

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

A D E D I T I O N E M

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

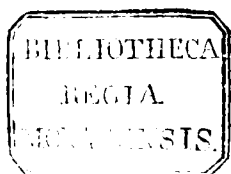
C U M V A R I E T A T E L E C T I O N I S E T A N N O T A T I O N I B U S

V O L U M E N S E C U N D U M

B I P O N T I

E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I D I O C C L X X I X

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦταρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξῆπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αὖ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραβῆις, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χολὴ λέγειν;

DE ORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaſo toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, & praestantiorē partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτিকা τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κακίστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφω τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημέριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὲν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίσῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καυκάσος ἐστίν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τε τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν ἔπω ἐγὼ ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaſo affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτί μὲν ἔγνωσ. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
κεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωμένης τῇ Νηρηίδι· ἣν
γὰρ αὐτὴ κλοῦρησεν ἐκ σοῦ, τὸ τεχθεὶς ἴσα ἐργάσεται
σε, οἷα καὶ σὺ εἶδραςας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τούτο Φῆς, ἐκπεσέσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιούτο τι ἡ μί-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥρας-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non rale
quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius mo-
niti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωμί
μοι· παιδίον γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. **A**T si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπέτου; ἢ διότι μὴ πῶγωνα, μηδὲ πολίαν ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιόεις νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὥς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροχῆς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποίηκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἰδῶσι, τεθνῆασιν ὑπὸ τοῦ δέους.

2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ Φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θηταὶ οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

11 Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φτακισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tunc puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego; cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, exfecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito sane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔσχευε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγέειον ὅτα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυτὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστον ποιεῖ σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθεύμενος βροτῶν, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνει, καὶ ὅψι ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἔρᾶν θέλει ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἔρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὡς περ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρί. V.

Iup. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariam mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredi: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absfum, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυψήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλῳ τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιω
ποιήσον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **Ι**ΝΑΧΙ filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiosum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic usquam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σώ-
ξέτω τοὺς πλέοντας.

Etiam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ἈΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχοῃν) ἵ
Οίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδήῃς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, αἷος ἐφαινόμην
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
σὺν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξεόρυσκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ἑώρας, ὦ μεῖράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

IQVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἈΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
oſculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alae
iſtae tibi defluerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcen-
tule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βαμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιούντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόρον, ὦ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμεις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πᾶν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πᾶνα οἱ γὰρ ποιμαίνε τοῦτον τι-
νυμῆδης μόνον ἡγάσασθαι θεὸν τὸν μῦσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mastravit? Et cuius admissi reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀλανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατὰξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἀγαι-
ακτῆσιν μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι,
καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Πῶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀτά-
ξις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρῖον
τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετή, τὸν
μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοϊκός, 3
καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα
μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Eriamne tibi cura est ovium, qui immortalis fa-
ctus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non deves me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo
subiissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non inven-
to, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim
iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium
ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti:
habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi
ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud
plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δὲ, ἥδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολ-
 λα εὖ ποιήσεις ἐντέυθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρί-
 δα· καὶ αὐτὴ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη,
 καὶ νέκταρ πῆν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐ-
 τὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος,
 ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
 ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεται
 μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίζόμενόν σοι τοῦ-
 τον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει
 μόνον, καὶ καιρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπύθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαί-
 νειν δέησει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκτα-
 ρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Iere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, ete-
 nim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri pa-
 triaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bi-
 bes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quod-
 que maximum, non homo amplius, sed immortalis eris,
 fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique
 beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim
 multi aequales eram.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum,
 talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris,
 nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pasto-
 rem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficie-
 ris, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγ-
χέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδύναμι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοὺ, πάλιν εὗτος γάλακτος μνημονεύει,
καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶται· ταυτὶ δ' οὐρανός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔσθην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἶση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι
παθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρώτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς
ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μῖνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθ-
εύδειν μετ' ἐμεῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε τοιούτου, οἷός ἐἴ συ, Γανύ-
μηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quem-
admodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus
se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimus-
que, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non deside-
rabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali
Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te furripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi
dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganyme-
des, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθητό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἑώθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φεγγόμενος μετα-
 ξυ ὅποτε καθεύδοιμι ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με
 κοιμηθήσόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 ζῆς, ἀνὴρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
 πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιο μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλῶντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad fomnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, fomnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 fomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego fomnum capiam vel te disfluaviente.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχρή-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum,
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΞ οὗ τὸ μεράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπασας δέυρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλυτοπεῖς ἤδη,
ἀδελές οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὥμην ταῖς γυ-
ναῖξιν μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὅπως αἰ ἀν' ἐμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρόποντα σε- 2
αυτῷ, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμέ
τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χυ-
σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **E**x quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint tecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὦ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθέν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεσιν ἄρα
 ἢτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἡφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλῆ-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἐνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθιστο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον καθεϊμένος.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λαμβάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu fane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praeberere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positis aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεираκίον οὕτω καλόν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδῆσθαι ἀμύσειν, καὶ
τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαζ Φιλεῖσάί σε, σὺκέτι μέμψῃ μοι, πρετιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος εἰσμένω τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθλυμμένω.

ΖΕΥΣ. Πῆ μιν λοιδοροῦ, ὦ γενναϊοτάτῃ, τοῖς παι-
δικαῖς. οὗτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάριβρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδίων καὶ ποδεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή
σε παρεξίναω ἐπιπλέων.

ΗΡΑ. Εἶβε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γούν οἳά μοι διὰ τὸν οἶνον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱόν

8 Ἐκτεθλυμμένω) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσκληγῷ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si adolefcentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
ber utrisque, osculo ac neſtare? immo si permiſero ipſi
vel ſemel oſculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum neſtari arbitrer ſuavium.

Iun. Hi ſunt eorum, qui pueros ſeſtantur, ſermones:
at mihi ne contigerit uſque eo inſanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tanque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incede, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: ſed tem-
pero verbis, ne te magis irriteam.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem, a fornace

οἰνοχεῖν ἡμῖν χαλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλῆσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνης ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐτῆς ἐς τὴν Ἰδὴν· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἡδὶον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χαλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digitus eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauscas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκτομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐὼ' ἐκάστη δῖς Ϝίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδ' οἰμῶζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iur. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰ τὸν τρόπον ἡγῇ;

1 Τὸν Ἰξίονα Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἡγάγετο Δῖαν τὴν Οἰωνίως. Τὸν δὲ πεθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐκ τῶν εὐνῶν συνισκυάσατο· ὀρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γυμίσας πυρρὸς, ἴθθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἰμελλοῖν αὐτὸν τιμαρτεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἤλειπεν αὐτόν· καὶ λαβὼν εὐδὸν ἱερῶ ἀφ᾽ ἧς μεταδίδους αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἀράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνὴγγυλι τῷ Διὶ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπεικάσθη νεοφύλῃ τῇ Ἥρα, ἣ μίγνυται Ἰξίῳ, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵκτου, ἀφ' οὗ Ἰπποκύνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτήρῳ τριχῶ ὤσας τὸν Ἰξίονα, ἀφ᾽ ἧς φέρεσθαι ὑπὸ αἵρος μαστιζόμενον καὶ λεγόντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **I**XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὕβριστής γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὕβρισε; χρή γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τειοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἵποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρήσῃ μῶν οὖν ἐπεῖρα τινά; συνήνιμι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἰπεῖν.

- 2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφάωρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus sane; quippe iniuriæ gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἰδίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὐτῷ ἀφ' ἑωρᾶ ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνήν ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σε, καὶ ὦμην παύσασθαι τῆς ματίας τὸν αἰδωῶπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀΐξισα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφράξαμένη τὰ ᾧτα, ὥς μὴδὲ ἀκούσαιο αὐτοῦ ὑβριστικά ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρσας ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἱπρας γάμων; τοσούτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἰτίαι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Σιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπτώτας αὐτοὺς ἐποίησαμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πικνότες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰσθύντες εὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιον

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria effe: & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque celestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ρινός, φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἐνθα ἂν ἡγήται σοί· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδία τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίβουν ἔτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθόν; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαῖον γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρᾳ, καὶ ὡς φῆς δακρύνει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενος αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυβὴ τὸ συμπόσιον,
καὶ κεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιῶ-
μενος, οἷηθεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἀπαγε, μὴ ὤραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶ, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰ-

6 Ἀπαγε, μὴ ὤραισιν) Σισυλοί- τῇ συνθεσίᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἴτη,
χισται μὲν Ἀττικῶς. ὠφείλει γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἴστί δὲ ταῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχίσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ, καὶ πού τάχα ἔρῳ με φήτειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οὖν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἀβλίος προσδεβείς, συμπεριεσχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαυστον ἔξει, δίκην διδοῦς τοῦ ἔρωτος.

ἭΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotæque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

ἩΦΑΙ. ΕΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβνσόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiae filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet facit aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
παιουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν' αἰκῆσαι δύναίτο ἀρτίστονον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλε-
ψεν ἡ τὸν Ἀρη' καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ
κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ἐν ἀσώπλυσε
τοῦ τῶρου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2
σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥρᾳστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν
ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλόν.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὄψαι αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me
ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec ille recens natus, qui vix movere se poterat
in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque
eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspicie diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὁξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σταμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐβέλει. χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπαίνουμένος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείψε, προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ κείνον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος Ὀδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ἐκ γυνεῖς συγκληρῶσθαι τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίης συλλουμένης, αἷς ὑβελιν εἰσείν, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθῆντα ἔκρυψε. G.

3 Ἦδη σταμύλα καὶ ἐπίτροχα) Πολύκιμψα, πιθανὰ, εὐτράπειλα, ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ηπειγμέναι ταχίας. V.

14 Χελώνην) Τούτου μίμντασ καὶ Νικανδρὸς ἐν τοῖς Ἀλιξιφαρμάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero meditatatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quaedam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Iovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπῆξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποβείς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδάς, μελωδεῖ πάνυ γλαυκὸν, ᾧ Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ με αὐτῷ Φθονεῖν τὸν Πάλαμ κιθαρίζειν ἀσχοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὴν κακείβην δηλαδῇ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὐγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιῦμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρέβειν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

² Κολάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρης νευράς. V. ἱπιτόνια. V.

³ Γλαφυρόν) Ἡδύ, κοῖλον, σφόν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρὸν ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, ο Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invidiam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίβους δέοι μᾶλλον πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίδέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμνη; πρόσταττε δ' οὖν τὰ λήβες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴδὲ μέλλειν ἀπέλθουμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὅξους

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gefferis, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ αἰματωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν
Εἰλείθυιαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ἴφαιστε, θάρρῶν. οἶ-
δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμζέρον.

ΗΦΑΙ. Λέων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν,
σοῦ κελεύοντες; τί τοῦτο; κόρη ἑνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γούν ὀξύθυμος ἦσθα,
τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρτέκεν ζωογενῶν, καὶ
ταῦτα ἑνοπλῶν ἥπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελή-
βεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρίχιζει, καὶ τὴν ἀσπίδα
τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέ-
γιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βρα-
χεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυιαν) Ἡ τῶν τιχτου-
σῶν θία. V.

2 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκε-
φαλίου ὕμινι. V.

3 Πυρρίχιζει) Ἐνοπλος ἐρχί-
ζει. V.

4 Ἐγγυήσας οὖν αὐτῇ) Ἡ ἐν
κατὰ γάμου κοινωνίαν συζῆται μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae mo-
rem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi,
quid conducat.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim ali-
quis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Ma-
gnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur
iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana vir-
ginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra,
non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque ar-
mis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & fu-
rore concitatur: quodque maximum est, formosa admo-
dum ac matura extitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc
etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mer-
cedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ἜΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Δίῃ;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγελον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ἜΣΤΙΝ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet cum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἢ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐδὺς, ὥσπερ τὴν Ἀθηναῖν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse fane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῶν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴπα ἔτεκεν, ὦ Ἑορῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπέισθη, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεζλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διασθίρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἐτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῃ ἡδὴ μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestiat, & in omni parte corporis! at quænam est Semele?

Merc. Thebana, Cadini filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensus est ædium, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percussio femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμώστερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐσικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα εἰσὼν, καὶ τᾶλλα πειήτων, ἐσ' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nept. Ubina nunc infans est?

Merc. In Nysam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΑΙΕ, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς ἔησι, 1
μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἶδον μένε' καὶ
τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν
μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσῃς τὸ πῦρ,
καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec
cras, neque perendie; sed intrus mane: idque temporis in-
tervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae ite-
rum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post
longum tempus.

ΗΛ. Καὶνὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωνκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἥ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολυάβλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθὴ τύχη. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ 16 Αὐτοὶ γάρ) Γράφεται, μόνος γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνῃσέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀβλύως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδούνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κεῖνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι

16 Μὴ ἀνιέναι) Γράφεται, μὴ ἀνίσταται. V.

tem foli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt fursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Ι ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ᾧ Σελήνῃ, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ιστάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ᾧ Ἀφροδίτῃ, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰ ἐκεῖνος ὕβριστής ἐστιν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκετον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τῶσα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἤδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σαιδάλῳ ὃ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραντικά δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπαλέλησται ὑπάντων. Ἄταρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένη ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοῖνυν ἐγὼ ἀψόφητὲ
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖ ὡς οὕτως τί ἂν σὺν σοι λέ-

dimidia parte mihi furrripuit meos amores. Atque adeo saepe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumcisuram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion est? mahum enim hoc maxime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem fane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἔρωτος, ὅρα εἴα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείβεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ὅς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἕς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἕς ἐμέ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενιδάκιον ἐκείνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
 λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μα-
 νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
 πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαν-
 τες δέ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ἕξει τὸν πῆχυν, ὁ δέ,
 ἀνείς τὴν κόμην, ἱεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δέ, αὐ-
 λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δέ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυ-
 πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
 τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
 οὔτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
 ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ εὔσα, κελεύσῃ τοὺς
 Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπᾶσασθαι, ἢ τοῖς
 λέουσιν παραβαλεῖν ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάῤῥει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
 ἤδη ξυιήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα,
 καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δέ, σαίνουσί

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & as-
 sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
 & ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
 latus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
 sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatius per mon-
 tes, alius tibiā inflat adunco cornu, alius bombum ex-
 citat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
 tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
 igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
 malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea,
 vel dixerō potius mentis suae compos iubeat Corybantas
 comprehensum te discerpere, aut leonibus obiiicere: ista
 timeo, in periculo te versantem videns.

Cyp. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
 bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensu eorum
 tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχνη-
σάμενοι ἀποδιδάσιν μοι αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε αὖ
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῆ;
καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
δὲ μὴ ἐΦίεσθε τῶν καλῶν μὴ τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ
τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν Θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. **C**ESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτῶν τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἠκεραύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιῶντα, πῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐτοῖς ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐκ ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ιασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδὴς. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic sane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praelectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammæ vestigia fa-

ἔτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίϋλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος
τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός.
ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἐξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδαλῶ, ἀλλ' οὔδε
μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα
εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός
σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν
Παῖόνα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε
ἡμῖν τὴν ξηνοσύαν, ἣ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς
τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς, προ-
κατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπίον, ἅτε καὶ πρότερον
ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κριεντιάδης. V.
Μιγάραν· τέκνα τοῦ Ἡρακλῆους, 12 Τὴν ξηνοσύαν) Τὴν εὐω-
'Οὔτης, Θηρίμαχος, Δημοκρίων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque
corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego ve-
ro si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque
carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictus-
que ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile per-
citus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam
tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim subla-
tum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Pacan
quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non contur-
bate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego
ablegabo vos foras a convivio. Enimvero acquum est, Her-
cules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam
obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; I

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **Q**UID contraſto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex ſententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num caſus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; ſed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaefo, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formoſulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipſius hoc eſt facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud ſane: ſed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ERM. Πῶς; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

- 2 ΑΗ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ·
ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ
πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν
ὑπερψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν
δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας
ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί· ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ
τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐδὺς
ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην
κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους·
τῷ παιδί δὲ καὶ τάσον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου
ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνῆλθε

1 Τὸν λόγον) Τὴν τῶν πόντων. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ... ἐγὼ...)
Οὐχ οὕτως ἐπίσπῳ προτιθεῖς γὰρ
εὐθεῖαν τῇ γενικῇ ἐπιφέρει· οὕτως
Ὅμηρος B. σκεπτεῖται ὁ μὲν οὐρανὸν
πύρρον ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερψίᾳ οὕτως
νοήσιν τ' ἐν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ
ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας. Ἀλ-
λὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί
οὐχ εἴπειν, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου κατα-
πνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φαμὲν,
ὅτι Ἀπριχὲ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γε-
νικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

6 (Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου) Ἀπρ.,
ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Ἀπριχὲ γὰρ
συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς
εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. V.

7 Ἐπίσπῳ) Ἐπισπόμενος ἐφόνευσεν
αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος
ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος ὡς μέγα, ἀπὸ
τοῦ ἐπισπόμεναι· ἐπισπόμενος δὲ ἀν-
τὶ τοῦ ἐπακολουθεῖν, ὥσπερ ἐπ-
ταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπόμεναι·
ἵσται δὲ ποιητικῶς ἐντάσσεται δὲ γε-
νικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

*Ap. Discum tractare disciebar, egoque una cum eo discō
exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus
amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens
istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in al-
tum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
caput puero impegit, quam poterat vehementissime, di-
scum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, &
puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ul-
tus sum sagittis immisissis, fugientem persecutus usque ad
montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi
discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-*

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
ανδέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυτῆσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλὼν· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιη-
μένον τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἀχθῆναι ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιαίζοντα) Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγῶδῶντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. Το δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ ἰ-
τέχνην ἔχοντα βάναιυσον, ὦ Ἀπολλὼν, τὰς καλλίστας
γεγαμηκένας, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΗ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
ς Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prorum

κυρότα, πολλὴν αἰβάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ Φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τούτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γούν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην ἄλλ' οὐ χρεὶν αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀνδρὲς καὶ ἀτεπίχαρις. V.

arque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestrictum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέσθαι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλων, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκείως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα εἶπὲ, τὸν Ἡφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὄρῳν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γὰρ δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆ-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse: Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non acmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinatum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πάσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχε, καὶ σπουδαζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυβίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονῶσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύβας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ αἰόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατεύόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύζεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὅρῳ καλῶτι καλλυτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδομαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμπασίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατεύόμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύόμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas discō; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Λατ. Isti quidem liberi, hospitum interfetrrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤβελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεῖς ἄβλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρβένος οὕτω καλή ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀσβεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῷ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρβένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖτις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lut. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Τ**ι γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοῖότιστα, ὦ Ἀπόλλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω θυγγεῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἀρεὶ κατεΐληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδωκεν αὐτοὺς ξύλλαβόν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐβήρευν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῇ δεσμὰ περιβείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαβὼν, ὡς ὤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐξίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. **Q**UID rides, Mercuri?

Μerc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Αρ. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Μerc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Αρ. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Μerc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium desert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque castes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥραιστος. ἐκείνη μὲν εὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύφαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαζυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξεν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀζύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

2 ΑΠ. Τί εὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥραιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέτω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμώστεροι κάτω νενευκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ το θεῖαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονοουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκείνος οὐκ αἰδείται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐς θανάτου. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρή ταλῆδες εἰπεῖν, ἐς θόου τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεσδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arēte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδέ μόνον ἐπελ-
θῶν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς
εὖξῃ ἰδών.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide:
magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης·
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινο-
μέναις γυναιξὶ συνών, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ
ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικῶντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

γ Πάνυ μᾶλλον) Πανί. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. ME quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam fe-
minei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat co-
mam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mol-
lior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis similiior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque
Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & advertius

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς εὐλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεία ταῦτα, καὶ οὐκ ἀναξία τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ προσέστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φόβος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾗν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 HPA. Σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύσθοντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῇ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθεουσιῶν. G.

Indos raptο muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃν πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ διέσθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνες ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὅς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

1 Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐχτιναν εἰδήσεις ἔτι ἰφάρμακτύθησαν ὑπ' ὡς φαρμακία· ἐτόμισαν γὰρ μέθυ- ἰκτινου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι δήπατε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Q**UID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηναῖς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δᾶς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν Φοβερά γὰρ ἐστὶ, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπότεν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τοξὸν ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόγον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀζώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταιί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηναῖα δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασας, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασας) Προσπαχυστέρην τὸ διασθερῶ ἠθικῶς ἄμα καὶ ἀφελῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβλαύσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διασθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ ὄριμν, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβήθεις τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κακῆϊναι λόφους ἐπισείουσιν, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΒΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧν ἔχουσιν, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musae vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positae? an & illae cristas concutunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandae sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρᾳ.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quandam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est imenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

1 ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἐμῶν, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν Βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τοῦτ' ἐμῶν) Καλὸν τὸ μῦθον τῶν Διὸς χερσὶν δέχου.
Ἄπιθι ταῖνυν οὖν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριον. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mons

δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄβλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπαυδοῦμαι τὴν δαίταν, ἐπίσης τὲ ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε εἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μᾶ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθᾶεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἄσχελς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θάρρῳσα βαδιοῦμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat poimū. Iamque commodum est, ut ipsamet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ ταύτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Παρίν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί σῆς; ἀπστρέψῃ, καὶ ἐρυθρίᾳς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ ἔμως· ἅπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐδὴ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρειτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Παρίν, νεανίας ἔστι καλός, καὶ τάλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκεπῆτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amori deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τούτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰθαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ, δεινόν, οὐδὲ κατ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Σησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἠρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, rimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, com-moda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obstit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem vene-rat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ
 5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὀρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle fane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae fumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

ΗΡΑ. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτη, ᾧ Ἦρα, πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ΕΡΜ. Τί σῆς; οὐχ ὁρᾷς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαυροπα ἔχοντα,
καὶ αἰείργοντα μὴ πρόσω διασκήδνασθαι τὴν ἀγέλην;

ΗΡΑ. Ὅρῳ ἴν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράζωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

ΗΡΑ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαυροπα) Καλάβρο-ι. ἴσθι ὑπόσκαμβος, ἢ ἀφ' ἧς ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμνικῇ ράβδῳ, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσχιρᾷτα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & nī fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improvīso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελδούσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τῆς σκώμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαιπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούζιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ πείμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούζως μάλ᾽ αὖ τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν ὀσάων, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi fumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invisendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum surripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morfu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχίλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ δαιτητὴς εὐτοσὶ πλησίον, ὥστε προσεῖπωμεν αὐτόν. Χαῖν γ
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δέ ὢν θεῦρο ἀΐξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἀγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπλεῖν, οὕτω γε εὔσαι καλά.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Πρην δέ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηῶν, καὶ Ἀσπιδίτην ὄρεῖς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχοῖαι; καὶ μὴ δέδιδι· χάλεπον γὰρ σὺδέν· κελύει δέ σε δίκαστην γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς σε αὐτὸς εἶ, καὶ σοῖός τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄβλον εἴτη ἀναγνοὺς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ὦ τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 Ὁ δαιτητὴς) Χωρὶς δικάστηριον κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu fane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Celo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθεῖην ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ
 8 δαμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐβέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κεῖνο
 καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβανεται· καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιεΐληθέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abfistere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Vidcar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμ-
βέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ,
συγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ERM. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ
Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσῃς αὐτάς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων
τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ERM. Οὕτω φασὶ ποιήσῃν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαί-
νειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο
δὲ πρῶτον εἶδέναι βούλομαι, πότερά ἐξαρκέσει σκοπεῖν
αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκρι-
βὲς τῆς ἐξετάσεως;

ERM. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis foror & coniux, illae
filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfu-
gias a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut
ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae,
sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturas: curandum tibi nunc, ut per-
agas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud
autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas,
sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore exam-
en habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua
fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀποδύτε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστράζην.

ΙΟ ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πράτῃ γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μινὰς ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βεῶντις εἶναι μέγα Φραιῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ οὐσίῃς καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κιστὸν ἀπόβῃται, (Σαρμακίς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἔχοῃν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένῃν παρῆναι, μηδὲ τσαῦτα ἐντετριμμένῃν χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ καλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί σὺν εὐχῇ καὶ σὺ Ἀθηναίαν τὴν κόρυν ἀσελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεκαλλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν Φοβεῖς; ἢ δέδιαις μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Mer. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: nanique aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem terras? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ Φεβε-
ροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀΐχνηται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς Θέας, τοῦ κάλλους, 11
τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὕτη
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἀξίον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρα ἥδε ἡδέως; καὶ γλαυκὸν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδιάσεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμείβομαι εἰμι, καὶ οὐκ οὔδα πρὸς ὃ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὀφείεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἀπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. ἀπείδαν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosum subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris.

σοι καὶ τ' ἄλλα ἤδη σκεπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα
τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι
καλὴν, ἀπάσης ἐστὶ τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἄλλ'
12 ἄπιβι, πεπράζεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι,
'Αθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης
καλὴν, οὔποτε ἦττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρα-
τῶν πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης·
εἰρήνη γὰρ, ὡς ὀρᾷς, ταυτὺν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ
Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρ-
ρει δέ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικά-
ζωμεν· ἀλλ' ἐνδύει ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς
γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρὸς.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an
placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me
lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestan-
tem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-
ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pro-
nuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias re-
portantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna;
nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam &
Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At
bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam-
si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed in-
due iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Ve-
nerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μὴδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνοιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὅπῃ οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέσσει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τας πέτρας, κατ' ἄστυ
 ζῆν, ἀλλὰ διασβεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναινο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέαι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπῶσα, καὶ παρασχούσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
 audi. Ego sane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuвет honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaue
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἐαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀσροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Ληΐδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐξ ἧν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν οὔσιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἂμψ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίβη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam convenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἀγροικὸς· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δοῶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐξέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεῶν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδαν Ἀΐκη ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅψεται
σε ἡ Ἑλένη· τούντεῦθεν δὲ ἔμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεταιί σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνθρωπον, ἐξελῆσαι βαρβαρίῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάορει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὼν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώτω
ἡγεμόνε τῆς οὐδὲ γειητομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔρᾶν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦδ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαραῦσα διή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te sedetetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros: utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibi ipse circumfus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Ego met

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀνατείσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀσρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ εἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ πλέω εὐδὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμηστρίαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμεΐφασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ με νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἐρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

10 Κ' μὲ κατηφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὅς, Ἐριχθό-
νιου βασιλεύοντος, πρῶτον κατεστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν

τὰ κατὰ τῇ Θέῳ, ἰφ' οἷς ἐπέκειτο
τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Πανα-
θηαίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πό-
σεως. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attra-
men amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam
mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque com-
pos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec
omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici
& pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data:
deceat enim me victricem vobis una adesse, ac festum age-
re simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet
tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλέην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀΐξει-
σθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον καὶ αὐτὴν παρέσομαι,
καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς
Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόβον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς
τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τού-
τοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse
uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium
ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad
haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic
tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. **Η**ΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπεύλησεν ἡμῖν ὁ
Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φη-
σὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κατήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. **A**UDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit no-
bis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, in-
quit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάξῃσθέ με, μάτην
 πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν κατ' ἐν' ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθῇν·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερβέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσεν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλαβώ-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθῇν.

2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἀρες. οὐ γὰρ ἀσφαλές λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυβεῖν ἠπιστάμην; ὃ γούν
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si deträhere me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro sursum atträhere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiozem esse & validiorem, infitias non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pon-
 tum assumerimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ζυγῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιάς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένων ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐχόμει. οὐ γὰρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PAN. **X**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

PAN. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ERM. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURI.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sum ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἰγῶ. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύτην, καὶ πῶγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγικά, καὶ οὐρανὸν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον αἰγὰ μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἰγὰ ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid commorſo digito quaeris, multumque haefitas? Icarīi filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκεῖνης λόγον σοι ἔρω· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔζη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιατίς· τον πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω· ἐαυτὸν
ἀπέεικασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτός
ῶν, σὸς πατὴρ κεκλησόμαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρίν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅπῃ περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiæ & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se assimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀβηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4 ERM. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πᾶν, ἤδη; τοῦτο γὰρ, εἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μῆ.

ERM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διόνυσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Οἷσθα οὖν ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι;

fi greges meos spectes, quocumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sum una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam primum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταπτε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ Σιλοζρόνου πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγομεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
 σοὺς εἶναι Ἑρώτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
 ἀνομορίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
 ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
 μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχὼν· ὁ δὲ Θῆλυς,
 καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀρξίβολος τὴν ὕψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
 ὑπερμεγέθης εἶχεν αἰδοῖεν ὑπὲρ
 ἡμιλίον τοῦ λοιποῦ σώματος ἐν.
 Τίς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
 Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
 ὄντι Πρίαπον καλοῦμένου. Ἄλλοι
 μὲν Διόνυσον μὲν υἱὸν, μητὴρ δὲ ἢ
 Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυσσῆς δὲ
 ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
 πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
 υἱόν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορσίᾳ τῶν μικρῶν αἰδοῖ
 ἐχομένη. εἷς γὰρ, φασί, γλῶσσαν
 μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖεν
 λεχθῆναι οἱ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
 τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴν
 γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξιας
 ἀμειψτον ἔξει τὴν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖεν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμι-
 λίον τοῦ λοιποῦ σώματος γενεσθαι
 φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
 che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
 dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
 undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
 cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, femivir,
 & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλων· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγεννημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπαῖριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσιν, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοῖόται γὰρ ἄμω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τοῦτου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλων· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενεκτονεῖ ἐν Σκύβαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἷοι γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύβαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀζιζήται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὐγε ἐκείνη ποιεῖσα. Ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτὴν ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & sanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖός' αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγκινωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἔνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἄν, ὦ Ἀπολλόν, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νηΐοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfasci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Illius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὲν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὡς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἀνω καὶ κάτω ἡμεροδρομεῦντα· καὶ ἐπαυλίζοντα ἐτι κεκοιμημένον παρατίβειν τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. **E**ST NE enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιστροῖς εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπραττεῖν μεμερισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐραϊῷ καὶ ἐν Ἄδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ κατ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κακέϊνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυσστήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἔφ' ἣν πέπομθε με ὀφόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομθεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγο-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris verfor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alternis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae & Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, antequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Danaen: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu Anniopam visere. Iamque plane confectus animum despondi: atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γάρ μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἂν ἡξιώσα
πεπράσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρε-
τεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμψης,
σὺ βεῖ ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πλη-
γὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐράωντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servi-
tutem serviunt.

Μαι. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari
patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera,
quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas
etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt,
qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. **Ο**ΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπο-
λώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πι-
στεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος
ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ
αὐτῶν ἀποσπᾶσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ
ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γι-
γνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. **Q**UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae
in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concedito
curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis
dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac
nisi animadversa re deiecisset illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομζας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπέισθην νύῳ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσῃς ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀζη-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἐλα-

9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
gessi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accuratatione haec
res, &, si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec mittebam ipsi mei currus agitationem.

σιν' ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεβέμην, ὅπως μὲν χρή βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιωῶν, καὶ μὴ ἐφείναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκες ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθῇ ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρός, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἥσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταθρονήσαντες τοῦ μεираκίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insitens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπαίρω σε· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι
 ὄρωσιον παρανομίης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διαδοχὸν
 ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κε-
 ραυὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θα-
 πτέωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὥα περ' ἔπεσεν ἐκλιθρευ-
 θείς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵχειροι γι-
 γνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρ-
 μα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν
 τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους·
 ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris,
 aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim ex-
 periere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum
 ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis ex-
 cussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant
 ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est
 iemo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire
 subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῇ, πότερος ὁ Κά-
 στωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ
 οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκεῖνος Κά-
 στωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. PΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit ho-
 rum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat:
 hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν αἰταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμψαίνει, ἀλλὰ καθάρως ἐστί, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὡνήσας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἅλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὧυ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκουσιν ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμψω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni socius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarem Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἑβίτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίος ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἡ ἀργοὶ εὐωχῶσονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν πού ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἔραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμενέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὅποιος ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἄμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ γένος ὠνῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὁφθαλμὸς ἐπιπρεπὲς τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρώων, ἢ εἰ δὴ ᾔσαν.

Ἡ Ἑλλάς διὰ λόγους ἰσὶ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύμενα διαπαύζει. Γ.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστήν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν 2 τοῦτο οὐ Φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιάς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἰτνῆς, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνῆλ'· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώχθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίΦθονος οἶε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήβης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια 3 τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν εἴ-

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobriandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod affueverit casco & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἵποτε γαλήνῃ εἶη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροάν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τούτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὲν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
σίην καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινῇ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄλδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ φίλη,
ὅν ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει
ἄμειυσόν τι, καὶ ἀπωδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἠλφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi sit facies, a tupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrū nulla est, quam seu pastor, sive
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comestatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agrese quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπῆχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλῃς οὔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. Ἐξέρε δὲ ὁ ἐπέρα- 5
στος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀβυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεεικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσείῃ σοι, ᾧ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidet tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosior-em scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἶα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμαμένῳ
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
ὁ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
ἦ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὖ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
utraque teli iactum erat, Ulysssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὁ ἔξερων δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐξάνησαν ἀπεκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' ἔμην, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐδὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπιάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ἡόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέβο- 3
ρες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
φυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν
πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξίθορις) Ἐξισπύσας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exflu-
ris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto ef-
fugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit
amovere petram a ianua.

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεῖς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελεβών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχρολὰν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esset, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γούν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσκειται· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖ, μόνος τῶν ἄλλων ἐρ-
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς
ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ,
οὐκ οἷδ' ὅπου βύβιος ὑπόδους, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρω-
διεῖ; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν
σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Ποσειδόν,
ὥστε μὴ ἔλεγχε· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. **Q**UID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris salo, ut quidem mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emer-
sus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφεῖε, ἡ νύμφης ἑρᾶς, ἡ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

- 2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμωρον, ὦ Ἀλφεῖε, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαφυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δέ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphée, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi fane non inveniſtam, Alphée, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appareret argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χάρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; cumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Σορητόν· καὶ εἰς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμασῆς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΩΤΕΙ.

Men. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile; quippe marinum; & arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitat, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë: nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνερωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψεύδης εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ᾧ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ᾧ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος
εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἀ πάσχει δέ,
ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλιέας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερὸς ἂν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ
κὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότε-
ρον, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
στεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν
αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
ne similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibi-
lius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem ha-
biturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem
ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὕτη ἐκλή-
βη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν
ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. **V**IDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris
inter coenam in Thessalia, quod non & ipsa fuerit vocata
ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim
iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμψθέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις αἰδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε εἶθα Ἴηρα τε, καὶ Ἀφρο-
 2 διτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλόν ἤξιον. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχι χειρῶν προὔχῳρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit. ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides concitimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκεῖναι αὐ-
τὸν δικάσαι ἤξιουν) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριά-
μου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίστην, Φιλό-
καλος ἂν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ Θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην.

ΓΑΛ. Καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν
τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Σημί, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς
Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πᾶν ὁ δαιτητής
ἀμβλυώτης.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere la-
borarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe
noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans specta-
tor; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus
erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere qui-
dem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρνην, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται
καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν
τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδῶν.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Τρί. Ad Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum
virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formo-
siorem me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ Θεράπαινά τις ὕδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μένου' ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγατρὴς, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὸν ὄνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσόμενας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκτους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρνην;

ΤΡΙΤ. Μοίη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς αἰσθὰ ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὕδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διατάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἰωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὕδροφορίας. καὶ σχεδὸν περ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰσῦσα εἰς τὴν Λέρνην.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria condocescit, ut impigrae sint.

Np. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Solas valde aurem siticulosum est Argos, ut nosti: atque a leo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum persecurus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκείων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδοῦ σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὐγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καί περ δὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὅπου· ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θείου ἐπιτεμφοῦναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστι.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego infidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν Θάλατταν κατέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπ' ὠνυμόν σοι ἀναδοῦναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφόρησις) Κατεχρί- εἰς τετραμένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς
θσαν γὰρ αἱ Δαταῦ θυγατέρες, Αἰγύπτου παῖδας ἐμειλκτρίας ὄν-
τας ὁ μύθος φησὶ, ἐν αὐτοῦ ὑδροφορεῖν-
τας διεχρησάτο οὐκ ἐν οἴκῳ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

1 ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλοῦς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναί, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκώρησεν) Ἐξεπαρθίνευσεν, οἷον ἐλ δέτεμε. G

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Νοι. ILLAM ergo, Zephyre, iuvencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiavit amore captus?

Ζεφ. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήζηται, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δαμαλὶς θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὐσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἄλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαλίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐθις ἐποίησε;

fed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδεξα γοῦν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος εἶδε τὰ πρακτέα.

Noi. Mirabilia fane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣ. Εἶπε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάνθρωποι ἔστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, cum a Scironiis faxis cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσας μετέβαλε, δέν χειρώσασθαι μάον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πλλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τίσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας εἰκαδὲ
εἰς τὴν Μηθύμαν, ἐπιθεῖξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βὰς πορθέμειον τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Λιγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἰκροώμεν γὰρ ἅπαντα παραιένων τῷ σκάζει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἅπαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nept. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo passio alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare consensit vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessio sponte finite

τα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λυγρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανύμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Ner. Equidem laudo te ob studium illud musices: dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. ΤΟ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Ner. **F**RETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago;

ἐπώνυμῳ πελάγει τεβάσθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρίας πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳσι τε βάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιβαιῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι θέσεις, χαρισαμένους τῷ Διενύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διο- 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino parietur, praeceptisque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cirhaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδεξοῦ, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάρβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κερατῶν τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέιληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immensè patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Nep. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelè potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στηῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. **I**NSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, recta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Σηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δείται γὰρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παραίξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναΐανεῖσα, καὶ μηκέτι πλέυσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πέσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν ἁΐανης γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνήμι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδουθι αὖτις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iam iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucem edueta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi obstrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe nondum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,
Lucian. Vol. II.

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορβρεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλῆνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν Σεβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δήλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac fuscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσε;

ΞΑΝΘ. Ἦφαιστος. ἀλλ' ἀπὴν θράκωμαι ὅλως ὁ
κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
fer, & ferreo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
 τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
 ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
 τοὺς ἀβλήτους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
 ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
 γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
 ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἰπὼς ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι·
 καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
 καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ-
 τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλασαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
 ξηρὸν εἰργασταί. ὅρας δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
 ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
 αἶμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
 τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
 ὤρμησας, οὐκ αἰδισθεῖς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
 gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
 ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, misere-
 ratus infelices irruī tanquam undis mergiturus, quo territus
 abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
 enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
 quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, imperum
 in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
 afflavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
 cum effervesceisset, parum abest, quin totum aridum red-
 diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
 dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
 sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
 immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
 ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει αὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥραιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achil-
lis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγεννητὸν ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀβλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀλήθες οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ρυῖναι διὰ τοῦ οὐροῦ ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν Θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰήεις αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετεκκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θετί, ὁπότε καβίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρι, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύνουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένην εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶν ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Κάμῃ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σεριζον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλαῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριζίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὅν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Ποσειδὸν· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παιδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, viriastis puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

βραδύς, ὃς κέρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὀσημέραι παρὰ σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ἔχθρας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν σύδ' ἐβρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί σὺν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι,
καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶν, ἀξελῆ κέρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψ' ἐζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ὢν. ἡ Τυρῶν δὲ οὐδὲν δεινὸν πέποιθεν, οἰομένη ὑπὸ
σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μένου· ἔσθης γὰρ ἀπιῶν ὅτι Ποσειδῶν
ᾔσθ'· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
σας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα,
συνῆσθ' αὐτῇ παιδί· ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero
fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere
meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe sprevisisti: nihil autem Tyro mali contigit, cum
putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita sane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Ner. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Ἰ ΤΡΙΤ. **Τ**Ο κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέβνηκε.

NHR. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καβάπερ δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰσιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβλήνεν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖραται αὐτούς.

ἸΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖον τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. **C**ETUS ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitramini, & ipse iam interiit.

Ner. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaë's filium, quem cum matre in cista proiectum in mare ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum,

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ ὅη σωστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῶν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2
μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, αἰλὸν τινα τοῦτον τῷ βασι-
λεὶ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, εἶδα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμα-
χους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ αἵρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθη-
νᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκά-
θευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφα-
λὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀβέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ
ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα τοιαῦτα
γὰρ ἤκουσα διηγουμένῳ αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν,
καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis
praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter
hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi
peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum so-
cios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Post-
quam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut pu-
to; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri
nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea
videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarran-
tem eum audiavi Andromedae, & Cepheo postmodum,
Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχευ
αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
λαϊᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πε-
τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
ὧ θεοὶ, καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε
τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
δὲ ἁλοῦς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σισῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
θεῖν διέγνων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆγε μάλα Φαβερὸν,
ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κίπτειν προκειμένην, ἐτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
seus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
Andromedam conspicatur expositam in petra quadam pro-
minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
lis, feminudam multum infra mammas: ille primum mise-
ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
sensim amore caprus (oportebat enim fervari puellam)
opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθηκε γούν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχών τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῆτι κατιούσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὖσης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν τῷ Κηΐῳ.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὅστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὗρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάντῳ γεγονότι ἄχθεμαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμειγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶπαι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἀν' ἡλγήσεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῶν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensum pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducatque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
inveniret.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

ΖΕΦ. ΟΥ ΠΩΠΟΤΕ ΠΟΜΠΗΝ ΕΓΩ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΕΡΑΝ
ΕΪΔΟΝ ΕΝ Τῇ ΘΑΛΑΤΤῃ, ἈΦ' Οὗ ΕΙΜΙ, ΚΑΙ ΠΝΕΩ. ΣΥ ΔΕ ΟΥΚ
ΕΪΔΕΣ, ὦ ΝΟΤΕ;

ΝΟΤ. ΤΙΝΑ ΤΑΥΤΗΝ ΛΕΓΕΙΣ, ὦ ΖΕΦΥΡΕ, ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ;
ἢ ΤΙΝΕΣ Οἱ ΠΕΜΠΟΝΤΕΣ ἦΣΑΝ;

ΖΕΦ. ἩΔΙΟΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ ΑΠΕΛΕΪΦΘΗΣ, ΟἶΟΝ ΟΥΚ ἌΛ-
ΛΟ ἸΔΟΙΣ ΕΤΙ.

ΝΟΤ. ΠΑΡΑ ΤΗΝ ἘΡΥΘΡΑΝ ΓΑΡ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΕΙΡΓΑΖΟ-
ΜΗΝ ἘΠΕΠΝΕΥΣΑ ΔΕ ΤΙ ΚΑΙ ΜΕΡΟΣ Τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα πα-
ράλια τῆς ΧΩΡΑΣ· ΟὐΔὲν οὖν οἶδα, ὦν ΛΕΓΕΙΣ.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

ἢ Ὡ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἢ πρόπομφις, καὶ ἢ πύμφις παρὰ
Θουκυδίδη. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti,
Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut qui-
nam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum vi-
deas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo
etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contin-
gitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκ οὖν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἀκούσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα 2 παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβούσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνας, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, ὁρμαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἦνιμαμίνον) Ἀνίμφ πιπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Nor. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta, iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda; aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se assimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deslueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 NOT. Ἰδοῦ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἔρω-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῶ παραπολὺ, ὦ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν αὐτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόσιον τῶν γιγνομένων, παρηκολουδοῦμεν· ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δαῖδας
φέροντες, ἤδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παράπλευρον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοὶ αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἰ τι
ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παιδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκώς ἄρ-
ματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
προῆγε γεγνήως, προσδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praebuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro
iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam
summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerſae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, feminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem consenso curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀσροδίτην δύο Τρίτωνες ἔΰερον, ἐπὶ
κόγχης κατακειμένην, ἀνὴρ παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχροι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐΰαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρίωσαν, καὶ κάτω ὀρώσαν·
ἠπίστατο γὰρ ἤδη, ἐὼ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεάς. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

6 Δικταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ νῆτος ἀπὸ τῆς Λιβύης πρὶν, ἐνταῦθα
οὕτω καλούμενον. V. οἰκοῦσιν οἱ Λιβύησις. V.

10 Μίλαντας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶνας αὐρίον) ἢν πού ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἤκειν

I Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλογοῖς διαπαίξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ θύου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκρικοὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅτι καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνέμασι. *** Πολυεύκην } συνέβη τὸν μὲν Κάστρα, ὡς ὑπὸ αἰθέρῃ οὐκ ἔστι, εἶναι θνητὸν τὸν δὲ Πολυεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. (Ὅτε οὖν ἐγγεγύθηεν ὁ Κάστρα, ἐλυτῆθη ὁ Πολυεύκης καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὅσπερ τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς διδυμοὶ ἐκ Λη-

δας τῆς Λακαίης, θνητότητα καὶ ἀθάνασιν τῶ κικλήσκειν ὑπερβλήν δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προκημένοι· μὴ δὲ εἴσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεύουσιν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τί ὕμνος ὑπερήμερι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζήτων περιπελεύσι, ἀλλὰς τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καταχεχαρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἔστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυεύκην λο ὡς οὐδὲν αὐτοῦ τὸ θνητὸν λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περιουστῆν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi fatis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὀρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγιγασκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῶ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἣ ὧν ἐκ καθαρσίου, ἣ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγηνες· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῷ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθειτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώοντων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασχεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνείτοι, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μυσιππος ἀμὰ φαγὼν ἀὰ τίθηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακαμωθεὶ αὐτόν. V.

sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni
Lucian. Vol. II.

ρον, ἅπαντι αἰέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύ-
χαῖς τῶν ρακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ
τεὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εἶρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τούτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα
ληρῶσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα
ἅπαντα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσου-
σι, κατηγορεύοντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελαῶ.

3 ΔΙΟΓ. Ταῖς πλευσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut desinant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam incutere sapientiam eorum.

Diog. Tum tu piorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divinibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ist-

ἀπάγγελε τὰυτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντίθεντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ τὰυτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ἄμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Θασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ τὰυτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰ- 4 σὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐτα θελὼν ἔχοντας ἥκειν) ματι τῶν τεθνηκότων θελὼν, τὸ ναῦ-
'Ετιθέσαν γὰρ Ἕλλητες ἐν τῷ στο- λον ὁθεῖν τοῦ Χαράτος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerisque validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane mul- ti, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τῷς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μῆδεν, ὦ Διόγετες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελάω.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istic in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videretur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu; quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ἰ ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τούτον· τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁ μόνεκρος ἄν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶμεν, καὶ στένομεν, ἐκεῖνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγεῶ, καὶ ἐξενειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ αἶδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεβρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντίχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum remiscences, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, iridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόφῃφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς εὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰ δὼν, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ' ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἄξιούντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀσχηρμένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tunc etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adorarentini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω παιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσμαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita institute: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gentilibus adcantatum.

III.

MENIPPOT, AMPHILOCHOT KAI TPOΦΩNIOT.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ εἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιάωσθε, καὶ μάντις δακρύετε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

Ἡ Τροφώνιος Τροφώνιος ὤντας, ἔστι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθέντος θεοῦ, σπουδαῖον τι ζῳοφύτου ὑποθήκην λαβὼν ἔκτισε διςφύλου, καὶ τὴν Ζαῆν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιαύτῳ στυγαίῳ μαντικῆς χάριν ἐπύρριπτον· ἐκπεριμένοντες τὰς ὥρας, καὶ ἀμυσίως διετέλειαν καὶ ἄχου καὶ δυσκολίας τὸν ἅπαντα τῆς Ζαῆς χρόνον· αὐτὸν δὲ ἐπικρατύνειν ἢ παρορμία κατὰ τῶν τευχῶν τὸ ἄθος ἐχούτων καὶ δυσανεύχων καὶ δυσπροσίων, ἐς Τροφώνιον μιν ἀντιτεταται. V. Τροφώνιος ἢ πάντοτε φίλος

δεδοκὸς ποιήσας οἷν ἐν Λαβυρίνθῳ τῆς Βιαιότητος ὑπογυῖον αἰκῶνα, εἰσπεθὼν ἐμαντεύοντο καὶ λιμνηροσθηδὸς ἀπὸ θοῆς· ἐγκατακίοντες δὲ διαμενόντες τῆς μαντικῆς ἐπέλει. Εἰσπεριχόντες οὖν ἑαυτοὺς εἰ χρηστοί, ἔχοντες ἢ τὰν Ζαῆν πάντα, ἵνα τοῖς ἐκείνῳ ἐμοίχῳ χερύσιν εἴποι διδόντες, μοῖρα ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχασι. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρως ὄντες ἐμάντιοντο· λίγους οἱ ἔπεισιν τοιοῦτοι, ἐν οἷς ἐτάχασι, ἐπαινεῖν μαντεύμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vaneque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστανται σὺ τούτοις.

2 ΜΕΝ. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἱσταλμένος ταῖς ὀβόταις γελοῖως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τοπος, ἐν ᾧ ἔμενε Τροφάντιος. G.

Τροφάντιου. G.

12 Ταῖς ὀβόταις) Τοιοῦτῳ γὰρ ἔχρηντο τρεῖς οἱ μαντεύομενοι εἰ,

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν. Ὁφείλον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἰπὶν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possentis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocheus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud fane videris unquam invisisse Lebadium: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadium adiero, ornatuque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μῆτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς Φῆς, μῆτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνου ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτε μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὀρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio; Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἡμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τον Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνητάμην, καὶ τροπατήρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίβει πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσται τοῦ σκαζιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἡλους δέ, καὶ καλώδιον, ἃς οὐ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν σῆς;

3 Τροπατήρα) Τροπατήρ ὁ κατ-
έχων τὴν κἀπὴν ὀπτις. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελ-
όνη ἢ μίξαν, ἣν νῦν σακχαράφιον
καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκίεσθαι ἢ τοι
συρραπτεῖν τὰ διεσπασμένα τῆς ὀβ-
νης· τούτο γὰρ ἀκέστραν φασίν, ἐπεὶ
καὶ ἡπύτρια καὶ ἡπύτις, καὶ ἀκί-
στρια καὶ ἀκιστρίς οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Καὶ δὲ εἶδοναι, ὅς οἱ πα-
λαιοὶ γυναῖξιν ἐχράντο εἰς ταύτας
τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ
κηρὸς τοῦ ἰστίου σχοινίον, ὃ ἀνίσταται
καὶ διατείνεται· γέγονε οὖν καὶ ἀπὸ
τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ οὐκ ἔχουσιν
ἀφάντην, ἃ οὐ μὴ δεῖ κρατεῖ-
σθαι. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remi binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentis rimae, & clavos iridem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν ὁ Λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀβρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πληθεί παραλογιζόμενον τὰ πορβμία.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθέδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὄρᾳς, ἀφικνούνται ἡμῖν εἰρήνη γὰρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄσλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, εἴσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμικῶ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ὥχροι γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς ἐοίκασι.

2 Ἀβρόους) Ἀβρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiam si nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucibus plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiat sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Ι ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον Θῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἅλλα τοσαῦτα, εἶγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venientur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatorum eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παβόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημά-
των ἀντιποιῶνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἔσπε-
μιανώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
ουσιν, ἔνγε τῷ Ψανερῶ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόν-
ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἣν
ραίσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
τοῦ μάρτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ ἔ-
κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει·
καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐοικώς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσιν διχρημένον βέσκονται,
ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τίθεντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥς-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχων-
ται. V.

11 Ἐπιλπίζει) Ἀπαιτῶ καὶ εἰς
ἐλπίδας ἀγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ae-
grotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
tum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetatur: immo
etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
iuvenes firmiore; hi vero iam forte inter se divisa securi
pascentur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰλέως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροπολήντα πλούτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἥδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύτομαι γάρ
σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἵμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωτῆβης γενόμενος.

¹ Ἰλίως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατήρ
τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἱστορεῖται ὑπεργη-
ρῆς τελευτῆσαι. G.

⁴ Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
ἐν τῇ συνθήκῃ, ὑπέμεινον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrusi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessiam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Ι ΤΕΡΨ. ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονέντα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεμή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terpsf. **I**STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κληρὸν.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χοή-
σασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου,
παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
τῷ πλούτῳ χοήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀπεβή-
σκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Ζύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν 2
γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον
πρῶτον, καὶ μετὰ τούτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐ-
τὸν ἀναστρέφεσθαι δεῖ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρ-
γῃρον, ὁδόντας τρεῖς ἐτι λοιπὸν ἔχοντα, μόγις ὀρώντα,
οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα,
λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ
εἰδῶτα, ἐμψυχὸν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελώ-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne
tempus infidiabaris ipsi, avidè exspectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque am-
plius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere
junioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor;
ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, mo-
riatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incusò iniquae constitutionis:
nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, se-
nior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus ef-
fet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, ne-
que in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admo-
dum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore
curvato innixum, qui pituita nasum, graniis oculos ha-
beat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἔχρῃν, πότε καὶ τεθνήσκειται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐβεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκξέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε ξέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χειροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ αἰτία τῶν ἐφελόντων γίνεται, Ἄνω πολλοὶ χειροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernatur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiectis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab iis desossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam quantum illos obire opratis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν παουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθωσαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέτες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φίς. ἐμοῦ γοῦν Θούκοιτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὧν νεο-
τὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰ-
μενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ,
ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδω-
ρεῖ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην,
ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάπτων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ
τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγίτης) Καταγλασθέντης. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intelle-
cta vestri amoris calliditate, et si liberos habeant, illos odif-
se se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtra-
men in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicut iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt den-
tibus emundi.

Τερψ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumsit, semper mox morituro simi-
lis, & quando intrarem, altum gemens, ex imoque pe-
ctore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitrando suspi-
rans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam incen-
surus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent
aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex
curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque:
immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, in omnia, in-

Lucian. Vol. II.

K

δες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπίων, ἐφειστήκεῖ
θαπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ᾧ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκιστον,
πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποβάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ᾧ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνῆζεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ᾧ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκιστον, ᾧ Θού-
κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΣ.

ΖΗΝ. ΣΥ δε, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ ἔμην γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμψαγών, ἀπεπνίγην, οἷσθα παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἷσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem optetiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: adeas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quidam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis;

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζαρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλευθέρον ἐπαμοσάμην ἀφίσειν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον εἶναι ἔοικας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τείνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτείμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς· τί τοῦτο; γελᾶς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχῃ πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴ-

1 Ἐπεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petiisset bibere, (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infusum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden', ο Ζηνόφαντες? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit, Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οὐνεχὺς εἰργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῶν τραπέσθαι. ἤκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωζόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patraisset.

Zcn. Enimvero neque tu ad compendariam istam do- bueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via re- gia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκού- σιος καταλέλοντα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβου- λόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

C N E M O N I S E T D A M N I P P I.

Cnem. HOC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnu- lus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέ-
σθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοι-
πα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
χους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγ-
κατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλῆα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insu-
per videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum
in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meo-
rum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque
faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro. Ego fane repente sum mortuus, testō mihi in ca-
put incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus
quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Ita-
que dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παραδόξον τοῦτο δοξέει.

ΣΙΜ. Παραδόξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἠδέσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ 2 παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Ὅστω annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἤπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐδὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δέ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὀρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐραστὴς αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρον ἦν, ὡς λέγουσι, γέρον ὃν διεβίβασε μετεβαλὼν αὐτὸν εἰς νεότερον. V. τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec com-
moda. Summo mane statim ad ianuas salutarum ventitabant
frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur,
ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me verulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea, & senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant;isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθευσας, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίεραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτως πολὺς ἂν, 3
ὅπερ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλείους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐδρυπτόμεν δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμέ φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem & pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, & alius alium praecedere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔσασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαβή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασι Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἤπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μαθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαϊς ἀριθμεῖται, ὑπεξυρ-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλίανθος Πύλιος ὦν
ἀπὸ Πύλου (γῆτος οἱ αὕτη τῆς Πε-
λοποννησου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πο-
λέμου καταλαβόντες, καὶ μινεμά-

χρητε Ξάνθος τῷ Βουκίτῳ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικησας ἐβασίλευσε.
Τοῦτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

dititabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affeētantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δέ, μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι-
κρόν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσωμεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Σράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθήμεϊον. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔϕην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάβραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτεσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίψθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποίων.

EPM. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπλοῦς ἔγχετο. V. Τὰ εὐαφρότατα τῶν σχύων, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάται παρὰ τὸ ἐπιπλοῦσαι ὅτι δυνατὴ πλεῖσται, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo factu opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellestilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem aditans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

πρεσβρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐϛ ὑψηλεῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' αὐτός, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδιδι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαβεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δερμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὖζωνος εἴ· ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4

τισὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλεσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόβου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρίπται.

9 Ὁ βλεσυρὸς) Καταπληκτικὸς. G.

sedem habet iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes. Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύπον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερσφίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἰεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ψιλός εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιστραῖς ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ ταῖς ἱματίοις ἐπιβλήμα, ὅτοι μανύς· καὶ χλαμύδα καὶ πέρικα καλούμενον. G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-
nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque
purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam,
& iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
nium mole gravis, quis es?

Dam. Damasias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vides
rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παράδεξάί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἰδοὺ σοι γυμνός, ὡς ὄρῃς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῇ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῦτον ἀποδέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν ὁ μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάλματα κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δοξάν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot car- nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroqui de- merfurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscende. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitiae insu- per, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praekonio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra- vant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ αἶ καὶ πάβοιμι;

7. ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρώπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρώπαιον· ἐν ἄθου γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθύμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαβῶν πώγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῇ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀποδύσον καὶ τοῦτον. ὅψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυ-
τι πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-
3 ὁ ἔνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iuppiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inicitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· ἡ Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτ', καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναίσχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δέ ἀπόβου, καὶ τὸν τυζόν, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνῳ εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορος δεξαίτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεται τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τοῦτον ἀποδέσθω, 9
ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ἔντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀρεῖς· πέντε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόβου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκεῖρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quiesquilias, ac minutas disceptatiunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista. quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mores; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ΕΡΜ. Μένιππος οὔτος, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάβρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίνά μοι ἀνάδος γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποδέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὔν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

§ Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν ὅσας δὲ καὶ κινάβραν λεγὶ τὴν πῆραν. V.
πράγαν οὐκ οἶα· λεγὶ οὐκ οἶα

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est fatis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi fordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocus incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῇ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόβου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γεῦν τῶν ἄλλων γελαῖς.

ΕΡΜ. Μηδამῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦΦά γε καὶ πάνυ εὐΐδρα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρησιμα. Καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀπόβου τῶν ῥημάτων τὴν τοσ- 10 αὐτὴν ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βαρὴ τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνеспάσθω· πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάβωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμούς) Ἐν σχήματι προφερεμένων τῶν λόγων χάριτος ἵκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δὴ σκαπτοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarissimos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit. Quid ploratis,

- 11 Τί οἰμῶζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος
σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πᾶγονα δεδωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθάνατον ἄμην τὴν ψυχὴν
ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ πῦα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιῶν, ἅπαντας λαιθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
φαλὴν κατειλήσας, περίεσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
πεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
γύριον λήθεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

- MEN. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων;

ΕΡΜ. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄν' ἐνός γε χώρου·

2 Διόρμητος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Περιεῖα. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια
νεογνὰ οὔτα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀσθόνους τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διοφάντων τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κυῦσα ἐξέρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, σακρῦει, καθ' ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοῖ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῃ τ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθύμευς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntēs laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
præcit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque iac-
es solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίβους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐβεράπευον ἀλλήλους;

ἢ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὀμηρος εἰσαγεί παλαιότας Ὀδυσσεύα καὶ Λίαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεύα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζα σε. Λένιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὅς τοῦ Ἀρισταίου λόγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζα σε· τοῦτο ἴστιν, ἢ προκόμεσόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeus, & ipse dives, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῦνται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀΐεις τῶν ἐαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐβέραπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τούτῳ, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμῶ τεθνῶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροῖ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμῳ συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lanceisque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὐ ἐποίησαν. Ἰμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάντα καρτερὰν ἐκ κοτίνου πεισάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσας.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγετες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθέους ἐκληρονομήσας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικεῖν Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἢ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα ὅρις ὅξυ κατὰ τὴν Φακίδα. V. ὅπου τῶν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνίμω. G.
4 Εὐ ἐποίησαι) Ἀντὶ τοῦ ἵπα-
θεν, Ἀττικῆς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριολαίου.
V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisceretur eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio- genes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέους, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐβράβευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καὶ ἄπειρὰ τὰ σαβρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβέλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυνάμενον· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στίγιον οὐ δοταμένον) Δίχισθαι, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi reponderent accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta verustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ νταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΝΝΙΒΟΣ, ΜΙΝΩΣ,
ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμεῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δεξάντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ἂν τῶ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἥριδανόν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hic se praestan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processer-
unt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέ-
 χρι τῶν προαστείων τῆς προὔχουσας πόλεως ἦλθον· καὶ
 τισυτούς ἀπέκτεινα μίας ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυ-
 λίους αὐτῶν μεδίμοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς
 γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα, οὔτε Ἀμ-
 μωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμε-
 νος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξίκων, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετατάτοις ἀντεξεταζό-
 μενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκό-
 μενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑπο-
 σεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 δίδοντας εὐδύ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρίαν ἀρχὴν
 παραλαβὼν ἠύξεσε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρητά-
 μενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν
 ὀλέθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατιργάσας,
 Ἄλλ' καὶ σὺ, Δίε, Ἀμιλκα τοῦ εἰργάσας. V.
 καὶ Βαρχα πατὴρ τὴν παρσκιαν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mentus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usque secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum &

τησεν, ἀποστάς τῶν πατρίων προσκυνεῖσθαι ἡζίου, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεοιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαί-
 ρόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβα-
 νεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ
 ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπι-
 πλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέας ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώ-
 την ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἦνεγκα εὐ-
 γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα Βάρβαρος ἂν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὀ-
 μηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει
 τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρη-
 σάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων ζημὴ
 εἶναι. εἰδ' ἔστι καλλίαν οὗτος, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· εὐ-
 μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

ὁ Βάρβαρος ἂν . . . καὶ οὔτε Ὀ- ἕως μίγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος αἰδ-
 μηρον . . .) Ἐφρονεῖ γὰρ Ἀλεξαν- πρὸ φέρειν τὸν Ἰλιάδα Ὀμηρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari vole-
 bat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi ratio-
 nem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia ami-
 cos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego con-
 tra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum ar-
 cessabat, hostibus magna classe adortis Africam, e vesti-
 gio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli ani-
 mo moderato casum. Haec feci barbarus & expers discipli-
 nae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina reci-
 tando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis im-
 butus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego
 Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est,
 quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas
 ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus
 non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoriis in-

καὶ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἥπερ τῇ τύχῃ κεχορημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδεν πρὸς ἀνδρα οὕτω θρασύν' ἰκανῇ γὰρ ἡ Φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Σοῦας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὁπίσσω ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινεύσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-
- 13 Ἀγαπᾶν ἀρχεῖν) Κατέχειν ἀρκεῖσθαι. V.

Afructo, qui *sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus*.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab *Afro* expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χη' καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰὲ χειρεύμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορβ-
 μέυς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλευσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττεν αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἄξιόν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρώσάμην· καὶ
 Σκύθας δέ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ Θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὴν ἐκείνῃ, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Issum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit,
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Συγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανευργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις νόμιμον δέ, ἢ προΰανές ἐυδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνεῖδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἐσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑὼ μᾶλλον ἄρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραΐξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογούντα. εἰρήκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΙΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καὶ ἐν ὑπαρχῶν) Εἰς ἡδονὰς καταταλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἑρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καβελῶν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἑρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλέξανδρον μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Συγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δέ, σὺ· εἶτα, εἰ δεκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo disciturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρας, ὦ Διόγενες; οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν; σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθαι;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ; σὺ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχέηναι; τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρῶ.

DIOGENIS ET ALEXANDRI

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι,
ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ
ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τσαυτὴν ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔθασα ἐπι-
σκήψαι τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων
Περδικκὰ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γε-
λᾶς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ
Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφῶτα τὴν ἀρχὴν κολακεύον-
τες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς
βαρβάρους· ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες,
καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαιψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates
dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexan-
der, ad res gerendas fuit: multi enim meru succumbebant,
Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum impe-
rium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam mo-
rerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod ani-
mam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid ri-
des, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi,
qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adu-
lati, praefectumque capientes & imperatorem adversum
barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, tem-
plaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-
so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν Θερύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θαΰειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν αἴθρῃ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· εὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, εὐδ' ὁ Κέρβερος εὐ-
 4 καταΐρηντος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς Σέρεις, ὅπῃ ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπερ γῆς ἀπολιπὼν ἀΐξαι, σωματοζύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔνῃ προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τὸς ἐλπίφοντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus satellites, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percensens, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ᾧ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό- 5
τατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχορῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαβῶν, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνονται καὶ αὐτοὶ λαμβάνων. γόης, ᾧ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀ κατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ Φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὀρώ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σέ ὀρμῶντας, ὡς διασπασαίντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχεύμενον τῷ ὕδατι διεπείρει. Καλλισθένην δὲ

τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαντι συγκαθησυχθεῖς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. Ac scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

1 ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἕξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. Nunc sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

ποιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεβνῆκεις, Ἀμ-
μωνος γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμί· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς αἰεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέγρα οἰσύνια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συνηνέχθης) Συναιστράφης.

V. *ibid.* Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτάρια) Μικρὰ ἀσπι-
δίσκια. V. τετράγωνα. G.

ibid. Καὶ γέγρα) Περσικὰ μίν

ἴστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέγρα· κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἄλλαν τὸ σκίτα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέγραον ἐλέγχιτο. V. μιν
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύνια) Εἰδὸς ἱτίας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, siqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praeberere te-
met decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
 λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ
 Θράκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἴ-
 σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
 ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
 ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

- 3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύβαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
 ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
 διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας,
 ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
 μενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
 καὶ τοὺς Ἑλλήνας δέ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον
 Θηβαίους δὲ ἰσῶς ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπᾶσας) Οὐ διασχί- στάσεις ἰκέβαλιν ἐν ταῖς πόλεσιν.
 σας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Thessalum equitatum,
 Eleorum iaculatores, Mantinenfium cetratos milites, aut
 Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
 clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
 homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
 libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
 peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
 nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
 fe darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephantī
 haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota
 divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: ne-
 que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfu-
 dum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
 sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
 visti quibus suppliciiis sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐξό-
νευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτέλ-
μησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβα- 4
λὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν
ἐπέβου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
θέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμι-
μῶ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπρα-
ξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας,
καὶ γάμους τοιοῦτους γαμῶν, καὶ Ἑφαιστιῶνα ὑπερ-
αγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἤνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς
τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ
ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Οἰλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαι- 5
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὁξυδράκῃς πρῶτον καθάλασθαι εἰς

3 Κἀνδυν) Ἰμάτιον. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἀνδρας) Καλλιस्थίνην καὶ 16 Ὁξυδράκῃς) Ἔθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relictum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τὸσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἤκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέποίεν σε φοράδην τοῦ πελέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὀρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, θεόμενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τρυφὴν τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομεῦντας, ὀρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὗτος Ζεὺς παρὰ Δί-
φιν· παρὲς τούτου Ἀλεξάνδρος χρη-
σμὸν ὑποσέμνων λαβεῖν, καὶ ἤκουσε,

γῆς μετ' αὐτοῦ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρίοντα, σισση-
μίνον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulator. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis profcindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ραδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀζηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ὅλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam inaccessibleem avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho aequiparas te ipsum? nonne te pudet, Alexander, nec factum dedisces, teque ipse cognosces, & iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα :

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUAELIA pridie, Achilles, ad Ulysssem a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώ-
μην γὰρ, ὅποτε ἔζης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύ-
ειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,
μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλόν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
τος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν
Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ
αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς
τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ
Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τοῦ
μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 ΑΧ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι
τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγ-
νῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν
δὲ συνήμι ἤδη, ὡς ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μά-

ita de morte, quam humilis animi minimeque digna utrif-
que praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim,
quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem merce-
nariam operam praestare cuipiam inopum, cui victus co-
pia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista
abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam de-
corum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelci
filium, heroum omnium promptissime se periculis offeren-
tem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multi-
modis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum lice-
ret inglorium in Phthioride diuturnumque regnum possidere,
ultra praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum infe-
rarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram
istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tan-
dem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω ῥάψωδῆσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ᾧ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῴῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδεν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχβομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι, ᾧ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἔσμεν οἶδ'· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀΐξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν, εἴμαι, δέξαιντο ἀνελεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab altero diverfi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me, neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exakta, mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ira visum fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: atque etiam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses autem iam iam adierit omnino: affert quippe solatium societas rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant fursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμψειε θῆτεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 ΑΧ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituos apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis fodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam aeternam angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre actolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέβνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ων; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθουν ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῶ.

HPA. Καὶ ὀρβῶς ἔθνες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμι αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδωλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

HPA. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρ- 2
έδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

HPA. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

HPA. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es?
at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coe-
lo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben:
ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut
aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius
effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se;
tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Quī ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam
curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse
istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις ἀκριβῶς γὰρ, ὅττε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς Θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἰσὴ αὐτίκα, οἴου Θεοῦ εἰδῶλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἀπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς Θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκοίνασθαι πρὸς αἰδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελαῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσόν· ὅσον μὲν Ἀμφιτρώωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς Θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse esset: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sis simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, φῆς, ἔτεκεν 4
ἢ Ἀλκμήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
φιτρώνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς· ὥστε ἐλελήθετε διδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνδέτους δύ-
οντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεί-
σθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

HRA. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡς πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἷτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

HRA. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογέους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σῦνειμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) *Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis versor, Homerum tamque frigidās eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOT KAI TANTALOT.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adflans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικυψᾷς πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδέν ὄφελος, εἰ ἐπικυψαίμι· Σεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεται με' ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θβάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῇν καὶ διψῇν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψώης, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῇν μου τὴν ψυχὴν ὥς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me fenferit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέ-
διας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου ἢ Δία, ὅστις
τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένους
πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυτὸς δαχθεῖς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.
sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris;
mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit.
Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

MEN. Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλάι, ὦ Ἑρμῆ; ἢ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ἰάκινθος τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' αὖ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅστ' αὖ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλος, ὁ νεοστὶ ἐλθών. V.

MENIPPI ET MERCURI.

Men. **U**bi autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ERM. Τρυτὶ τὸ κρακὼν ἡ Ἑλένη ἐστίν.

- 2 MEN. Εἴτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ERM. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα; Ἐξ ἧς γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν; ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαρύν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ ὅτε μέντοι ἄνθει, καὶ ἔχει τὴν χορδαὴν, κάλλιστα ἐστίν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχροπίου, καὶ ραδίως ἀπανθοῦντος ποιοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶπαι) Ὁμηρος,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione perit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te

σοι. ὥστε ἐπιλεξιμένος τόπον, ἔνθα ἂν ἐδέλῃς, κείσο
καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη
μετελεύσομαι.

cum: quare delebo loco, ubicunque velis, iace prostrato
corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. **Τ**Ι ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ- 1
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτίῳ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC ΡΑΡΙΔΙC.

Αεαc. **Q**UID strangulas, o Protesilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. εὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σέ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἄδικα ποιοῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχον ὄντα σοι ἐρωτικός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλη· καὶ ἀδυνάτον ἐστὶν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶθε οὖν μοι τὸν Ἐρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ᾗν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενησθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu collit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Acac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικός, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Πρωτ. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalique statinis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΤ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησά μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέντοι κεφαλαῖά σ' ἐξήγησάν, μάνθανε· οὕτως γὰρ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστίν, αἴσθαι, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Περὶ τοῦ Διόνυσου Ἐν ἄλλῃ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λιπὸν Περὶ Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΡΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

Μεν. **P**ER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Αεας. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, disc: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριϕλεγέθοντα ἤδη εἰράσας ἐσιών.

MEN. Οὐδὰ ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δείξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Λίας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαῖ, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ῥαΐφωδιῶν τὰ κεῖ ἀλαία χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κό-
νις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρη-
να. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἶτα σέ, ὦ κάβαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλῆα εἶδον) Τὴν 13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρ-
Πλούταρχ. V. δανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑμπα-
4 Ἐνόςζους) Ἐπισήμους. G. φρύδιος, κατὰ τινὰς δὲ τρυφιδά-
τατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γνῶντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμῶντα; οἷός δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρῃς ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντας ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὐφωρβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι ἀνέσθελος.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellepontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebne.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαβέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκρεῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῶν ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρας.

MEN. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακέ, μόνοι καὶ Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηθήκως, τίς ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμῖεφθος ἀπὸ τῆς Αἵτης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 (Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλιεταὶ βουλὰς κατισκιάζον. V. φηφους, αἷς χράμενοι οἱ παλαιοὶ 10 (Ἐξηθήκως) Ἐκμέραςας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor;

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ῶνησεν· ἐΦωράβης γὰρ τεχνέως. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπαι ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἄπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἀν εἶη
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦτ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων Φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

(Κέρυζα) Μορία· τῶν γὰρ ἀτόκτων ἐκ τῶν ῥίνων μύξαι τρίχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασθαι
τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶρακα.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ εἶρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθὼν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί σρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
τοιαῦτα· πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταί ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γάρ,
οἶμαι, τὰ ληθέες λέγειν) οὐδὲν εἰδόμενα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τεῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διογυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δης. V.
ἐπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ νταῦθα μέτει τὴν
 σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατακείσο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔσικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσσοθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διασυχῶν. τὰ πολλὰ δ' ἔσαυθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπίθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Aiac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vises, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt fatis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἰ
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῇι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐδέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὸ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόζον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέξῃ ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

- 2 ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο, ὥς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὥς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡς Μένιππε....) Γρ. ὦ Μένιππε, προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅντως τὸ κείμενον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροῖ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοξεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

KERB. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθήετε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐβέλουσι, γελῶντες, οἰμάζειν παραγυεῖλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsii, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. Ἀποδοσ, ὦ κατάρατε, τὰ πορβμῖα. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνδ' ὧν σε διεπορβμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI,
ET MERCURI.

Char. **R**EDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ἐβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μισαρεῖ, ἢν μὴ ἀποδῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότη, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 ΕΡΜ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορβήμεϊον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβεις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζεῖν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδεῖν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAR. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAR. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορβμία· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκὼν ἀπάγαγέ με αὖτις ἐς τὸν βίον. 3

XAR. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAR. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

XAR. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν; ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Scieham equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportet non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antlam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolve: re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut plagas insuper capropter ab Acaeo accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρβμεν-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστὶν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λαβῆς, ὦ βέλτιστε· δὲς δὲ σὺκ ἂν λάβεις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

Ι ΠΡΩΤ. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θυγάτηρ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκελου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. O domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylaciuss, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφεεῖς πρὸς ὀλίγον ἀνα-
βιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε,
πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀιδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς
γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλι-
πὼν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
βάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναι-
κὸς οὐ μετρίως ἀπικναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι
καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης 2
ῥόδον;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρ-
ογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη
ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

perunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus
commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo potitur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore tencor, sed
necoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui,
conscensaque navi me proripui: deinde miser, dum in li-
tus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxo-
ris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel
paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei li-
quoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque exspecta: aderit illa aliquan-
do; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἦδη, καὶ οἷσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσει· καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκρῶς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδικὴν παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζέμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φαῖναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμείη; Σοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε· καὶ μάτην ἔση τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscere, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae spondae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴαται, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐδὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφὼνὴ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσεφίδας. G.
 φόνος ὁ λόγος διεμένης ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, cum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilæe, memineris, unius diei accepisse te commeatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. Ὡς ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπέϋ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. Tu Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παρμέγεδες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς καλλὸς ἐξησημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, εἶον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα σρονεῖν;

- 2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖ ἂν τοῦ ἐμοῦ· Σαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προβαίνουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ρίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferrī?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosē Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ἱρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοσσερεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατ'· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil curavit: verum perpetuam sapientissimū viris sui con-

βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὧ Καρῶν ἀνδραποδωδέστα-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit publi-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι. ΝΙΡ. Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὕτως δικάσει, πότερος εὐμορ-
ζότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΝΙΡ. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

ΜΕΝ. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; εὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικαῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκέῖ-

το Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός) Ὁ- ὕμνησε ὑπαφρόντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρία γε Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. ECCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praeceulas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπὶ νέσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ φεῖξός ἐγὼ, καὶ ψεῖδός, οὐδέν χειρίων ἐθά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἡγή.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσῃ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὲν ἔρου' Ὀμηρον, ὅποῖός ἦν, ὅπότε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψιδύς) Μαδάρης, ἀρσιθριξ. V. 10 Ἀλαπαδόν) Ἀσθιός. V.

merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quoniamnam formosior ducas?

Nir. Me certe filium Aglæiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstæ cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conspicio,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Ούτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἁδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

X X V I.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. **Ἦ**ΚΟΥΣΑ, ᾧ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ᾧ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δὲ σέ ἔρωσ τοῦ Θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνητον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαβεῖν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ᾧ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγαγε πακί-

M E N I P P I E T C H I R O N I S.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ,
καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, Φωτός, τρεφῆς· αἱ
ῥαὶ δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκα-
στον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα πατέρα πατέρω· ἐνεπλή-
σθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν
τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς σέ-
ρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰστοιμία πάσι 2
δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φω-
τὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὐ-
τε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ,
καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum au-
tem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce,
alimentis; tum & tempestates anni eadem, &, quae fie-
rent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhae-
rens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod
semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita
est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum,
qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par
inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque
tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro
nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est;
sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes,
& in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. "Οτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια αἶτα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάβοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. "Οπερ οἶμαι καὶ Φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἴεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓ. **Α**ΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

ΔΙΟΓΕΝΙΣ, ΑΝΤΙΣΘΗΝΙΣ, ET CRATETIS.

Diog. **A**NTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid verat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα
ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄρῳ, τοὺς δὲ
ἰκετεύοντας ἀΰεσθαι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠβούντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσμαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπό-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγ-
γέλοια ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἴσμηνόδωρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἴσμηνόδωρος, ἐπεζόνευτο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔσθενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδιά τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τολμῆς) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τολμῆς. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam acgre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

- ἑαυτῷ ἐπεμέμψετο τῆς τάλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ἔντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν οὔνην, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ
ἤϊε τον ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεβήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῶ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ-
λαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξοιμῆσας·
ὑποστάς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείεται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποδείς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπεῖρει, καὶ τὸν ἵππον.
- 4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφότεροι διαπαρέντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arfaces autem iam actate provectus,
& sane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltaista in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυ-
 νεν εἰκοσάπηχυν τινὰ κεντὸν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δέ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπεύραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου ρᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡζίου ἵππεὺς
 κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα- 5
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ' ὅτως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδαι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκαινῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇ μόνις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδέμιᾳ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσῃ) Δόγῃ Μακιδ-
 νικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ
 τὴν γαστέρα τοῦ πε. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruerat, viginti
 cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta
 demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu
 nixus excipit farissa praelata impetum, & vulnerat equum
 sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semet-
 ipse in telum induebat: eadem Arsaces opera transfoditur
 per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quo-
 que modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. At-
 tamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, vole-
 batque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae
 homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi,
 nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Me-
 dis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spi-
 nas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare
 cum prostratus iaceret, nullaque machina surgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, αἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτιῶν· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπόμεν ἔν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάζας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. τὸν πόλεμον. V. "Ὅς μισθῶ τοῦθ
Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G. στρατιώτας συνάγει. G.
10 Ξεναγός) 'Ὁ ξένους στρατιώ- 14 Ἀπισκλήκναι) Κατιζήμα-
τας ξυιάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accurrerem ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nati fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatu; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
 δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τός, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτερι νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν, (ἔστene
 γὰρ καὶ κείνος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν
 ἐρώτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πῶποτε
 ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
 πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
 Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει θάσας πολλὴν τὴν
 ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐθύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπώλῃν παρέρχον τότε στέ- 8
 νοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν' ἀποβλέ-

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
 vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
 Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
 inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
 decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
 ro, Acarnan, (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium
 prosequabatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum?
 qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
 fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
 Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae dementi-
 tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
 heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
 tans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebye-
 runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium sumus: con-

πειν χρῆ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ ζῆλτρον
 9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικαῦτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφίγμενος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδ' αὖτως.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννενῆκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τὸν. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 Ἀπείποντα βίον. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννενῆκοντα. G.

tueri oportet & prospicere e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluabas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσ-
ἔτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἶπα τοιούτος ὢν ζῆν ἥβελος;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ ζῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθέμεως. τί οὖν
ἂν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικαῦτοι Φι-
λόζωοι εἰσίν; οὗς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν
τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὥς ἀπόουραςιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένον. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterca clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

MENIPΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι τ

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T IRESIA, caccusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασιν γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίονος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἑπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expertus: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseram, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στειρὰ καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στειρὰ μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠθανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πῶγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὥρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀπὸ τοῦ διαχωρίζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicari difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstrueta fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καὶ ἀπὲρ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που καὶ κείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμάδες εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρᾱς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινά ἑρῖν τῶν Θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπὶ ἡρώσῃ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐθύνη, ἀνόπτην εἰρη- ἀγρήστου δὲ οὕτως, ὡς καὶ κύα-
ται ἀπὸ ἐχθρῶν ὁμοίου σιλοῦρη, αὐτῇ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut infusum, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremissee; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

λὰ κατὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν
ὕγιες λέγειν.

rum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim
vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Λῆαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἰ
ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσ-
σεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε
μαιτευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρα-
τιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
νων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς
μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντέξετασθεῖς ἐπὶ τοῖς
ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀπανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονι-
τὶ κρατεῖν ἀπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS ET ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΙS.

Agam. **SI** tu furore actus, Aiax, temet ipse interemisti,
nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper
ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum
veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem &
fodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Aiax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine
pulvere ac certamine vincere omnes?

Aiax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὐσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄδλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδείοτερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδίδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχῃ δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατέδικασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patrueis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laertae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis.

Aiax. Equidem scio, quatenam me condemnaverit: sed

Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεύα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυνάμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθῆτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποτάξεις, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀντ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elyfium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofl. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκ οὖν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκεῖνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναί, τῇ Κλωβοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Soft. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmus
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σεῖν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, εἶον δῆμιος, ἢ δερυζόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ἐν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχέτι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, οἷ καὶ ἐπιδαυιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἅδικα ποιεῖς κολάζων 3 ἡμᾶς ὑπηρετάς γενεμένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθαῖς; οὐ γὰρ οὐκ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, vel ut carnifex aut fatelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsam ensen; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sofstrate; quippe minister tantum erat; qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἰδοὺς ἂν καὶ ἄλλα σὺ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

queat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatiunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *I.* *Pag. 7. l. 8.* Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ *I.* *Pag. 8. l. 12.* Ἡμῶν) ἡμῖν sola *F.* ἡμῶν *ex P.* quoque notatur. Porro *I.* ὁ πρῶν καταχέας ἡμῶν non male. *ead.* Ὑπεράνω) Ita *S. A.* Reliquae ὑπέρ ανω. *Pag. 10. l. 3.* Ἐδῆ) ἔδῃ & πῆ notatur *ex P.* *l. 6.* Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *I.* *Pag. 11. l. 3.* Γαλακτος) καὶ γάλα. *I.* quod restitui volebat Solanus. *l. 15.* Γανύμηδες) ὦ Γαν. *I.* *Pag. 12. l. 8.* Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. *I.* *Pag. 13. l. 17.* Ἦ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola *I.* *Pag. 14. l. 1.* Ἰδαίον) εἰκάζον *P. L.* *l. 3.* Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. *P.* συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. *A. i IV.* νῦν ἡμῖν *G.* συνοικεῖν ἡμῖν *I.* *l. 11.* Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον *I.* *ead.* Αὐτὸς) ὁ παῖς *I.* *Pag. 16. l. 6.* Ἠδέως ταῦτα) Ἠρά. ἡδῶ ταῦτα. *Z. G.* marg. *A. i IV.* sed personis non mutatis. *l. 7.* Ἐμπρέπει) ἔπρεπε *G.* *Pag. 17. l. 7.* Δείδιθι) δειδῖθι marg. *A. i IV.* *Pag. 18. l. 8.* Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχρῶν. *L.* *Pag. 21. l. 14.* Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται *B. i. B. 2.* *Pag. 22. l. 6.* Συμπερινεχθήσεται) Ita recte utraque *B.* In ceteris vitiose συμπερινεχθῆσεται. *l. 20.* Προσγελᾷ) προσμειδιᾷ *L.* *Pag. 23. l. 5.* Τοῦ) ἐκ τοῦ *L.* *l. 8.* Ἐκινεῖτο) ἐστήκε τὸ *P.* ἐστήκε τὸ *I.* *Pag. 24. l. 6.* Ὑφέλκων) ὑφελὼν *G. L. I.* *l. 8.* Τὸ σκῆπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον *F. I.* In *P.* ἦλθεν ἐπὶ non existit. *Pag. 25. l. 2.* Κολλάβους) καλάμους priores edd. καλαβους *P.* κολάβους Schol. κολλάβους *G. L.* margo *A. i IV.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. *Pag. 26. l. 4.* Μιᾷ πλ. διατεμ.) Haec notantur in *Exc. P.* μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | . λιθον | . διαταμεῖν. *l. 7.* Εἰ μέμνηα) ἡ μέμνηας *L.* *Pag. 27. l. 1.* Ἀναιμωτὶ) ἀναιμοτὶ *F.* & veteriores edd. in margine *A. i IV.* notatur ἀναιμοτὶ. Aldus. *l. 5.* Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. *A. i IV.* *l. 8.* Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. *V.* τῇ μήνιγγι. *Pag. 29. l. 9.* Ἐπείσημαινεν) ἐπείσημηνεν *P. I.* marg. *A. i IV.* *Pag. 31. l. 7.* Ὅσ' ἂν) ὅ ἂν *A. P.* margo *A. i IV.* *Pag. 32. l. 2.*

Lucian. Vol. II.

Q

Παραγγέλλων) Priores edd. παραγγελλῶν. Sola *F.* παραγγέλων. *I.* 16. Αὐτοί) Schol. *V.* notat variam lectionem μόνον. Ea est in *L. I.* Προέσμεν margo *A. i IV.* ισμέν. *Pag.* 33. *I.* 1. Παρά) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H. Steph. Thef. T. II.* p. 293, etiam παρά. *I.* 8. Μενουσαν) Sic scribitur in *A. P. L. I. V.* 2. marg. *A. i IV.* Ceterae μέν ούσαν. *I.* 10. Τοιαύτα) τοιούτων *P. L.* *I.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg. *A. i IV.* In reliquis edd. ἀπέστειλε. *I.* 16. Ἀνιέναι) In aliis scribi ἀνείναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *I.* 10. Ὑποβαλλόμενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i IV.* Priores edd. ἐπιβαλλ. *I.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *I.* 6. Ἡ) ἢ *L. Pag.* 40. *I.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσθαρῶς τὸ σῶμα. Posterior etiam *L. Pag.* 41. *I.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P. S. A.* marg. *A. i IV.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *I.* 1. Τὸν λόγον) τὸν τρόπον *I.* *I.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inserit *G.* ἐρούλευσε. *I.* 6. Τῷ Ταυγέτου) Sic invenitur in *L. I. B.* 1. 2. *S. A.* marg. *A. i IV.* Ceterae edd. τὸ Ταυγέτον. *Pag.* 43. *I.* 3. Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *I.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I. Pag.* 44. *I.* 6. Εὐεξία) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *I.* 6. Ἀρην) Ita sola *P.* Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelotio. Quam varie flectatur Ἀρην, monet Sylburgius ex Lascari Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *I.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg. *A. i IV.* quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *I.* 13. Ἐγγένηντο) ἐγέννητο *F.* In sequentibus edd. recte emendatum. *Pag.* 51. *I.* 1. Δεδείσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. exceptis *I. & V.* 2. *I.* 14. Παρτὶ) πάντῃ *C.* quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V. Πανί.* *Pag.* 52. *I.* 2. Στρατιωτικῶ) στρατῷ *C.* & Schol. *V.* *I.* 7. Ἐπεχειρήσει) *F.* ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχειρίσει. *I.* 14. Ἐπαινέσθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινείσθαι exhiberent. Mox εὐρημα sola *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tuerentur. *Pag.* 53. *I.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg. *A. i IV.* *I.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* marg. *A. i IV.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54. *I.* 1. Ῥέαν) Ἡραν pleraeque edd. Ῥέαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i IV.* *I.* 16. Διαπείρω) *F.* διαπέρω. sic & *V.* *Pag.* 55. *I.* 1. Αὐτῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *I.* 2. Ἠδῇ) Deest in *I. V.* 2. *I.* 6. Καί) Omissa vocula in *B.* 2. *P.* *I.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *I.* 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρω) Deficit in *O.* *I.* 8. Νενικηκίαις) Ita *O. V.* 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικύαις. *I.* 12. Τούτου) τουτουῖ *L.* *Pag.* 58. *I.* 3. ἩΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *I.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I. l. 10. Κακὸν*) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I. Pag. 59. l. 1.*
 Ἰπρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. l. 1. l. 2. Πότερα*) πότερον *O. l. 9. Ἡρώ-*
μην) ἠρώμην *H. 1. l. 10. Κοινολογούμενος*) κοινῶλ. *edd. primae:*
in B. 2. & posterioribus bene correctum. l. 13. Εἰρετο) ἥρετο
O. Poëticam formam omnes edd. servant. Pag. 60. l. 3. Τί
δὲ) τί δαί *O. satis commoda. l. 10. Καί*) Abest ab *O. Pag. 61.*
l. 2. Ποῦ) Sic in *O. L. Edd. omnes habuerunt ὑπου. l. 7. Οὐ-*
τωσί) οὔτωσί *O. l. 9. Καλαύροπα*) καλάβρ. *O. P. l. 12. Ἄλλ'*
ἐκείνος) Ἐκείνος ἄλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L. l. 15. Καταβε-*
βήκαμεν) Priores edd. κατεβεβ. *Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' οὖν*) Omit-
tunt O. P. l. Ego cum ceteris edd. retineo. l. 14. Αὐτοῦ) αὐ-
τὸς O. P. L. marg. A. 1 IV. Placet vulgata. l. 16. Δακὼν)
ἐχὼν O. P. L. marg. A. 1 IV. Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει)
ἀπαβεβλ. P. l. 8. Ἐπιτιθήσεται) ἐπιτιθήσεται *F. in ceteris emenda-*
tum. ead. Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O. l. 15. Τὸ ἀθλον*) τὸν ἀθλον
omnes edd. priores: τὸ O. L. l. Pag. 64. l. 6. Δάμαλιν) Prio-
res edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & marg. A. 1 IV. l. 11. Ἐπ' ἄλλο)
Priores edd. ἐπ' ἄλλῳ. Pag. 65. l. 6. Πείσαι) πείσον *O. L. l. 9.*
Οὐτῷ) οὐ *O. l. Pag. 66. l. 3. Ἀπεστράσεν*) ἀποστραφεῖν *O. P.*
l. marg. A. 1 IV. l. 6. Τῷ) τὸ *F. l. 7. Καλῇ*) Post hanc vocem
interferit ed. l. sola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ᾧ Ἀφροδίτῃ. l. 8. Ἀ-
ποδυσθι) ἀποδυσας *P. l. l. 14. ΠΑΡ.)* Ἐρ. marg. *A. 1 IV. Pag. 67.*
l. 5. Ἀποδυσάμεθα) ἀπεδυσαμεθα marg. *A. 1 IV. l. 7. Αὐτῇ*) αὐ-
τῇ marg. A. 1 IV. l. 9. Ὡς δὲ ὄρεϊ ἥδε ἡδεῶς) ὥς δὲ ὄρεϊ ἥδε ἡδεῶς
l. sed in V. 2. plane scriptum est ὄρεϊ. l. 16. Περιμένω) περιμε-
νῶ marg. A. 1 IV. Pag. 68. l. 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς Ἥρας
τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νικῆς τῆς ἐμῆς. Quod
reposui, est totum in O. & G. nisi quod hic aberat τὰ ante
δῶρα. l. 10. Ἀθηνᾶ) ᾧ Ἀθηνᾶ *O. l. 14. Ἐπιθεῖν*) ἐτιθεῖς *O.*
Pag. 69. l. 3. Μελῶν) μερῶν *O. Nihil est frequentius in Codd.*
horum vocabulorum confusione. l. 12. Ἀγρόθεν) Cunctae
priores edd. Ἀργρόθεν in O. l. 16. Εὐ) Addidi, quod
in omnibus edd. defuit, ex O. Pag. 70. l. 9. Γυμνὰς) γυμνῇ
O. l. 15. Δέ) δὴ *P. Pag. 71. l. 4. Ὡς*) Nullae edd. habue-
runt: sequendam putavi auctoritatem O. l. 12. Δύω) δύο *H. 1.*
l. 13. Ὅλος) ὅλος *O. Pag. 72. l. 1. Ἀκολουθεῖν*) συνακολουθεῖν
O. l. 2. Ἀναπείσομεν) ἵνα πείσομεν. *P. marg. A. 1 IV. l. 3.*
Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A. 1 IV.*
l. 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P. πρέπει γὰρ ἂν l. V. 2.*
ead. Νικηφόρον) κληφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P. νικητιφόρον νι-*
τιοῖε l. l. 13. Τούτου) τουτουί *O. l. 14. Ἀμελήσεις*) ἀμελήσης
O. quod magis usitatum. l. 15. Βούλει) βούλει οὖν *l. V. 2. βού-*

λαί τέ σοι. *O.* *Pag.* 73. *l.* 7. ἄξεις) ἔξεις *O.* *l.* 8. Πάρον) Πει-
θῶ *A.* *l.* *IV.* *ead.* Πρὸς) ἐπὶ πρὸς *O.* *l.* 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δι-
δामी σοι τὸ μ. *l.* *V.* 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
in *O.* *Pag.* 74. *l.* 1. Βιάζησθε) Ita *I.* & *V.* 2. Reliquae βιάζε-
σθε. minus recte. *l.* 7. Καταβαρίσειν) καταπονήσειν *I.* *Pag.* 75.
l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον *I.* *Pag.* 76. *l.* 1. Ἐξ ἔρωτος)
ἐξ αἰρέτος *I.* notaturque in margine *A.* *l.* *IV.* *l.* 6. Ὅσα) ἐπόσα
P. *l.* *V.* 2. *A.* *l.* *IV.* *l.* 7. Ἀποφαίνῃ) ἀποφαίνεις *P.* *l.* *V.* 2. *A.* *l.*
IV. *l.* 9. Ἡπου) μήπου *C.* *Pag.* 77. *l.* 6. Συνην) συνείν *I.* *l.* 12.
Παρά) Ita *Fl. B.* 1. & 2. *P. S.* περὶ male *I.* *Ald. Fr. H. Wecch.*
Pag. 78. *l.* 4. Ἡρεθῇ) ἡρεθῇ *F.* ἡρεθῇ *A.* 1. *l.* *V.* 2. *l.* 11. Ταῖς)
ταῖς οὖν *l.* *V.* 2. *ead.* Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς *A.* *P.* *l.* marg.
A. *l.* *IV.* *l.* 13. Πίτυι) Πυθοῖ *A. P. L. I.* *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡμεῖς)
Hic praefigebatur in margine *A.* *l.* *IV.* Ἐρ. ea persona mox
delera: tum ἰδῶμεν. In *P.* εἰδ. *l.* 13. Διακρίναις) διακρίνεας
C. Atticorum more: διακρίνας *F.* *Pag.* 80. *l.* 10. Ξενοκτο-
νεῖ) Ita recte *V.* 2. *S. A.* In *F. A. l. P.* fuit ξενοκτενεῖ. *Pag.* 81.
l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας *l.* *V.* 2. *l.* 14. Καὶ ἡ-
φοντα αν σοι) ἡφοντά σοι ἐπὶ τὸν *Πρ.* *l.* ἡφ. σοι ἀν τὸν *Πρ.* *V.* 2.
Pag. 82. *l.* 4. Μηδέν) μηδὲ ἐν τι *l.* peius ἐν τι *V.* 2. *Pag.* 83.
l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita *B.* 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱός καὶ Σ. *Pag.* 87. *l.* 8.
Γὰρ καὶ) δὲ *F.* *Pag.* 88. *l.* 8. Διδάξας) δεῖξας *F.* quod nisi
Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. *l.* 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπιῆς *O. L. I.* *l.* 6. Πρὶ-
ποσι) ποσὶ *O.* *l.* 12. Ἐνδεεὶ τὴν ὄψιν, καλὴν) Ita *P.* Post ὄψιν *F.*
καὶ ἐδ. Priores edd. ἐνδεεὶ καλὴν τὴν ὄψιν. *Pag.* 92. *l.* 4. Ἐπι-
πρέπη) ἐπιπρέπει *O.* *l.* 6. Κἂν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. *O.* Pro
κἂν *I.* & marg. *A.* *l.* *IV.* καὶ. *l.* 7. Ὁ δέ) ὁ δὲ γε *O.* *Pag.* 93.
l. 4. Βρυχωμένῳ) Cundtae edd. βρυχομένῳ male: est enim a
βρυχαομαι. *Pag.* 94. *l.* 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
μα) ἐπεὶ δὲ ἐθήκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. *Pag.* 95.
l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita *G. P. l. V.* 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
res edd. *l.* 10. *Te*) Deest in *P.* *Pag.* 96. *l.* 2. Καθίσας) καθίσας
F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane,
quae commemorentur. *l.* 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) *Od. I.* 525: Ὡς
οὐκ ὁφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἐροσίχθων. *Pag.* 97. *l.* 11. Ὅπου)

ἄποιο *I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν*) αὐτὰς *I. V. 2. marg. A. 1 IV. quod praetulerō. l. 12. Παρ' ἐκείνην*) ἐκείνην *I. V. 2. A. 1 IV. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναυλιχμίγυσο*) ξυναυμιγυσο. *C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκε μοι*) προστένεγκαι μοι *A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν*) Ita vetustae edd. eaue reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thef. T. II, p. 174. *P. male καῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης μὴ πάθης F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. I. Ζερ.* ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. *Pag. 108. l. 1. Ταῦτα*) ὁρῶ ταῦτα *P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομαι*) Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in *P.* ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. *l. 6. Πῶς δ' οὖν*) Ποσ. πῶς δ' οὖν *P. L.* Pariter *C.* sed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γοῦν. *l. 14. Ἐγένοντο*) Ἐγένοντο *F. I. V. 2.* In ceteris edd. ἐγένετο: illud praefendum duxi. *Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας*) φιλοτιμίας *F.* notatumque in marg. ne *A. 1 IV. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ*) Νηρηίδων omnes edd. excepta *I.* ubi Ἀμφιτρυτής repositum hoc etiam in *A. 1 IV. Pag. 111. l. 5. Ἐξην*) Ita *G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 IV.* In ceteris edd. ἔξης. *ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χέρ.)* Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ *X. G. P. l. 6. Παρχμυθίων ἔσται*) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται *G. P.* suggerunt: quod non negligendum videbatur. *l. 11. Χαρισαμένους*) χαρισαμένους *G. P. L. marg. A. 1 IV.* quod reddidi pro χαρισαμένος priorum edd. *Pag. 112. l. 1. Δύναται*) δύνατος *G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχθεῖσα*) Θάλπει *G.* tum συσχεθεῖσα *G. P. A. 1 IV. l. 6. Ἐπειληπτο*) Priores edd. ἀπειληπτο. ἐπείλ. *P.* notaturque in marg. *A. 1 IV. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν*) τὴν ἀποσπ. *G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδουθι ἀνιθί* *P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι*) εὐθὺς μετελεύσεται *B. l. 7. Εὐτρεπῇ*) εὐτρεπῇ priores edd. praeter *B. 2.* quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in *G. L. ead. Ἡ Λητὼ ἢ Λητὼ ἢ δὴ καὶ* *P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς*) θολερῶς *P. L. I. V. 2. A. 1 IV.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in *L. l. 14. Φῆς*) ἔφης *P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ εἶπε, ἐπεὶ* *B. Pag. 117. l. 10. Καθίστο*) Priores edd. καθίκετο. *l. 14. Ἐμειδία*) ὑπεμειδία *G. P. ἔπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προσαρπάσαι*) Ita *G.* Priores edd. προσαρπάσαι. *Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ*) ναί, σὺ γὰρ *C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ*) τοῦτον deest in *P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν*) Ex *G. P.* Desunt in prioribus edd. lidem Codd. mox ἢ καὶ τινες ἄλλους. *Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν*) ἰδεῖν ἐς *P.* Pro ἰδεῖν *I.* eis: sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
1ΦΙ. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omi-
 sa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. *Pag. 124.*
l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. 1
IV. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
οχομένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παροχομέ-
νός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ο, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accel-
fionem, si plures Codd. confirmant, non adsperner. Pag. 129.
l. 2. Τὸ) P. obf. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγέ-
λῳ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἴσι μελ. P. In
enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσὶ L. Pag. 132. l. 10. Ἀπ-
ένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis
variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΤ) καὶ Μένιππος
C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O.
B. 2. IV. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐν
δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O.
Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΛΟΧΟΤ)
Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137.
l. 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si refingas,
σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἤμ. l. 7. Ὅλος) ὅλος O. Haec saepenumero
in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
auctor dederit. l. 18. Ὅρισθαι) In hoc reponendo secutus sum
consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. 1
IV. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
tummodo. l. 9. Ἡλούς) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠνήσω) Ita O.
B. 2. IV. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9.
Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀναπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. l.
margo A. 1 IV. quod minus Atticum. Ἀναπλεω F. A. H. ut
saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F.
Pag. 142. l. 7. Προβήεις) προβήεις post F. aliae quaedam edd.
Recte I. V. 2. IV. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίετε) Ita G.
P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορή-
σαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσσυγέτες) κατα-
γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἀτεκνον, τὸν πλου-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἀτεκνον, τὸν πλούσιον. *Zην. ῥ. σ. &c. P. l. 10. Ὑπισχρούμενος*) Ὑπισχρούμενον *P. l. 11. Ἐπ' ἐμοί*) Ἐπ' ἐμοὶ κληρονομῶ *l. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ*) καὶ deest in *G. l. 15. Ἀκούσιος*) ἀκούσιως *L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἀθλίος*) ἀθλίως *G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρῶν*) ἀγκυστρῶν veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. *Pag. 152. l. 3. Ἐπερρεῖ*) *Ex G. L. Cunetae edd. ὑπερρεῖ. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ*) αὐτῶν *P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.*) Hae voces, ut res postulabat, ex *G.* sunt defumtae. *l. 11. ΧΑΡ.) Ἐρμῆς O. ead. Ἡμῖν*) Exstat in *O.* omnes edd. ὑμῖν. *Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἐρμ. O. ead. Εὐπλοῖσσομεν*) εὐπλοῖσσωμεν *O. l. 4. Δέξαιτο*) δεξιότο *O. l. 7. Ἀποβάθραν*) ἐπιβάθραν *C. L. l. 13. Ἀπερίεσθον*) *Ex O. C. P. & W. Ident notatum in A. i IV. Priores ἀτορρίεσθον. l. 18. col. 1. Ὁσα*) ὅση *Exc. G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς*) ἀλευργὸς *G. L. Βλοσυρὸς* pleraque edd. recte *S.* alterum *σ* detrahit. *Pag. 158. l. 1. Τύρον*) πλούτον *O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς*) Deest in *O. l. 14. Εὐεργέτην δημοτάτι*) Scholii loci habent *C. Pag. 160. l. 3. Βαβυλ)* Defuit in *O. l. 5. ΣΠΑΡ.)* Ita *l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ*) ὑπὲρ γῆς *P. l. 16. Ἀλαζονείαν*) Sic *IV. P. S.* vetustae edd. ἀλαζονίαν. *l. 17. Κερδοξία*) κεινοδ. *O. Pag. 161. l. 4. Γε)* Abest in *O. l. 6. Λεληθε)* λεληθας *O.* quod minime reiciendum. *l. 9. Ἐμβαινοῖς*) ἐμβαινης *O.* idque verum puto. Prope accedit *F. ἐμβαινης*, cuius vice reliquae omnes ἐμβαινοῖς. *l. 13. Μνὺν τριχες εἰσι*) μναὶ εἰσι τριχες *C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F.* Forte fuerit a *Luciano, πέντε μναὶ εἰσι τριχῶν* et si nec repudiandum sit τριχες. *Pag. 162. l. 2. Ἀποκόψει*) ἐπικόψει *L. ead. Ἐπικόπω*) ἐπικόπτω *G. P. A. i IV.* ubi praeterea notatum, Ἐπικόπτω *for/sum legendum. l. 8. Βούλει*) Με. βούλει. *P. l. 11. Ἐπιτρκεν*) ὑπitrκεν *O. ead. Ἀνατείνων*) ἀνατείνειν *O.* prave. *Pag. 163. l. 1. Κολακείαν*) *Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε)* Sic *O. Cunetae edd. γάρ* quod si retineretur, deleri omnino debebat *ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδού*) ἦν ἰδε *P. εἰεν, ἰδού B. 2.* quod sine dubio editoris. *l. 14. Ἀνελώμεθα*) ἐλώμεθα *O.* Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. *Pag. 165. l. 8. Γυναξιν*) ταῖς γυναιξιν *margo A. i IV. l. 12. Ὀρυσμένον*) ὠρυσμένον *O. F.* quasi ab ὠρῶμαι. *Pag. 166. l. 2. Πάντως*) Defuit in edd. Adulidimus ex *G. C. P.* sententiae plenius instruendae causa. *Pag. 167. l. 7. Εἰτε*) οὔτε *l. οὔτε margo A. i IV. l. 9. Ἀριστεῖ*) Ἀριστεά *G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΠΩ-*

ΝΟΣ) Sola *P.* Σκιπ. Pro Μίνως *F.* Μίνωνος, ut supra ἐμβάιντες pro ἐμβάιντες. *Pag.* 171. *l.* 6. Ὁ Λίβυς) Sic omnes edd. excepta *P.* quae ὁ Λίβυ praefert. *l.* 9. Ἐνέγκαιτο) *I.* typorum vitio ἐνέγκαιτο. *l.* 12. Ὀλίγων) Depravate *H.* & *P.* ὀλίγων. *l.* 16. Ἀπαντα) Prior es edd. ἀπαντας, excepta *IV.* In margine *A.* 1 *IV.* τοὺς π. τὸν ἥ. ἀπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καὶ) Per errorem in *I.* & *V.* 2. expresserunt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἠξίωσα) καὶ οὐκ ἠξ. *l.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶρον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. Ὦν) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. Ἐταίραις) ἐτέραις solemnī labe *I.* *V.* 2. *H.* *S.* *A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίον) Hoc solo loco Σκιπίων *I.* *V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἐμαυτὸν *P.* vitiose. *Pag.* 178. *l.* 3. Καὶ) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπεσθαι) κλέπεσθαι *O.* *l.* 12. Ἐξηπατῆσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfaceret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. *O.* *l.* 8. Τι) τιτι *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὸς οἰκοδομοῦμενοι) οἰκοδομοῦντες σε νεὸς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδ' ἐπιποτὲ προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte *O.* *P.* *I.* *V.* 2. margo *A.* 1 *IV.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F.* & *V.* 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumsunt. *l.* 5. Βέβαια) *F.* solemnī errore βαίβαια. *l.* 11. Ἐς) *O.* πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις, utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. *l.* 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε, quod probō. *Pag.* 182. *l.* 1. Ἐκείνοις) Ea voce, quam *O.* praebuit, Lucianum auxi. *l.* 9. Ὀρμῶντας) *I.* ὀρῶντας, quod, nisi hypothetarum errori sit adscribendum, Francini παραδιόρθωσις est. *l.* 14. col. 1. Καλλι-σθένην) *C.* interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparat. *l.* 26. *A.* *K.* *Φ.*) Verso ordine *O.* *Φ.* καὶ *A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελταρία) Scholiast. πελτιδία. *Etymol.* p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκία μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλὴν) *G.* *P.* *L.* Θετταλικήν. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινος ᾧ δ' ἄς, *Δ.* *E.* *I.* *l.* 3. Παίονας) Sic pleraeque vetustae: perperam *H.* *P.* Παίονας. *l.* 11. Διασπῆσας) *G.* *P.* & Scholiast. διασπάσας, utrumque aequè commodum, ut quid Lucianum auctorem habeat diiudicare sit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τοιούτους) *P.* τοσούτους. *Pag.* 186.

Ι. 3. Εἶναι οἶμαι) *O. οἶμαι εἶναι. Ι. 4.* Τοιοῦτο) *O. τὸ τοιοῦτο recte. Ι. 6.* Βλέπειν) *Sic O. V. 2. S. A. vitiole in ceteris βλέπειν. Pag. 187. Ι. 1.* Τὸ χρήσιμον ὃ) *O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔζης' unde Solanus fingebar, τοῦτο ὃ χρ. ἔφη. Ι. 7.* Ἀορνόν) *G. P. L. Ἀορνιν. Pag. 188. Ι. 16.* Ὅτι μάλιστα) *Ita W. ὅτι μάλιστα F. quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, τι μάλιστα. Pag. 190. Ι. 8.* Δέδοκται) *Ex G. IV. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. Ι. 9.* Τοιαῦτα) *Sola Ι. ταῦτα. Ι. 23.* Λεοντή) *Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruerunt λεοντή. Pag. 192. Ι. 3.* Παρὰ) *A. 1. H. 1. περί vitiole. Ι. 7.* ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δε. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. *ead. Τέξον) G. O. Ξύλον. Ι. 8.* Τένεως) *O. τεθηκώς. Ι. 10.* Παρὰ) *Sic O. F. Ι. V. 2. H. St. Ceterae περί. Ι. 14.* Ἐπίτηδες) *O. P. οὕτως. Iungi possent, οὕτως ἐπίτηδες. Pag. 193. Ι. 2.* Ὑπ') *O. ἐπ'. Ι. 5.* Ὁ γὰρ αὐτὸς) *O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. Ι. 10.* Ψυχῆς καὶ) *O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. Ι. 3.* Ἐν Οἴτῃ) *O. P. ἐλύθη. Ι. 6.* Καὶ ὦν) *O. ὦν καί. Ι. 10.* Συνεῖμι) *O. Συνῶν, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. Ι. & V. 2. Pag. 195. Ι. 1.* Ἀπόλλωλα) *Ἀπόλλωλα F. Ι. 6.* Ἀρύσσομαι) *Ἀρύσαιμι P. Ι. minus commode. Ι. 8.* Αὐτίς) *Deest in O. Ι. 10.* Τί γὰρ) *τί δὲ O. Pag. 196. Ι. 3.* Εἰς) ἢ *O. P. Ι. Pag. 197. Ι. 4.* Μοί) *Priorae edd. μὲν. O. μοί, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. Ι. 5.* Αὐτὸ) *Absit ab O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι) κείται O. 3. Pag. 200. Ι. 15.* Ἄλλον) *Deficit in O. Pag. 201. Ι. 4.* Πῶτ.) *Omīssa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. Ι. IV. margine recte restituta. Ι. 14.* ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) *Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. Ι. 15.* Πλούτωνος) *Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγησαι) δῆγησαι O. perperam. Pag. 202. Ι. 4.* Ἐπισήμους) *ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. Ι. 12.* Καὶ παρ' αὐτῶ) *ὃ δ' ὑπὲρ αὐτῶν Ι. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. Ι. 12.* Ἐθέλης) *ἐθέλεις O. Pag. 204. Ι. 3.* Ἴσον) *εἰσι O. vitiole. Ι. 10.* Ταῖς φλ.) *τὰς φλυκταινας O. P. margo A. Ι. IV. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλες. Pag. 205. Ι. 2.* Ἀνάξιον) *P. L. Ι. margo A. Ι. IV. In F. ceterisque edd. ἀξιον reclamante sensu. Ι. 17.* Τάγε) *τά τε Ι. Pag. 206. Ι. 3.* ΣΩΚ, μάλα πολλοὺς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ

ἐώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἐώρας in eo sit pro ἐώρακας. Plenius etiam *G.* ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σοκ. μ. π. ἐώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἐώρακας. *I. 10.* Καὶ ταῦτα) Prioribus edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. *Pag. 207. I. 1.* Μῆτε) μεγίστην ἀσκήεις *O.* margo *A. 1 IV. Pag. 208. I. 3.* Παντάπασι) Deest in *O. C. I. 4.* Ἀτρεπτῶ) ἀτρέστῳ *P. ead. Tῶ πρ.)* Voculam τῶ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead.* Προσιέναι) προσίσθαι *O. L.* omisissis, si recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. *Pag. 209. I. 16.* ΚΑΙ Μ.) Χ. Μ. καὶ Ἰερμοῦ *P. I. 17.* Πορθμία) πορθμία *O. 3. F. Pag. 210. I. 5.* Σου) σε *G. L. I. 10.* Ὀναίμην) ὀναίμην *O. 3.* ἐναίμην *P. L.* ὀταμην margo *A. 1 H.* *Pag. 211. I. 5.* Ἐπελαβόμεν) συνεπελ. *O. 2.* non male. *I. 6.* Ἐπιβεπτῶν) ἐδυρομένων addit *O. 2.* Non proba onus orationis inutile. *I. 7.* Πορθμία) πορθμία *O. 3. P.* Ostendunt vel πορθμία, vel πρὸς τὸν πορθμία. *I. 11.* Προσλάβω) παραλάβω *O. 2.* prave. *I. 12.* Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μὴ δότιον κεκτημένον μάτην *O. 2.* Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag. 212. I. 19.* Φυλάκιος) Φινάκιος *O.* Φυλακήσιος margo *A. 1 IV. Pag. 213. I. 4.* Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii. *I. 15.* Περίμεινον) παράμεινον *O.* & mox κακέινη. *Pag. 214. I. 6.* Λήψη) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψη. *I. 15.* Προσίσσεται) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόφεται. *Pag. 218. I. 8.* Εὐμορφότερος) Ita *O.* Prioribus edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emendatum est vitium. *I. 13.* Πότερος οὖν) Secutus sum *O.* In omnibus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag. 219. I. 3.* Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὅρα δέ σοι. *Pag. 220. I. 3.* Μὲν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod non sperno. *Pag. 221. I. 8.* Ἀφ' οὗ) In margine *A. 1 IV.* notatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *I. 14.* Περιστῇ) περιπέση *P. L.* margo *A. 1 IV.* Multo praestat vulgata. *Pag. 223. I. 9.* Ἐρσιν) ἐώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae ταῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *I. 12.* Ὁροίτης) *A. P. L.* margo *A. 1 IV.* Ἠρόδης. *I. 13.*

Ἰσμεννόδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰμμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπηγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adfcivi, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὅροιτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειριζῶς) Πίσσης A. P. L. margo A. 1 IV. absurdē. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & IV. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάναι) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. 1 IV. Ceterae edd. ὁμοίᾳ. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενὰ μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΠ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praefereendam puter. Pag. 231. l. 6. Ὁμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiolus ἐμέλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. IV. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας: neque aliter margo A. 1 IV. l. 15. Δε) δὲ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμόν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Πειεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς υ. γ. ὦν ἡ K. π. τιμήσεις δὲ τοὺτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἥπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἥπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phor. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεὶ τὸ ἥπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostro Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Το πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξήπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone *τι μινύσω τὴν πάνυ ἀναγκάον*. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poëtae & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μηδὲν, ὃ Ζεῦ, κοινωθήσῃς) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheum ista Iovi mantinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis.

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. Ἐνιοὶ δὲ φασιν Διὸς ὀρμηνόντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνοῦσιαν εἰρηκέσαι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῶ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ δ' Ἡραϊστος) Aquila ab Hercule iam pri- dem occisa, vincētus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ἔσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se fuae aetate testimonium, quod conterri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῶ πρεσβύτερος ἀρχηγός: legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῶ, ἀρχαῖος: nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐσκόπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί: Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρων. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum verustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σὺ θεῶν τὸν πρῶτον αἰγυγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iuppiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicafter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Isocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμεσέως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀρτιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοντεία. Suid. μάγγανα, γοντεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Farini. Horat. atque illi χρυσοὶ βέστρον. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθεμένος βεστρύχους) Sic post, βαθὺν πάγωνα καθεμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. ἀνλομήτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαῖνε) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳν ἐπιτυχῆσαι τοῦ ἔρῳν, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ ταῦτοις αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, ἔρῳς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῦτοις ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φιάλη) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίμῃ an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si denas, ipsum est illud τίμῃ, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐστω θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγῆς ἐγγυμέβα· & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοῖον ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31; *Cum refluit campis & iam se condidit alveo*. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Ifin praesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Paulan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐτοῦ ξόντα τὸν ποταμὸν καὶ ἀρδεῖν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσίδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, *regat*. GUYET.

ibid. τοὺς ἀνέμους ἐπιπέμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ὀνειρούς μοι ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ὀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hefych. in Ἐμπουσα· Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπὰι, sic & ἐπιπομπὰι, malorum morborumve immisiones, quorum causas geniiis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Diofcor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutam

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλεοντάς) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερά) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πο-
λατευσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πάν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἐνόρχην δούσι. Mox ἔθα ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνόρχην) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστῆς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὴς ἑαυτὸν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ᾧ ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat &c.* COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὀμβριον venerati sunt, ut testatur Strabo & Pausanias; & Ἰέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γαργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. BOURD.

ibid. 'Εν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: "Ἰδην δ' ἴκανεν πολυτιδάκα, μητέρα θνητῶν, Γαργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμμενος βωμός τε θυήεις" adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γαργαρ' ἀγαννίφα· locus est apud Macrob. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὅρος Ἰδην, τὸ πρότερον δὲ ἑκαλεῖτο Γαργαρον, ὅπου Δίδος καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροτῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominumpater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ὑέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής: de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphr. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνῆρπασας, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνῆρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦν ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνῆρτασε θεσπὶς ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον καταγορεύμεν, ὡς λογοποιήσαντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenfes, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, discitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Δίδος, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσῖναι διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula variant: de ipso Iove in aequilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

Lucian. Vol. II. R

nim, qui ver: in aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστήρ Aquarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducatur insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἀστὲρ συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀστράγῃ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinuum, suum Ganymedem, iis infereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀσπραγάλλους) Hoc quidem oppido festive Lucianus, ne scilicet fugam meditarerur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδη πάμπαν ἐνίπλεον ἦ ὑπὸ μαζῶ Μάργος ἔρος λαιῆς ὑποίσχανε χεὶρὸς ἀγνοστῶ· istud πάμπαν, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποίσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἔβαλε πάντα· e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὁρᾷ τὸν σκύφον. BOURD. *Etis a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ, ὃ χρυσέαις εἰσ οἴνοχαις ἄβρᾳ βαίνων Λαομαδόντι παῖ Ζηνὸς ἔχουσιν κυλίκων Πληρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἄβρᾳ βαίνων nam honeste caramitum & teste simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀναδούναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hefych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetitia ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβαστρῆι Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Mifcet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Meram. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδύ, καὶ δεῖον τὸ μεγάλῳ ψυχόν, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, αἰδίων γε ἐπιστημονας: ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolebat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχει τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Ἐγὼ τις προσέχει τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: οἰκας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὥς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθεραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω παίδων γνησίων. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σατυρός) Deerat Satyrus in vulgatis: ex *I.* restituiimus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Ζ. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paul. I. SOLAN.

Ραg. 14. l. 1. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Προιμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε πρὸς Ἡρῆ θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόμῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adiciendum duxi, quamquam nihil magnopere interfuit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθεὶν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu majoris Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὁθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολιτοῦ, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικάσθηριον βεδίξειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τινες ὥς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθεὶν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι clarius etiam in sequentibus Iuno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Ms. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθεὶν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Ms. Gr. P. vero & ed. *I.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρτάζειν* sic ἀρτάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Incertas quis ab ore dapes libaque vina Auferet, & dulci tur-*
babit cuncta carina? BOURD. Vid. Doussam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοςας τὰ
χείλην, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοςας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμωσε τὰ χεῖλην) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαί τριχοπλάσται εἰσιν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. Hesych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuasuerunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα: saepe accidit huic
particulæ, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἠδέως ταῦτα Ἄν ἡδέα; GUYET. Ex Ms. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonescat
Deorum convivium. Sed Ms. Ἠρα. ἡδῖω ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. suaviora haec
sunt. Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre oblitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἠδέως ταῦτα omnes impressi. Ms. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδῖω ταῦ-

τα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt falsae uxorem iridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularem οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v. 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημένως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως καὶ εὐσχημένως πῶς προσεγγεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην. HEMST.

ead. l. 11. Ἥδιον τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc. τὰ σφιν πολὺ φέρτερα ποίνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναίχ) πρὸς εὐχαίτεα Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ὧ Ἡρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κάμω (&c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse interpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides temere ab eo truncatam.* GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet, quam varie Ixionis focerī nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐρθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἐρθα satis usitatum, praesertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetz. Ch. IX, Hist. 273, qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed in V. Ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus reddiderat μισθῶ· qua coniectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δὲ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse *ἐνδήσας* vel *προσδήσας*. Paulo ante ἢ *μίγνυται* E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, *hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam*. Benignitati hic nullus locus: *χρηστὸς* Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. *conviva commodus*. Cicer. pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis*. Sic inferius in Dearum iudicio: *ἰκαρὴ μὲν, ἄγροικὸς δὲ, commoda quidem, sed rustica*: ubi interpretes, *sat quidem formosa*. sed talia *ὄσα κούρις*. Sic inferius in hoc dialogo *ἀπειρόκαλοι* vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Desf. Herald. Anim. in Salmass. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. *συμποτικός τις καὶ κούρις ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις*. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heinsf. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν *ad venerem sollicitare, pudicitiam alienius tentare*. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaf. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: *Δίδος ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο*. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, *προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης*. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Iunonem tentare Ixionis ausi*, Tibullus: *Iunonem de stupro interpellare*, Laetant. ad Stat. IV, 539; *de stupri iniuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δέ) Forfan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, *ταῦτα ἢ δὴ συνινῇ ἑρωτικὰ ὄντα*. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commode servari posse *ἐπ' ἐμὲ*: nec tamen non praeferam *eis ἐμὲ*, quasi vellet intellectum *ὑβρίζει* sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de *ὑβρίζειν τινὰ & eis τινὰ* in Soloec. § 10. Paulo post si pro *ὅμοια ἡμῖν* legeretur *ὁμέστιοις ἡμῖν*, mutatum nollem. *Ὅμέστιος & συνέστιος* *Διὸς* frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπαιτῶν ἀρχῶν. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἀγεί σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, assecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἀγείν καὶ φέρειν νίκτορον est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἀγοντες καὶ φεροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgarissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἀγούσι καὶ φερουσι. HEMST.

ibid. τῆς βίης φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve peritum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insultus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrit apud Nostrum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθου) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum sucepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥριον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολοικίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismus notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdus iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἴκοιμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, Dii Deaque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelorius, haec emendare, cum H. Casaubonus ὁ πᾶν Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicavit scrupulose. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiorē. Alii tamen scriptores ὥρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὅρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obf. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Biferus etiam profert ad Lyfistr. Aristoph. v. 1036. A Cataubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyfistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκταμον δεσμὸν vocavit, τετράκταμον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) Ἀν' ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελῶ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus ēs vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρῃ similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἐρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκνεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχεις) Poll. II, 149, ὀξύχεις γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἰρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicoꝝ nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promptum: nam aduncae manus interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχεις qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλωτρα γίνε-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειρίαν ὀρχηστῆταις & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἡ-
φοπαίκτηις sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὀφείας δι' ὀξύχειρίαν κλέπτου-
σι eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρᾷ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρᾷ,
quam exercendi diurnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto*;
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ειδ. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἑρώτα: sic videtur legisse interpres, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέλων τὰ πόδες Mf. ὑφέ-
λων τὰ πόδες; quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine*. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκείνος προσίεται
με καὶ προκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν Ἑρώτα, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat*.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἰκοι γὰρ ἀνὴρ οὐκ
ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν: ubi vertunt, *nam*
cum iste vir iudicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ *provocare* &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι.
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat
vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀρίστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν
προσεκαλεῖτο: recte Faber προσκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-επαλαίσειν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deliciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *subducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18, *cum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret*. Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graevius addit, *quasi pedes illi surripuerit*, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, *pedes abstulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. Τὸ σκηπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκηπτρον. BOURD. *Fl. & I.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκηπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi iam omisum in A. 1. & H. Francinus tamen in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiēbam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gemmis lyrae figura. SOLAN.

in *Schol. col. 1. l. 1.* Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ὅ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρωσθαι τὴν κλεπτοσύνην, δὲ τῆς μητρὸς Μαιᾶς συλλαουμένης αἰς ἥθειν ἐκείνην, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt reſtandenda, nisi quod συλλαουμένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκους) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Vossium de Poëm. Cant. CLER.

ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea filis*, protentia iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & impetissime veriam: *χελώνην που νεκρὰν εὐρὸν ὄργανον ἅπ' αὐτῆς συνεπιήξατο*. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἔπτα χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὧ ἤφαιστε. In ed. Salmurienſi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi paſſus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omiſſum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἐτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existiſſimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſſiſſet, & accommodaſſet eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyſſ. Φ dicuntur κόλλοπες: Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, *Facile intendis nova clavicula fides*. Ubi Eustathius: κόλλοψ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασι λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τρεχίλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quare ibi plura. Vides, ex calloſo illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum tranſſillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus afferculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit. Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galataeae, excepto μαγαδιω. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάσσου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεύρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει αἰουρόν τι καὶ ἀπῳδόν.* Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absorum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur μαγαδιὸν & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. *Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638.* Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Ms. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro κόλλοπας τῆς κιθάρας alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat κάλαμον ἐμπήξας. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse καλάμους ἐμπήξας: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre ferret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. Ι, Ιον. Trag. § 10, adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγει κόλλοπας· sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticismi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας Plato de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hefychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppres, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πύσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν· haec in Nicomacho totidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγός· Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἔτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hefych. in Ἐκολλόπασσ. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι·

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλαστες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian- di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac- commodasse *lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae de- scriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expe- diri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaque meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inductis, subigi se patiatur ac moliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπτάχορδός) Consentunt omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrobi. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Callida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κάμη — κιθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπερπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Sym- gmate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrob. COGN.

ibid. Ὑψιδον τινά) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόραπις. COGN.

eod. l. 9. Ψυχάγωγῆ) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

eod. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo Iyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) Λ. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

eod. Σαῖς τετραγ.) Haec toridem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thes. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνη) Longoliani exemplaris ἢ μέμνης corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non satis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi dissindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgarae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

eod. l. 5. Τὶ γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, *τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ.* quod postea notatum quoque reperi ad marginem *A. 1 IV.* nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, *τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φεγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ παύσχειν;* Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

rexo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mήτην qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque confilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeipere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρήχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρήχιζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus five Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκουροῖς τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρήχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius ductu, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσάσθ, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. li 3. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν θυμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἰποῖσι προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. Caesia quidem; sed ornat hoc etiam ipsum caesis: caesi oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκῖαν, καταπληκτικὸν, ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὄπας ἔχουσιν. De Sylla
Lucian. Vol. II.

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φεβερνότερον ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adfectus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinsius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ἄρῳσα, ξὺν ἀρρενωπῷ τε τῷ ἦθει τὴν παρειὰν ἐπιφαινίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, pagni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultus & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Ilim. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιωτὶς πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἐχθὲν videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιαστραπτὴ τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπι non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae phyci vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in icena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. Καὶ τοῦτο) Καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρίκιζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ἔρχιζει ὀφείτῃ hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Πάδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae prefse scripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itemdem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheum, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὅς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλεῖστον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθεὺς, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὕπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum atlixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolabant, Promethei vicem miserti, folis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιῶνα λέγουσι ῥῆσαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεᾶ. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel σὺν ὕπλοις ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorum oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκῆιον ἀνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδύνατων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμον γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστὶ φυτῶνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαιστος ἔχων χεῖρει γλαυκῶπιν Ἀθηνῆν. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδύνατων ἔοικ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p. S 2

198 monet, *ιδεῖν* in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi *ιδεῖν* significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχῃς αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ *ιδεῖν* neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκ οὖν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκ οὖν ἔλεα. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκ οὖν mihi legendum videtur περισπωμένως.* Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμενεν) Hoc, ἀν' ἐπεσήμενεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόρις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογύνειο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thes. Τοκάς λείαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νᾶξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

solas ἰκτάμνηνα τίττειν quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffisit in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαίρου μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφέντι Ζεὺς ὕπατος μέγαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας: quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ πνεμοέσση Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, Δίῳ γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βυθυδινηέντι &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris infimularit G. Cuper. Obf. IV, p. 89. Id notandum, Δράκων hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκονον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutēs, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνιο λεχάϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχῃ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότῃτο —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit efflatus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poëf. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. ἂ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰῶνες) Ex Homero. BOURD. Hes. Theog. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. παραγγέλων, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quamquam cunctae post primam edd. exprefferint παραγγέλων: quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat παραγγέλλων. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte ἀγγελῶν tametsi in Flor. sit ibi quoque ἀγγέλων. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ οὐδ' μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concubit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ᾧ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ συνέστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HA. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μῆνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Bas. p. 142 B. SOLAN. Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μετασθησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ᾧ Τυανεύ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πύσιν ἐπειδὴ αὐτοὶ γενομεθα. Αὐτὸς pro *solus*, *seuipsum ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λέλειπται τῶστέα —; XXVI, 2: — αὐταὶ ἐοῖσαι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες εἰ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μείρηκα δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, *apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit.* Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξηγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπίστειλε) Scribe ex Ms. ἄπερ ὁ Ζεὺς ἐπίστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπίστειλε, quam praeter Ms. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ — mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lydis Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαίμων θνάσκοισα Βισταλίᾳ τῇ αὐτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν· lege ἐπίστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπιχάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristæn. I Ep. 8: καὶ τὴν αὐτῶν ἔτρωσαν ἐκείνη μητέρα. ibi vide Iosf. Mercet. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεῖράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: οὐ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέψυχες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ· ibi Berglerius opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiasten. Barrius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῇσανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. *Solea puer obiurgabere rubra.* BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile distinebitur. Noster alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν ῥάκος ἦνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. *luxa ceruix*, Perf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσθα· τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχεῖν, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tannilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, Kufterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέαν) Opem vertit Laetantius, quem vide I, 13. Eadem & Cybele audit & Mater Deum & Berecynthia. V. Julian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἀττη) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἀττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Attinis* & *Atinē*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἀττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἀττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἀττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορυβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, τὰ μνονταὶ τε τοὺς πήχους. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heinf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύας, triplex tibiaurum fuit genus, Doricae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis five τοῖς ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνανέων, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπον ἀγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογον τῷ τῶν σαλπύγων κῶδον. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν exposuerit, *concitos, incitatos modus*: praeterea, sic digeri posse poëtae verba in iambos, ut

per metri legem *τρέχοντι ῥυθμῷ* sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem *τρέχοντι ῥυθμῷ*, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, *τρέχοντι πάγῃ* quo nihil est aprius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρον αὐλὸν* dixit Aristid. Quintil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλξαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδῇ τοῦ σχήματος παρπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβανόμενα κατὰ τὴν ἐκφώνησιν προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τὸν διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive *cornu*: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultra citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, sed *ἀναγνύοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est I. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferine (gaudent) plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Ceraularum* a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pullabatur, cuius sonus voce *βόμβος* recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce *κτύπος* commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondii 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοῖνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est orio-
se positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripse-
rat Lucianus, δέδια τοῖνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπα-
τα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex
praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοῖνυν τὸ τοιοῦτο, vel,
si mavis, τι τοιοῦτο, eiectionis, quae sensum inutiliter onerant,
legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι no-
tat H. Steph. in Thef. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici
μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer
insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in
hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percita, ἐκμανεῖσα. Se-
cutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argu-
tius enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furorem versa
Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te dis-
cerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem
invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest;
haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum
illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε
ὀρώσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, di-
gnius exhibit, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρώ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, μανεῖσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus
cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum
hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque
Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore infantem
cum infantentibus Corybantibus discurrere. Propterea ait,
se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit,
vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Co-
rybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eo-
rumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque
adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μα-
νία οὖσα. At ubi diligentius verba confidero, est elegans ellip-
sis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀ-
πομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c.
10, καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχη-
ται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκώς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνα-
κηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et
hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτός τε νενικηκώς ἔσται
καὶ τὴν αὐτοῦ νικὴν ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prae-
dicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.
Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem
in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο· id enim nominis pa-
ter imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, &
c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο· h. e. hoc nomine appellabatur.
ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi,
ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ἀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo
apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum
de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi
iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.*
alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, quod nomen,
h. e. quantum ad quod nomen. Sed ellipsis haec est multo, quam
plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28;
III, 10: ubi huius familia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Pe-
tron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττι) Ἀττι Flor. supra tamen Ἀττι· fatis ap-
paret, Ἀττι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec
editio fuit expressa. An Ἀττι usquam reperiatur, ignoro:
nam ab Ἀττις frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδι· nun-
quam aliter in oratione quanta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀτ-
τιδι μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σο-
φισταί. Ἀττις non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus
Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἀτ-
τεω· ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀ-
δωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylbur-
gius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud
Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut pro-
priam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn
vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thef. in Ἀττις, Salmas. ad
Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ εἰσέσθε τῶν
καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ
τοῖνον ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo ra-
tiones recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum:
*At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ce-
terum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo
reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Lu-
ciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν
εἰσέσθε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακεία) Interpretatus sum ad Petron: Pharmace responde: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, priorem accumbere, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, supra me accumbere. Postea idem interpres vertit, priore loco accumbere: dicendum fuit, superiore. CLER.

ead. l. 4. Ὁ ἐμβρόντης) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit & μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculis aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς Φονίσσας, aut, quod prave repofuit Barnesius, τὰς Φονίσσας τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιόντας & Ἀλσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικῆσας καὶ ὑψίστας αὐτὸς ὑπὸ πυρρτοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit Allatius, illud ἰατρικὴν νικῆσας vertens celebrem in medicina, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας: ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Οἰnone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἥσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

ἵναι οὐκ οὖν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. Ἄ μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὀρλ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Pers. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ οὖν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκ οὖν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auḡ. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praeses Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ριζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua verius citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδῆς, ἢ συρφετώδης. Priora sumsit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδῆς, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, deinde distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἶαν ἐκείνος ἐθεράτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινα δρασυνόμενην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, veritque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἰερ. νοσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόντας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistram legitur διεσθαρμένος τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Pr. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διασθαρέντας. Aut peccasse dicet Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magistram.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέσθορον. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ Διέσθορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iussum in τῷ σώματι ista labes mentem corrumpit sententiae Pythagorae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est οπε Codicis Reinesiani: βλαφερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀσθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accefferat, quippe ingenio longe praestantior. Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. **SOLAN.**

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. **SOLAN.**

ead. l. 4. Παύμενος) Ovid. IX Heroid. **SOLAN.** Meminit huius loci Crescillius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. **SOLAN.**

ead. l. 9. Μῆδ' ἐ τὸν Παιήωνα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum expirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παιήων, εἰ μοι Δέμης ἀμειψάδων εἰπέιν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obf. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distincti, ut nomen uxoris Scholium sit. **SOLAN.**

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἀθλοὺς τὴν μὲν αὐτοῦ γυναῖκα Μεγάρην συνήκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέχνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῖαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παιδῶν τῶν ἐκ Μεγάρης μνημα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λεγόντες, ἢ Στράσιχος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Παιῦσις ἐν τοῖς Ἑτασίῳ ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musæ cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάρην, καὶ ἀπεπεμφάτο ἀνὰ χερσὶν, ἅτε παιδῶν τε ἑσπερήμερος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμερος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονε τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodorus. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρης) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερσίμαχος, Κρεοντιάδης, Δημοκῶν hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκῶν. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondet scilicet — χαλκοσφάν ὅκτ' ἑλόντων, τοὺς Μεγάρᾳ τέκεν οἱ Κρεοντίς υἱούς: ibi insignis est Scholiastæ veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium asserantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρης δὲ τῆς Κρεοντός, Θερσίμαχος, Δημοκῶν, Κρεοντιάδης, Διων: sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole. quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet, Megaræ filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianiræ fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὑλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης: non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponfore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Διῖανείρας γυναικὸς τοῦ Ἰλλοῦ υἱοῦς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis inveitiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, haecenus opem tulit: ἐκ Διῖανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii consulant, sciungere nescivit interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνεος, Ὀνείτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εὐνοχίαν. HEMST.

Ρηγ. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetiiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meursio emendata, & Ioh. Tzetis Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitiata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. Lat. con. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Flebit ab invito morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Huncceine ego unquam* (inquam malebat D. Heinsius; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendit?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. HEMST.

pag. 42. l. 1. λόγον) Sola ed. I. hic τρέπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Pater, in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροφίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impexit. At Graevius ex Ms. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, insidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio hypothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Ms. restituenda: ἢ καὶ μὴ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροφίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, sæpe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέβριστα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταύγετου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταύγετου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταύγετον, & ipse
Lucian. Vol. II.

Scholiasles, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. 'Αμούκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Ομηρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hīc laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. 'Απὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethniscis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici tolerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasles in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, siue illa πτώσις non εὐθεία, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. *Τό. C. M. τὸ & τοῦ.* SOLAN.

ibid. l. 7. 'Επισπόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & μοχ ἐπισπόμενον δέ' recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. 'Εντάσσεται) L. συντάσσεται' ut ad initium Nigrini, *δοτικῇ συντάσσεται'* nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Ραg. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae 'AI, 'AI, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsitan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiacis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Motchus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επαίζοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. latr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νε-
κρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heins. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στεφάνοι σφισιν ἐκ τοῦ ἀνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτη κομοσανδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χροίᾳ ἔπεστι δὲ αἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμμα-
τα. Scribi debere κομοσανδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κομοσανδαλον ἀνέυ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπάτησαντες ἐξέτρυχ' ἡλίσθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurs. Misc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comicatorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Strip. Ce-
terum, ut Plinius obiervat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desi-*
gnans primam Hyacinthi literam: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa versiculi, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &*
dicavit florulentum subcubum. Philostratus Ep. LXI: Οὐκ εἶδες
οὐν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius tingi possit:
& an non cum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti er-*
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere prodit & sanguine Hyacinthi? Haud pauciores ab Aiace
cruore in ensē Heëtoreum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versu-
bus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Πορφύρεν ὑάκινθον, σὲ μὲν μια φάτις αἰοιδῶν
ῥοιτείης ἀμάθοισι δ' ἐδουπότος Αἰακιδᾶο Εἰάρος ἀντελλεῖν γε-
γραμμένα κακύουσιν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nisi quā non corripere, in proclivi erat reponere φημις,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat; Cypriae dialecto vox propria; vid. Helych. in *Εαρ, Εἶαρ, *Ηαρ, *Ηεροπότης, *Ιαρα, *Ιαροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκυθούσαν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, aliique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Επιθρήνοντα) *Επιθρηνοῦντα: alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χολὸν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidiſſe nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. *Ηφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo fermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χολὸν ὄντα τὸν *Ηφαιστον &c. HEMST.

ibid. *Οντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τῷ. Optime, mea quidem sententia, *I.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam naturae trium Charitum, seu Gratiarum, quam poetae collocarunt Vulcano propter opera eius χαρίεντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. *Απ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλονσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantiā, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae fatelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu constituitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. Τῇ λύρα) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613, postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoris infortunatum & infelicem*, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatiusque adeo plenior & ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστι) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὅπυις περιχλυτὸς ἀμφιγυνοῖς Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 39, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suo

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno defecisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabрили Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν· mallem καὶ στρατιῶτην ἀν' εἴη non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτοῦ· haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμηχανήσεσθαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. IENS. Ἐπιμηχανήσεσθαι Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σεσθαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo saggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocosior Ovidius & a quo talia expectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 46. l. 7. Κατακέκασμικεν) Vide Ous. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσπουδάζειν ὑφ' ὧν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονέσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὅσπον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. *εἰς Ἀπολλ.* BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάριον) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Φυθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρειον, τὸν Ἀπόλλων, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξῶ) Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragœd. & passim. Λοξίας Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. μυθεύμενος. CLER. Μαντευόμενος) In ed. A. & C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθεύμενος idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἱ Μῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἀθλίος) Addi solet articulus. nisi forte legendum ἀθλίως, sed edd. vetant, nec sequens patitur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas ἀγνή quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, terigit: Ἀρτεμις ἀγνή in Odyssea satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis assideat, & opem invocata praestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis affertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γενέσεως ἀρχή, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀβρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδὸν αὐτὴ μένοιεν & v. 299, καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δεσμά Ἠφαίστεια proverbio dicuntur. quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφυκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare praeferat, ὁ δὲ τρισὶν ἅμα συγκατελιηµένος πάθεσιν ὥσπερ Ἠφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenuis, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneae tela comparentur: ἀραυὴ δεσµὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσµὰ ἀφανὴ ὑπὲρ τὰ Ἠφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet serme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgaris interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerunt ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἥσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probare, vertendo patefecit. Ἐργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciph. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόνουν τῷ Ἀρσῇ) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit haec a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoris, *εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην θεὸς Ἄρης*. Lucianus *ζυνδεδεμένοι, δεδεμένοι, δεδεσθαι* quae forma Thomae videtur elegantior, quam *θεῖς, δεθῆναι*. HEMST.

Pag. 51. l. 1. *Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ*) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocus emenda *δεῖσθαι* vel *δεδησθαι*. Quid enim sibi vult *δεδεῖσθαι*? IENS. *Δεδεσθαι*) Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes *δεδεῖσθαι* mendose. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐγὼ μὲν*) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. *Μίτρα*) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & *δημιότης* per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. *παντί*) In veteribus Codd. *πάνυ* & *πανί* fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam *παντί* censeo, quia *cuius similem potius, quam sibi*, melius videtur, quam *Panī similem*. SOLAN.

ead. l. 15. *Θηλυότης*) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam *χορῆς ἀπὸ τοῦ & ἰοῦς Λυδοὺ καὶ διότις, non sat idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina testis opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. *πανί*) Sic videtur legisse pro *παντί*. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit *πάνυ μάλλον* pro *παντί*, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice *τοῦ πάνυ* alibi reperiri *πανί*. Ed. A. *τῷ πατρί*) *πανί*. HEMST.

Pag. 52. l. 2. *στράτη*) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem *στρατιωτικῶς τὸ στρατιωτικόν* pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut *τὸ ἰππικόν, τὸ ταυτικόν, τὸ ἑλληνικόν*. HEMST.

ead. l. 9. *καταδήσας*) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. *Οὐδὲς φθόνος*) Nolim vertere, *non est quod invidias*: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro *στρατιωτικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: "Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτεναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρῶτον πλοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐ θάνατον εἶναι τὸ πρᾶχθῆν, ἀλλ' οἴνηρον καρον, γενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἑμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet *ἐπιζηλοτυπεῖν*: saepius ista particula vitiosa verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν εἰκας*, ὧ Ἡρα. *Εργε* omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. 1 IV. ἥγε* itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἥγε) Sic L. ἥτε P. Impressi *εἰ γε*. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθύσθόντες) Lege *μεθύσθόντες*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes *Ἥραν*. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheus exstitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius invecram flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ ἥρα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτη· illud ἥρα literis iisdem constans, quibus ἥρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Ῥέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὗτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἥρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδόντων· ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo ἥρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἄγροισιν τῇ Ῥεᾷ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illum; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris iustibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἥρῃ, νῆδα μὲν μοι πατὴρ τέκε τοιοῦτο βολάων, οὐδέ τινα χρεῖω θελκτικόν οἶδα πάθοιο. HEMST. *ead. l. 5. Χαροπὴ*) Heiych. Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, *adductis superciliis observat*, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere, & diligenter, ne noceat, observare*. Aristotel. περὶ

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενός, οὐδ' ὑπορούμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσιεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thef. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργόνης προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuvet, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzet. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendationes: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas unam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venuustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: 'Α Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμιν ἐφοπλίσσεται· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στῶμάλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginittis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοῦτότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH. *ead. l. 17.* Θεὸν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poetæ non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρῳ) Idæ montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria definunt, Leæum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κνημοῖσι Φαλακράης ἐν δὲ βύσσῃς: pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte obtinebat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάνισθα: nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρας, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἄκρα-τήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου: sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæ non minus, quam ipsam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, 549, *Gargara desidunt surgenti* — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H N. V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idæ montis cacumen*: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex feditur Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipsæ mons veterē Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus*: neque aliter fere Euripides, qui sæpius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαίων εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόυρος. Androm. v. 274, & μοχ: ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον: tum Ἰδαίων λέπας: ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum ingeniosissimus: *Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idæ.* Calim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ Φρύξ ἐδῶ

καλὸν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ἔπ' αὐτὰς θεὰς κριθναὶ φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae reperit Eustath. ad Il. Ξ, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timotheo in Ἀλεξάνδρεια satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαῖος κευθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam existitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litrem Paris dilceperat. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθναὶ τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθήσασθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάρην ἐπὶ πρῶν Φαλάκρης ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακραιᾶς κόρας argue vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornata interficeret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryf. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνῦσι, διαίτην τοῦ εἶδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Dareris Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysoitomos, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, tetes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui ecomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praecriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικάστην vel κριτὴν, διαίτητὴν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὴν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρὸς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τραπέζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustres observationes: hinc in Helychio θυωρεῖσθαι, ἐωχρεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπέζιτης idem, qui ἀργυρογνώμων, sic θυωρίτην ut uturparet, licere sibi voluit Lycophron. Helychii conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπέζιτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρφεύους οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θυήφυλάσσουν. Latine dixeris, *formatum pulchritudinisque spectatorem*: sicuti *pecuniae spectatores* dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetæ* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κέρματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetæ locus Eid. XII, 36: Ἀνδρὶ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὅποιον Πεύθορται μὴ Φῦλον, ἔτητυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτήν· locum descripsit Phavorinus. Quæ vero in hac fabula Lucianeis vel similima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operæ non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γάργῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ — & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II, Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eo-que ipso titulo propterea donatur a sectæ suæ philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate prædicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἰγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας περικηκίας ἰδὼν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. *videte*. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vespr. V. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὴν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχαρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγαμος &c.) Οἰνόνη Κεβρηνος τοῦ ποταμοῦ συγάτης, quam, ut rem minuatur Mercurius, ἐγνημε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανός & αγαθός* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commoda & rustica*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. ἄλλως ἡρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: *ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἡρετό με* nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.

ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nigr. c. 14, & 'Al. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis *εἶρετο*. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpretes, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi Erasmus, *cum plurimum nubium esset emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursum in dialogo Doridis & Thetidos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀρεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, postquam longe a terra proventi in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπασπάζαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπασπάζαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπασπάσαμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπασπάζημεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἐαυτούς* quasi dixisset, *ἐσπάσαμεν ἐαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀπασπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque *avocari* se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἀγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyaen. VI, c. 16, § 4, ὅς δὲ μακρὴν ἀπεσπᾶσθῃσαν ἄχρι πελάγους διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus factis sunt utitata: verum quando ἀποσπᾶσθῃσαι simpliciter pro χωρισθῃσαι, *recedere*, *digredi* ponitur, illud iam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθῃ ἀπ' αὐτῶν ὥσεί λιθοῦ βολὴν veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθῃ neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπιστάση. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτόν: quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἑνέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίους ἑνέα, ποιούμενῳ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῷ. *Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adiortii sunt Arabes.* pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librarios imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιδῶκων &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ἐδὼν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσαι, procul a terra in altum proveli.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀταγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀποσπᾶσαμεν. HEMST. *ead. l. 16. Τὸ Γάργυρον*) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altus Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nul-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρό-
τήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαβροῦ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nanfius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἰνεῖ καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπα τε τρηχέϊαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossae veteres: Pedum, καλαύροϝ, ποιμενική ῥάβδος λαγωβόλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἄλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulero. Ἄλλὰ eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: νῆα καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut lenius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροϝ) Καλαύροϝ. καλάβροϝ autem, ut Eūros pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & l. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδ' ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad litus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε δ' ἑὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἦδ' ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tar. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrahat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, in forma aquilae, ἐν σχήματι αἰετοῦ. CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀπ' περιλαβών; GUYET.

ead. l. 16. Τίραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀπεβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—, quod tuetur ed. Leedes, notique ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. II. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδ' εἰς ἐπινήκσαν καὶ διαπεπόμεναι. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Dositheo p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔσθ', praetium certaminis erit, non τὸν ἄθλον, ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mss. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔσθ', & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu 'Er. Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—v. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλῳ. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. securi sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. Ἐπ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἑκείνον μεταστέλλεται ἡ ψυχή, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid intercederet: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per suecessionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραπάζεται, vel περιλάμπεται utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) Ox. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρριφάτον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσὶν . . . ἡδύνην καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμματα; Jac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαις κριτάς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτάς qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Ms. lectio ἐλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἰρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρητῖνας Δραπντίσι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνήδης αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασὶ π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὔτω. Vide Ἀπεκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὺν ᾧ εἰν τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστραφῆν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἩΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr. (Mss. Ox. vero post ᾧ Πάρι) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemini, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparct, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiora a Iunone tacta, opportunam ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλήν & χρυσήν hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλήν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori ferviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδύσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ᾧ Ἀφροδίτῃ, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, uto sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni eur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego te iam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλένας λευκὰς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρῃ, & βοῶπις πότνια Ἥρῃ. Sic postea Minervae obiicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὅμοιος καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτῃ. Ἀθῆν. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτῃ. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ᾧ Ἀφροδίτῃ, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. l. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntem fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat Il. 5, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micillus & Benedictus, ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης· nam ἀποδύσμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, *vetat ratio linguae Graecae*. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipsa se exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσους, *ne tu prius illam vestes ponere iubeas*: alterutrum certissimum est: prius et si malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ δ' ἐδίας μὴ σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον) Veriunt: *An vereris, ne tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuentis prae se ferendo adspicitur*. Davus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedio: sed si licet Davus, scio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur*: τὸ φοβερόν vocat κόρυδα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς· sine illa caecos oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχηται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est, *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum demta casside inspectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτῇ) Sic lego, non ut in libris est αὐτῆ. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δ' ὄρᾳ ἢ δ' ἢ δ' εὖ) Sic hunc locum, foedissime in vulgaris edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quae-so, quod omnes infidet, ὄρᾳ δ' ἢ δ' εὖ, sine ἢ δ' ε, quod I. suppeditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρᾳ pro ὄρᾳ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἢ δ' εὖ ὄρᾳ, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam conieci, ὄρᾳ δ' ἢ δ' εὖ ὄρᾳ· neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est μειδίαν φιλομειδίης Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte niritur. HEMST.

ead. l. 16. Ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. Ὥρα σοι καὶ ταλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμῇ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, caulaque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὥρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utilis tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτή, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mf. profert αὐτοὶ. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργόθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργόθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὄψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὄψιν, Paridi assignavit : probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus : tum scribi potius debuerat, οἷα δὲ τις τὴν ὄψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nuda cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censerī potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρικὸς, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens : Phrynichus praeiit pag. 38. Nihil quidem obstat, quominus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός : nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστῆς fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palæstra*, nunquam *palæstra* vel *palæstes* : praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188 : *palæstricus ephēbus* Hyacinthus Lacon, quem, inquit, *vestier Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes studio palæstrae meminit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Οὕτω δὲ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui deripitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, *περισπούδαστος*, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum : id quidem recte ; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae *περισπούδαστοι*, quando multi proci eas ambiciose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157 : Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δὲ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet : pleonasmum istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπαυσις οὕτω τι καρτερή. HEMST.

ead. l. 11. Ἄωρον) Ὀμφακίαν. Aristaeen. ἄωρα τὰ παρὰ κατὰ τὸν τρυφώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi aibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβαρῶν) Phrygi : notum. Ibidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρως ἡμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλός. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. tu desiderium; tu voluptas. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. Erotine, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis Erotine,) Cypridis filia, & Himeros Cupidinis affecutor (Graecorum ὁπαδὸν interpretatur) item Terpsis & famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρηγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δ' Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopis facti meminisse etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Venerere & Phaethonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenius Epigr. in Anacreontem p. 367 παιδε exponendum esse contendit non filios, sed famulos, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25: De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodrum in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. καὶ οὕτως ἅπαρτες) καὶ οὕτως ex O. assumimus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἀδελῶν, ᾧ Ἀφροδίτῃ) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mf. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀδελῶν, ᾧ Ἀφροδίτῃ, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mf. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) *Κανηφόροι* *virgines nobiles* — Hartung. p. 658. *πρέποι*, *pro praepei* ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, *πρέποι γὰρ ἂν* καὶ *ἐγὼ* ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. *πρέποι γὰρ ἂν* πον καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. *Κανηφόρον* habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri *νικηφόρων* praeferenda videatur: huic optime respondet *ἐορτάζειν τὰ ἐπιγίγια*. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, *virgines vel nobiles*, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι *κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας*, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad *κανηφόρον* firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem *κανηφόροι*, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, *κανηφόροι* prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deponere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hinc nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset *νικηφόρος*. Gr. Cod. lectiorem ita possis refingere: *πρ. γὰρ καὶ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρῆναι*. HEMST.

ibid. *Νικηφόρον*) In Ms. scribitur *πρέπει γὰρ καὶ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρῆναι*: sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουῖ) Ms. Ox. *pro τούτου*. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοι) Ms. Ox. *habet τέ σοι*. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wsch. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum *ἐπομόσομαι* propter ἵνα, quod intelligitur: πάντῃ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἑάν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τίθενται, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, *βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύνων*. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, *βούλει παραβῶ σοὶ δόρπον*; Idem in Timone vitium corripimus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδι: fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. & Suid. v. *Κανηφόροι*. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: ἀν' ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, *γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἄσπεως*: immo potius ἐπὶ αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πύθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias: Consule Eust. Od. A. SOLAN.

IN DIALOGOS DEORUM. 317

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σσεῖαν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi expresserit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σειρὴν μὲν καὶ ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιοι Δησαίμεν· nam συναρτῆν est συναρτύν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν Σάλασσαν) Pone tantum καί. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφύμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in seminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιος ἤθελον ἄλλοι, Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincere Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν; quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρῃ μιγῆναι· perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordes? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poeta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poetis Ἰκαρίων. Propertio Icarioris: Quaeque terunt fastus, Icarioris, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si Mavis, ipso Iove repe-

ri potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretas filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarium cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. norat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διότερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.* Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεια μὲν καὶ Λευκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκόωντα, Ἰκαρίωνα*, quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε* inferuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρεια τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός.* Hac de re scriptorumque dissidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarium ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochei, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aerate nymphae conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδην δ' ἦϊκτο γυναικὶ Ἰσθίμην, κόρην μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγων ἑαυτὸν ἀπεικασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arctem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eadenque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum sollerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνοήσας αὐτὴν μαγεία εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ἀχέυθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzet. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clausurunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε περὶ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅτι ἐτράπετο γεγόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, conieciarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus advertari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοσκελὴς*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegyptio iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοτρόσων τε καὶ τραγοσκελῶν*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *δικέρως* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. *κερωνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obiecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπόλος, δίκυς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀνῶθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodorus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσῳ ἑτεῖά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithacesius; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus.* adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

sodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refingunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γάρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστῆρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδύ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδύ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεύσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμ. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχύ καὶ τὸ ἀγροικόν τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμέου σκεύους διατεθρυμμένου. *testum sonitus*. Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμύθευαι. Fluere viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire videretur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non liber. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίσις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse*, (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse viderur:

Τὸν τραγόπουν ἐμέ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noſter
Lucian. Vol. II. X

Δικ. cap. 9. Μακρὰ dicebatur spelunca; vide omnino Eurip. ἴω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τούτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικός γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος; Achill. Tat. lib. 8, & ἔρωτικός, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur fingatur Pana amasse, vide Polyacn. Strat. I, pag. 10. Meminit & Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll. V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαίνον ἄλλος ἄλλον, & ἐπαρβαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet quidem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ: utrumque in Hippiatricis: pag. 57, εἰὰν κακογενὲς ὄχειον ἐπιβῇ in ascendere Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης: nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτνι) Hinc Pan ὀρεσσαύλου πόσις Ἀχῶς Anthol. IV, pag. 476, a Theaetero dictus; ubi Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versaе fabula nihil est notius. Quod praeter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτνι praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann. ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male quidam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet. II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth. Pr. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermefianaῖ Gratiarum una Pitho, testis Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ, 139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithus filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχῳ καὶ Πανός. plures annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺξ. Echo, quae sibi ius matris itidem vindicer, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librarios solemnī facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἰδομεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυϊ) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λεγοίμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda centeo, τί ἂν λεγοίμεν; ὁμομητρίους ὁ δὲ ἀλλοφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὴρ ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διόνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πριηπὸν Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπερεπὸς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσδια: de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἑλλήν) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pug. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἦδ ἡ σπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαβερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γεροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Def. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἦδ ἡ καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπεβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thasii Lesbisque vinulis, quod dici reliquum est, commadefacere, sive, quod superest dici, Thasii vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro verendum existimet, *nuper Lampfaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρνίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque περὰ τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικόν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήγοντα) Sic Thrafo apud Ter. *Ego istum Eupnuchum vel sobrius.* VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπείρα. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπιχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare*.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰξὶν ἐπιβλίνεις. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρίεις. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἔστι) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομίσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκήρυκας Harpocracion interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio divertium genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emeticientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequerer. HEMST.

ead. l. 12. Νεώνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. Il. E, 265, & Apollod. Il, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad Il. T, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρεχοίμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρότομπος, ψυχότομπος, πομπαῖος, πομπεύς quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Etsi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβιδῶναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, *ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος Καστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί*. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) B. 2. οἱ — *vici*, quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tollerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτίῃ κοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέτομ' ἐμὲ, ὁβύμενον ὃ, τι πράττει ἢ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritis & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Ino-nem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὥς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὴν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὥς κόρην atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγένορος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντιόπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπρηόρευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, *se pariturum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδάν, quando quis labores ac pericula sustinere no-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδεως ἂν ἤξ. πεπρᾶσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. *De his qui sui vel alien.*
iur. f. Quod antea quoque Athenis obrinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adi-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immitti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὁ δὲ οἱ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεσιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνῶσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνῶντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶ-
σιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸδουλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες: ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnii, & Th. Marcilius ad § 1
 Instit. de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei If. Cafaub. ad Sueton.
 Iul. Caef. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HENST.

ead. l. 6. Ὁξύχολοι οἱ ἐρῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialo-
gos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. di-
moverant, recte posteriores in hanc commodam sedem re-
vocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edi-
to multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium a-
mat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud
Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. unius opera Manilio dabi-
tur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur,
& ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians.
Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut
ab iis fabulae notitiis esse petendam moneat Schol. Homer.
ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p.
33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς
& φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I.
 17, p. 232. posito Luciani loco hunc in modum pergit: Mi-
 cyllus ἡμῶν ἐστὶν, In currum impositum submonui, quo pacto
 oporteret insistere viae. Verum ἀναβιβασάμενον non est imposi-
 tum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet
 tollens vero ipsum in currum &c. Philostratus pro eo usurpavit
 ἀναβέμενον. Non miror censuram iniquam hominis quidem
 docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praefer-
 tim sermonis indolem habebat minime perperam. Alia quae-
 dam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβίβα-
 σαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap.
 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπύνας
 τεκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν
 πρῶτον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum
 exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustus
 reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint viae insistere, cum
 sit, firmo certeque gradu nixum consilere, illum corporis statum
 componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile
 turbetur: ἐστῆκέναι βεβαῖος Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non
 tantum εὔ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se su-
 mitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς
 vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, σιμωπραετὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβη-
 κώς, μόνιμος καὶ βεβηκῦνιά μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικῇ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχε το τῆς ἀντυγος) Micyllus, *iugum curius*: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, *εἶχεν το τῆς*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid αὐτῷ εἶχε, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἀντυγος ἡνία τείνων) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφερίας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγῆτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περιδρομοὶ ἀντυγες εἰσι, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambient: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιος δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιος δίφρου τῆς περιφερίας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur δ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἀντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἀντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἀντυγος· vid. Scholiast. σχιστὰν ἀντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurparae, significandi ditionem migrare iubet. De ἀντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἱ μα

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαεθόντα ἐλαύνοντα τὸ τεθριππὸν μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονησάντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. 47. Ἐπὶ τῷ παθεῖ) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine idi praecipitatieque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὁδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαεθόντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαεθὼν πέσσει &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiecit fulmine Phaethon*. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορα δ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρεος vocat Hom. Odyss. Λ, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Tertullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmat. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἔπλεον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφισμένων οὐγὲ οὐκ ἵχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω Arrian. 'A. 'A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.*

VIII, 79, Ἐχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aëschin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἐστὶ φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent iniustae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστίγιας αὐ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἀλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum vestigia osculantur*. Venuste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γυναικῶν τινὲς παιδάριον μεμολωπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μολώπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecefferunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus *vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἐλάτεροι, ὅμοιοι τῷ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ αὐτὸ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ αὐτοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatæ*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemni mutatione obscuratam, Elmenhorthius, nescio quo pacto ad *ctham* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis naralibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, ὦν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κόρσιν σκεπάσει — qui locus verat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνω στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακομένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hefych. ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθόν, ἀρτί γυμνόν ὀστράκων ἀντί τοῦ ὤων, τινὲς δὲ κελύζων eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset assecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, εἶθα καὶ νυν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν εὐόρων γυνώρισματὰ διὰ τῶν ἐπικειμένων ὤων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartaе ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὤων ἐκείνο, ὃ τεκεῖν Ἀθήαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus If. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dislecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit *παράσημον εὐγενείας*, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec *εὐγένεια* omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos *κυνήν* gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit *ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν*, inquit, *σημαῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας*. Pileis Castorum ovatis impositus *ἀστὴρ ὑπεράνω* talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex dirissima foceri mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transtra navium & antennis perfulsant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, *Διοσκούρους* appellantur: Hefych. *Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι* feruntur quoque in Lysandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: *ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὸς ἑκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστρα τοῖς οἰαξιν ἐπιλάμβαι λέγοντες* quod adeo non spreuit, virtutis suae adversum censuit Lysander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret *χρυσεὺς ἀστέρας τῶν Διοσκοῦρων*, qui omine sinistro paulo ante Leuātricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc *fratres Helenae lucida sidera; gemina Ladae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες* Callimacho Λ. Π. v. 25; & quod inusitatus, *stella pro Tyndaridis* apud Ovid. in lb. v. 514, modo locus iste virio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum *ἀποθεώσεως* honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iupiter *ἀστὴρ γινόμενος Κάστορα καὶ Πολυδύκην ἐξέφηνεν* ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaſten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ Μόρος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem ſtella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſefe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum interuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασι τὴν τῶν Διοſκούρων δόξαν ὑπελείπειν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciffim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim παλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum huius univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοſκούρους· idque adeo poëtam, in cuius adyto ſapientiae, quidquid ipſi fuerint commenti, nullo negono reperiunt, ſubindicaffe, cum eos ἐτερημερούς vocat Od. Λ, 302. cum his ſerme conſpirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκρίως εὖ τετεχνாſμένα πλάσματα ſυνυφαινόντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θεῶν κεκομμεῦσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμιſφαίριον τῇ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοſκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτερημερίας αὐτῶν προſτερατευſάμενοι διήγημα· eum in modum ex C. Mf. poſtrema cum D. Hoefſchelio ſunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio ſpectat Euripidis Scholiaſtae locus ad Oreſt. v. 465, ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eoſque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλλήγορουσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, five philoſophos, iuſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Iovis Plutoniſque regno discreta, in quibus orbēs ſuos ſidera conſiciant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἐτερημερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Euſtathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectus hauſtam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovaram, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tati. docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον. nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem facerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πάλους, αἰτ, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευὴν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas exstitisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες familia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatores, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenfes ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblij, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σάδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σαιδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορίβαντες, ἢ Σαμοθῤῃκες· eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolae, multis indiciis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Κάβειρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερώς γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Κάβειρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51. Πελαγος, Ἀθηναίοισι συνοικούς γενομένους ἐν τῇ χόρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, Καὶ μεγάλους σωτήρας ὁμοῦ, Δίδς ἄφθιτα τέχνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτήρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτήρες ἀγαυοί, Οἱ τε Σαμοθῤῃκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων· illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορίβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνatoi τε, Ἐν Σαμοθῤῃκῇ ἀνάκτες, ὁμοῦ θνητῶν κόροι αὐτοί. Πηγοὶ ἀέναιοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδείς, Οἱ τε καὶ οὐρανοὶ Δίδυμοι κλήξουσ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθῤῃκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκόρους ἵκετευεν· quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, siue rem incertam tutius in medio relinqui censens, siue religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species aheneas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur *Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (alius praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt: iuvat nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest.* Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt iridem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stesichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλερος, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἦραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, *poetas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaei, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, fumsisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, *λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεβηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας*: peripicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat *περιτιθέναι*: nam *κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας*, quamvis *ξίφος περιεζῶσθαι* me non fugiat, plane durum est: iam si *πίλους* interiungas, *ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεβηκάτην καὶ χρ. ἄ.* res erit in vado; sicut Homer. II. M, 320 — *ἔδουσι τε πῖνα μῖλα οἶνον τ' ἔξαιτον* — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panoromo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, *πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκύρους* neque solet aliter Polyaeus, *πῖλον κεφαλῇ περιβέμενος* VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus *ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς*: *εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκύρων κεφαλὰς ἐπιπιδόντων*, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διδὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπτείας αἰετὸς τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex veruſto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. l. 1, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat l. 1, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisse: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praefluisse*: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessible perluſtrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam *equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis salvi esse*: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. l. 1, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitisimis Helenam suam encomiis excoleret, sorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sine adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta *πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφούς ἤδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπραμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε* βουλομένη δὲ *πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολήν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται*. Haec ille; poetis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, forori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem dissidere, notat Scholiastes: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην συνέσημειώται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπαινον οἶεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterca Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata fororis Igne Therapnaei fugerunt carbasa fratres.* merentur adscribi, quae Lutatius observat: *Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur*, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiam si aëres sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria.* Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροῦς, ἰδύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶς ῥοβίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν* ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, sic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφοντας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλὰκις ἀναπάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ εὐρατίαν ἰδιωτικῶς ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχόντων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτήρες βροτῶν: σωτήρες autem τιμαὶ similiter, atque χθόνα σωτήρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτήρες Sophocl. Phil. v. 1467, λωβητήρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστὴρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrob. Saturn. V, c. 22, Ὀπίω βλητήρα δίστων malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειρα δίστων, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praecleara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτήρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτήρας εὐσέλμων νεῶν ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae- ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάζοντας βίαιον πόντον, ὡκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτήρας ἔν τε νήσοις καὶ κατ' ἥπειρον ἀνήλατε utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεῦκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in Ἀδευκῆς. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δίκαιους quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: *Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντες πλακὺς τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ἔσιον καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπὼν ἔκλυοντες μέχθων σώζομεν.* Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & mersa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἢ δὴ ἑόντων Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἄλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας αὐτοῖσι ναύταισιν διομένοις θανεέσθαι quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae fidus ab infimis Quassus eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύτος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpres mirifice: *fluflu iam muros superante*: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, *fluflu iam latus navis superante*) Διοσκούρους ἀνῶθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκούρους, οἷς ἂν ᾧσιν εὐμενεῖς, μέχρι λμμένων παραπέμποντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προίενται· interpres, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluflu liberare, isti mergendos permittere.* Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐνίοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Eustath. ad

II. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabretus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transra navium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iidemque, quibus illi, signis numen praefens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σῶτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis extat Maximii Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra defudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἀμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας: parum commode. Notissimus est Homeri locus Od. Λ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit. signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulfit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortifque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περιπεπτωκέαι τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδουκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτέρημεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροισι ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνίῳ. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασία, Schol. Homeri νειμασθῆαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternal illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Inveſtum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe annectenda; pendent enim ab iſto initio, *πλὴν ἀλλὰ, ὡς περ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν*; ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὲ, quod, quia commodè ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſtericium haud ſane iocis, & aſperioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio falſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet comeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona *γεννᾷ πρώτην Ἀρτεμιν, ὕφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε* quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem lectiſſimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina ſer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat *Ἀρτεμιν*, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται μάγος ἐστὶν Ἀρτεμις. Σεραπείη δὲ Ἀπόλλων.* Dianam magam ſando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae alique ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam eſſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendat Giſb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. illuſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : *μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις* causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici potest, quos adhuc veterum loca laborent; ut in Hesychio, *Παῖον, ασφαλές, βεβαιον* pro *Πάγιον* *Λοῖα, ὀλέθρια* pro *Λοίγια* *ἦγε* & *ἦτε, ἄγων* & *αἰών* in membranis saepe commutata : *ἐργωλας* nullius pretij vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro *ἐρίωλας*, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνηνέναι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, *ἤρατο οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδ' ἐκ κινύοις* (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii *σελίοις*, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) *Ἄλλ' ὀλοαῖς μαγνίαις* — Ergo recte quadrat *ἐπιμεμνηνέναι τῇ Γαλατείᾳ*. Utius verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac *περιμαίνεσθαι τινά* vel *τινὶ, ἐμμαινεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν*. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galatae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nullum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus *διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν Σρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπληθείαν* Galatae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum *ἐρᾶν τῆς Γαλατείας* certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisſe: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρί) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipſo mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermiſceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπή & σκοπιᾶ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae differunt, quod in his vocibus fieri ſacpius animadverti, utra fuerit a ſcriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπή & ipſe proſpectus apud Noſtrum in Ἐπιſκ. & ſpectula, unde acies oculorum quaquaverſum emitti poſſit: *τις τῶν ὁξυδερκούντων ἀπὸ τίνος σκοπῆς.* Strab. VI, p. 409 C. *ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν* Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Ariſtoph. Veſp. v. 360 Hermippum expone- re, monet Scholiaſtes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve uſitatum σκοπιᾶ apud Platonem eiufque imitatores ὡς περ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo com- modius alibi dicitur: Anyra Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φρι- ξοκόμα τόδε Παιὶ καὶ Αὐλίαςιν ζέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκο- πιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιᾶν, niſi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θεόδωτος οἰνόμοσ. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἰτνας σκοπιᾶν uſur- pet, περιφραſτικῶς, ait Scholiaſt. ἀντί τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἰτνὴν quomodo Dionyſius Perieg. σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque edd. ſcri- pturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῶν προ- πόδων τῆς Αἰτνῆς protenſique iuxta litoris vera locique natu- rae conveniens: Αἰτνῆς παρωρείας dixit Philippus Theſſal. in Epigr. apud Salmaſ. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & ali- bi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοί) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. I. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν) Voces illas, quia Codd. addice- bant, ſedem commutare iuſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ iungendum erat ad τὴν ὄψιν nam ἐνδεῖς per ſe poſitum nul- lius hic eſt uſus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἦ- σαν. HEMST.

ibid. τὴν ὄψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὄψιν non cum καλῇ con- iungunt, ſed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, niſi vul- gatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox &

supra §. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εικ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστείαι. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὐσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Luciano hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ*, id est, *speculo, ut sic dicam, consimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχῃ κακόν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅμια κόρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli starent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis staret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἰποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκότερα πακτᾶς ποτὶ δειν' quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacta*. Qui Galateae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, lactataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distinxit, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse vitium N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φιλῶ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi*. Vellem hinc maximum vir egregius abstinuisse: diu nobis erit expectandum, interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne vocolam, quae propria sit poetis, in orationem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops: Nalo, *Sumti aque arundinibus compressa est fistula centum*: ne scilicet ad corporis modulum longus iuncturum tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὑπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatae servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δὲ τοὶ ἐνδεκα νέβρω, Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκυμνὼς τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere possint, (expressit ἀθύρματα) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos*. Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio securus auctores. Tum καὶ minus opportune positum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἱ δὲ τοὶ αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμην. Illum ego versiculum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigesium, ubi melius sententiae serviat: nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κτεάβρας ἀπίζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.

ibid. Ἀρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI; 41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS. *ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων*) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθεμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδῶ τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τε μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδῖαν. *Valie sub alutum itux habitare caper. κινάβρας.* Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ὁ πατήρ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἢν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc pro-verbium frequens est apud Lucianum in *Vot. in Baccho*, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπει δὲ ἐθήκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, *ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θυρᾷ τὸ πτόμα*. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato *ἐπιβουλευτότατες*, scribit *ἐπιβουλότατος* sic & apud Synes. *ἐπιβουλότατα* sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, *ἐπιβουλευτός* sed *ἐπιβουλος* non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud *ἐπιτίθεται* Homericum sit Od. I, 240, *Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρῶν μέγαν ὕψος' αἰέρας* mox, *πέτρην ἐπέθηκε θυρῶν* v. 313, *Ῥηϊδίας ἀφελὼν θυρῶν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀψέπειθηχ', ὥς εἰτε φάρετρη πτόμ' ἐπιθείη.* *Ἐπιτίθεται* de claudenda ianua Graecis usitatum, *τιθέναι* non item. *Τὸ πτόμα* (in *πτόμα* non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, *θυρῶν* poeta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi dirionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Ml. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis *ἐπιβουλευτότατον*. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe *ἐπιβουλεύτος*, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, *δυσεπιβ—*. SOLAN. Quem tibicinem voci *ἐπιβουλευτότατον* solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo *ἐπιβουλότατον*. Est quidem in compositis *ἐπιβουλεύτος* per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, *ὥς εὐεπιβουλεύτοτερας ταύτης οὐσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς)* ἱππ. p. 561, v. 42, *δυσεπιβουλεύτοτεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες* de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiusmodi vocabula: *ρομίζων ἐν τῷ τοιοῦτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθουρητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλεύτότατον εἶναι.* Synes. de Regn. pag. 13 A. *τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ*

τράττων ἀδεΐστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λεως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλευτός reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis δορυβητής, ἁμαρτητής, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστος
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύνου τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, exuenio, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύνου τὸν μοχλὸν καὶ πυρῶσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgariae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνου ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύν-
ου δ' ἐκέλευσα μοχλόν: — ἐγὼ δ' ἐβόωσα παραστάς ἄκρον, ἄφαρ
δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὅν
φασγάνῃ τῇ δ' ἐξαποξύνου ἄκρον εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Ho-
meri ἐβόωσα Scholiafies interpretatur, ἀπώξυνα. tum ἐπυράκ-
τεον, ἐπύρου ἐν τῷ θαλάμῳ ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositorum, tam-
etsi probae notae, in Thesaurο nūquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρῶσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρῶσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto velle & praeterea igne succenso. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μόνον aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβον) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmuriensi; at debbat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
buerat scribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae passas, intelligo;

Ut Gronovius voluit, ita plane V. 2. & ferri potest ὑπ' ἐκεί-
νοις, scilicet πρεβάτοις sed potius habuero ὑπ' ἐκείνω, nimi-
rum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expreſſit,
ſit contentaneum: vid. Odyſſ. I, 444. Nonnus ſive Maximus
Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διεδρασε
δε μεβυſας τὴν Κυκλωπα, καὶ τυρλωſας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἐ-
ριον ἐνὸς κριοῦ κατακρεμάſας αὐτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ
οὕτως ἀπεδρα. HEMST.

Plur. 97. l. 1. τὸ ſῶζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male co-
haerent, & ſubaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubi-
to, quin primum in margine a ſtudioſo lectore adpicta deinde
perreperſerint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐ-
μοὶ πρόſεſτι ſi ſcriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
ἐſτί, mea in manu ac poteſtate fortuna navigantium eſt, nihil ultra
deſideraremus. Ἐμοὶ πρόſεſτι, abiecto ἐπὶ, ſatis quidem Grae-
cum, verum ad ſententiam huius loci neutiquam opportu-
num: nec fieri tamen potuiſſe non credas, ut ex utraque le-
ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expedi-
tius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
in vetuſtis libris tale eſt ſcripturae compendium πτως. Ergo
vel genuinum erit, vel Luciano ſaltem non indignum: τὰ
γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐſτί horum ſenſum ut ex-
planaret, addidit aliquis, τὸ ſῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,
quae nunc dilucide pater quam ſint nullius pretii, ſi quadratae
orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τι τοῦτο &c.) Hic ſecutus eſt poetarum fabulas,
qui Arethufam venatricem Dianae comitem fuiſſe tradunt,
ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
que eſſugere non poſſet, Dianae miſeratione in fontem ſui
nominis eſſe converſam, occultiſſimiſque meatibus & per
ſubterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
ciliam uſque fuiſſe, tandemque in ea parte Syracuſanae ur-
bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupiſſe, Al-
pheumque amatae Nymphae deſiderio eodem eſſe inſecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occul-
tas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc Ore, Arethufa, tuo Siculis
conſunſitur undis.* Verum haec fabuloſa eſſe conſtat, cum Al-
phei aquae nuſquam abſorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
eiuſque oſtium manifeſte videatur inter Ichthyon promonto-
rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alpei & A-
rethufae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eiſ meminit in
III: — *Populiſque per aequora mittens Sicaniis Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intermerata canali, Donec Sicanios tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes. Miratur dulcia Nais Oscula, nec credit pelago venisse maritum.* COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δῖνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt : insignem enim vero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telefillae versum apud Hephaest pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφείον, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσα, ὦ κόραι. Ἀλφειῶν vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo If. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῶ) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. Suidas multo luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξήσειν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσαι & c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare neque diffusis aquis te ipsum cohibes; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed diffusus te reficis. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχύναι & Latini diffundere, nempe pro exhilarare. Quae tota est elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si Luciano potuisset in mentem venire, multo minus eliminata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est po-

Lucian. Vol. II.

Z

reflas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τὸ, τὲ διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελὺς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολὰς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ ποτιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἰλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τῷ αὐτῇ νόσφ' τῇ κυκλῶ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὅς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἀγείτον ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπμιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγγε: nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατεχεῖς, ὦ Πόσειδον id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nostri mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in Laro hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιῶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ τοῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste-

rum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πού σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πίνειν ἐνεχθέν, ἐκείνο δὲ ὑπὲρ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκείνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Salratione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελευτάτον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελέσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Salrationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὴ τὴν Σκαμανδρανύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσας. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt;* duae nimirum illae res, *conciliare, & permovere,* ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὴ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ὅ, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ὅ per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris clissibus, & Carthaginienis clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ πού — αὐτῇ ῥ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε ἀν ἐκείνῃ σχολῇ ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὐσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde Men. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspexit, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἡ δὲ πού σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἡ δὲ Ἀρεθουσα; sequi solet οὗτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὕτως εἰσιὼν πως τότε. Nollet πῶς δεῖ ἴσθ. συγγρ. c. 5, τὸ δὲ (πράγμα) οἷσθ' ἃ πού καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Lucr. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὕτοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγῆς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisset, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniicio: *sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter tere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiēto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἄνδρες θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴσθ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτερχμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. de quo vide Casaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hesych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τινος ἀπέρχασθαι est *venire ab aliquo*, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικός, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχασθαι est *ire ad aliquem*, ut paulo post in eodem hoc Alpei & Neptuni dialogo, Χώρας παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timone: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπελθοίμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπότεν ἀπίω παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & absurdum sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναυμιγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλιαν* vocant *tibiaturum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελούμενην αὐλῆσιν ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ᾠδῇ συναυλούντων ἀχοῦσιν. Eiusmodi *συναυλιαν*, sive *συμφωνίαν* τινα τῶν αὐλητῶν ἐν Παραθηναίοις συναυλούντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecinentem tibicinem voce subsequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδες προσαυλήσεως οἰονται, ὥς τὴν αὐλωδίαν & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἂν ὅν συμφωνίας ἀμοιβαίως αἰλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσηλωδούντος nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσι ἅμα, εἴτε ὅμοιοι, εἴτε διάφοροι, ὁ μὲν καλῶμα, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ *συναυλίαν* καὶ κιθάρης ἅμα συγκρουομένης αὐλῶ καὶ συμφεγγυομένης. haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριον, οἷς καὶ προσήνουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresive in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλιαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογεῖσθαι (Zeuxippos.) Libanius de Nicomedia terrae motu subverbia p. 207 B. νῦν εἶδε καὶ πέτραις δοῦναι δάκρυα, καὶ ὄντισι τοῖς εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. τῶν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἔλεεινόν τὸ χρῆμα τῆς ξυναυλίας εἶναι τοῦ τῆς σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων praecesserat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰδὼν κατ-όπιν τοῦ χοροῦ. Hefychius affirmat, ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσύον· quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν ξυναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miscearis, aegre, quorsum spectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum cohabitationem & consortium significat: veluti de matrimonio Aristot. Pol. VII, p. 212, ὁρίσαντες χεῖμῶνος τὴν συναυλίαν ποιῆσθαι ταύτην· Lambinum in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίας γεροντικά, quas bene restituit Anaxandridae Casaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum est ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyss. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem assumptus est, quem Aegyptii Cerea appellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, secutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltar. Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuisse, veluti Empusa, docilem. Heraclitus Ponticus diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id est, Proteo mutabilior; quod in vasrum & versipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνη, id est, sed prorsus Protei in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum te ipsum distorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & seq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, αὶ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obliicitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψεύδεις, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμα τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Pol-
lucae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polyphi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἰσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἔφην· id est, Mentem habens vasis polybi, qui p'otinus illa, Se quibus admoritur, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποτιου θηρὸς πετρῶν νόον ἰσχών. COGN.

ead. l. 14. Ὅποιά ἄν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis κορρία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspēcto ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τούτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πραινέις ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὕμιοι οὔσαι κοτυλίδιοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad II. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιρύσεις· male vulgaratur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandifere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsά

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφύνα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiores ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur, * equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Alvarium ad Eustathii Hexaem. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem*: nimirum, hac fraude, ut sumat &c. HEMST.

Pag. 101. l. 7. ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. Intuitus vidi, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita vertatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declararet, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam initiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illum Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: *cuiusmodi phrasēs occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraica consuetudine petitae*: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem factum testum relinquimus suum illud *ιδὼν εἶδον*. HEMST.

Par. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budæus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum *ἐπιλέγεσθαι* celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in *Ἐπελέξαντο*. VIII, 128, *Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον*. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione *ἐκλέγεσθαι* & *ἐπελέγεσθαι*. *Ἀναγιώσκειν* & *ἐπιλέγεσθαι* inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est *ἀναλέγεσθαι* Eunap. in Liban. p. 174, *καὶ ὁ νῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται*, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, *venularem orationis animadvertet*: aberrat interpres laudatissimus. Calimach. Epigr. XXIV: — *Πλάτωνος* Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γραμμῇ ἀναλεξόμενος. HEMST.

eod. l. 15. Διέσθησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse viderur Benedictus: *ac nisi Iuppiter ipsas diremisset*. Paulo post *κρίναι* legas an *κρίνειε*, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si potto formulam Atticam scriptori nostro reddamus, *τῆμερον εἶναι pro τῆμερον οἶμαι*; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quæ videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, *καὶ τίς ἥξει μετὰ μικρόν*. HEMST.

Par. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem *κρίνειε*, ut D. xp. c. 2 de eadem re, *οὐκ ἂν ἐκείνος δικάσειε κακῶς*. SOLAN.

eod. l. 5. Τί οὖν αἰ θεαί, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab *τῆμερον* usque ad *ἥδη σοι φημί*, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: *Γα. Τί οὖν αἰ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. τῆμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τίς ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἔλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ὄγ.* Quid igitur *Deae*, dic *Panope*? *Pa. Hodie*, opinor, *discedunt ad Idam*; ac *veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-*

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum noratio haud dubie inde contrigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapno: Σκληραγωγεί τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσόμενας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροχέως accepisse se scribit τὸ φορέτορον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσόμενας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἀλλὰ, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia. Nihil est, ne fallaris, in Sratio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censei possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Anrithenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quodidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraceo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέραν θάλασσα, quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀγίης χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μεταξύ Τημερίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, nientie Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργίου ἑξ καὶ εἰκοσι σταδίου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari ciociο pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam It. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedarum, plane, quod dedimus, exhibet ciociο P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvijs, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη· κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδευκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτῷ εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λιμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hefychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονία λιμνῇ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλομένην καλοῦντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἑμμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὕδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermisit: virginis olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθερον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὕδροφορούσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum sane iter, quod, uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἀ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδίσιον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκ οὖν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: *Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est *saltem*, ut apud Aristoph. ΝΕΦΕΛ. — σὺ δ' ἄλλα τούτων λέξοντι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἄλλα) Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφῖνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἱππόκαμποι τὸ ἄρμα ἔφυνδροι τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ τῇ Δία ὅσα δελφῖνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς: delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπότ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὅπότ' ἂν αἰσῶν: tu disiunge: ἀποσκόπει ὅπότ' ἂν &c. vel etiam potius interfere

καὶ ἀποσκόπει, καὶ τότε ἂν αἰσθῇ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observas; atque ubi senseris illum adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiaris inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' αἰσικετο ἐς τὴν Λίβυν, εἶθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκόπειν *e longinquo prospectare observandi causa*: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλεπεῖν γὰρ καὶ ἀποσκόπειν τὸ ῥῶθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν· etiam, *pa-nium ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingraturum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ 3.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi contecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106, l. 4. Οὐδ' ἐν δεινὸν πάθης) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem *μη'* sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, θάρρειτε· οὐδ' ἐν οὐ μὴ γένηται ἀδίκον· unde simul liquet, minime opus esse isto παθοῖς. Ἀναδούναι, ἀνείναι πηγὴν, ὑδάτα, quae itidem dicuntur ἀναδύσθαι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδύσθαι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθος ἀναδύσθαι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, πτάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πετρὰν· ἔαν saepius apud Nostrum, sed diversa virtute: ἐκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν· ἐκείνον ζῆν ἑάσον· ἑάσον μὲ εἶχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Παθοῖς) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. *Fl. μὴ πάθης.* SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminere Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scriptum
 ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69 Α. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδύουσης.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαινῇ) Callim. Hym. Iovis. Πληξεν ὄρος
 σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
 sed laticibus foeta, Πληξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δὲ οἱ δῖχα πούλῳ
 διέστη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα — Percussit montem scepro :
 at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δῖχα
 διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraiectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauphium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra 3. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. Διακορεύειν τὴν
 κόρην, διαφθεῖρειν διακεκρίσται, διαπαρβένυσται. deflorare,
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακορήσθαι & Διακορήσαι;
 ubi est Scholiastae διατεμείν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
 fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, interfecer-
 unt. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
 εἰς τετρυπημένον πίθος, non τετριμμένον. Talis enim fertur
 Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
 τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπη-
 μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπη-
 μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a
 verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
 σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod recrip-
 si, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
 τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Αἱ
 saepe πῖθον τετρυπημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v.
 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, ἈΤΤΙΚΩΤΕΡΟΝ est
 atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετρημέναις & τετρυπη-
 μέναις. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Ἡρᾷ) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN.
 ead. l. 6. Ὡς ἀποτεκουσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat
 hic locus: delebis punctis scribe, ὥς ἀποτεκουσα ἐκεῖ, κρεῖδὲ
 ἡδὴ θεὸς γένεται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi ἐπὶ κς, gravis
 enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Epa-
 phus. Dein distingue: ἀρξέει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ
 ἡμῶν ἔσται δεσποινᾶ, Praeritque, Mercurius dixit, naviganti-
 bus, & nostra erit domina. Vide & superius dialogum Iovis &
 Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habita-
 fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta
 pro Dea nomine Iidis; quam singulari superstitione coluit
 & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius
 sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in
 campo Martio fuit. Idis capillos Memphitae pro miraculo
 ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. Ἀρξέει τε, ὁ Ἑρμῆς) Quam voluit Graevius, secun-
 dum iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε
 positum video δε, stultione an errore calami, non patet: illud
 certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς;
 sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. Νῦν Διὰ εὐνοστέρεα) Praeponendum est ex eo,
 ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec
 enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum atten-
 tior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe
 commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν-
 όντων. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ'
 ἡδὴ διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit lo-
 qui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν
 ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιόρηξαντες τὸ
 δυστήνον σκαφίδιον, ἀθλοὶ κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo
 per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξε-
 νήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non
 improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi
 modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέυσω, νέενκα
 quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεύσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηζόμεθα. Νευτήρ (vel potius νευστήρ) κολυμβητής. Νεύσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεύσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβαδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum confutator habet διανεύσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὲ ἐμμίσθον σοφιστὴν μόλις πως ἀρὰ διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνημεν. in Hefychio restituendum, Διανεύσαι, διαπλεύσαι, pro Διαναύσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπλευσαν· cuius lectionis labes alios in errore deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀπληγῶν. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. ὧς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nestare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barnesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδῆτι, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum; posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδῆτι. Dicitur etiam τετραποδῆδόν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Verus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἀνευ τιθύνης τετραποδῆδόν βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Το τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petræ: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petræ, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

10, Scironis praerupta letalia, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem insculata auxilii maris numina*, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγαρίων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἰνὸ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φεύγουσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἤλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzerz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολυρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινὰ ναυηγὲς ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα: eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγχεῖα νιφεμένης ἀμφὶ Μολυριάδος: quid enim sive νησος Μεθουρίας, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV, p. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὸ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὲς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θεούσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκροῦ τοῦ Κιθαίρωνος, καθόπερ καθέκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαίρωνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ἑδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχίς τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαίρωνά &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαίρωνος λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρυσσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχὴ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβύαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Nereuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὰ τῆς γῆς ἐκπε-
σοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου·
τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρῆσεται. Λευκο-
θέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii prae-
termittere non potuerunt, quin eundem in casum transfer-
rent: errorem illum ornatiùs excoluit Olearius, regi hunc ge-
nitivum a sequente mox verbo χρῆσεται affirmans: illud alienum
prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem*
χρῆσεται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae
fruetur persona. HEMST.

ead. l. 17. Κιθαρωδόν) Nomen, si non succurrat, mox edi-
turus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα) Vel haec suo loco sunt
mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον exci-
dit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, ἐξε-
νηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in si-
mili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενήξαντο ὄχοντες αὐτόν.
Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in A-
rionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus aucto-
res. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Ario-
nis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus
est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p.
794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poëtae celeberrimi ae-
nea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi col-
locaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφίνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις, καὶ ὧδ' ἡς φίλους, καὶ οἶους παρτάξασθαι πρὸς λη-
στοὺς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum lau-
dat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano
atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
dorsum fuscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑ-
πολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de
Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώ-
ζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπο-
λαβεῖν ἂν, ἢ τίνα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν; nam quod vulgatur
ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: forma-
vit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale
Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut
Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedicum*: Herodot.
I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. αἰεῖσαι mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν
τῇ σκευῇ, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδὴν
σκευὴν ἐνδεδυκώς ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit κιθαρῳδὸν
σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ἔως
γ οὖν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in
P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic
praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, pri-
mum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim
scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omiſſa, quod saepenumero fie-
ri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem voculae se-
quenti iunctum adhaesit: quamvis autem ἔπως interdum ita
positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic ta-
men longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum
recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec
fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt
πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tri-
buta; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem ne-
gavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχί-
σας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua
suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non
statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse conten-
tus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figu-
ram humanam exuere coegit: plura garriturus erat, quippe
delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad
rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpel-
lasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime cu-
ro, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut proba-
bili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non
moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδει-
ξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto le-
ctiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D.
ἵνα ἴσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δεῖξω πεποιη-
κώς περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν
ποιήσαντες σωπερόνως πιστὴν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Mul-
ta sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones qui-
dem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam
fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἢ τότε
καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ ὕψαιν' ἔσομένη —
& se bellulam aliquando fore non obscuris indiciiis patefaciebat:
Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut
legendum putasset, texttricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud ἐδείξε πολὺν ἄγων χρυσόν' ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pug. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in itiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: *Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti auditae cantionis suavissimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ πῦρ) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales infidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellespontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo determinans. Ovid. II Metam. *Angustum circa pontum Nephelidos Helles Laomedonteis Latonius adjlinit arvis.* Idem XIII Metamorph. *Longus in angustum qua clauditur Hellespontus.* COGN.

ead. l. 19. Τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοζένου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξενειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὄραιοι εἰκάσαντες θύουσι: male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actor aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σαρὼν ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo merfa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Woltius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαὶ τῶν ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχίματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratus? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaëus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Stephanus in Thes. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαιος non, ut priores dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρας καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γερούσιας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρος, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. III. l. 2. τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulsi, ut consensu aureo ariete fuga sibi confulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adederunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεα, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiae suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἔφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deest. V. έκ. c. 12: Ἐκτορι θυοῦσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσιν. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisae: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα: atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσιν τῆς Θράκης. Auðor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβίδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη· κακεὶ θανούσης αὐτῆς ἀπ’ ἐκείνης Ἑλλησποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Tronde sepultum an quicquam tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interior ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κεροτάφιος αὐτὴν κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen fervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνύματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: Sed Hellen decidisse in Hellespontum, & a Neptuno compressam Paeona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paeonem genuit. Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνα καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse leucum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦ τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύβαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore traedu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Hellesponti nomen his maris angustiiis inditum increbuisse, vetustius extitisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hesychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explo-dendum, praelata Salmastii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Ms. codex addit, ἐκείνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum cierit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὁρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιθιριῶνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgaris; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὁρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaeon dictus est: mater autem *Leucothoë*. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Du-dum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram, legen-dum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Ms. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gra-tiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Le-gerim χαρισομένας sed & illam nos oportebit servare gratificati-vas Baccho. Nimirum nomine Nereïdum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Ms. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Hu-ius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας nimium arrogallent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluisssem χαρισά-μενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. ob-secutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum postis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατο οἰκτεῖρασθαι ΑΥΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius cum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην: tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indi-cium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in fu-rorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo miscellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἐκλεΐε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσση τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) ad Thebas Liberum perlutum Inoni tradidisse, teste Hygin. Poet. Astr. II, 21. Inoni inquam, cum membranis meis & ed. Miccylli; nam Munckeriana perperam *Inoni*. Hinc Orpheo non Leucorhea tantum *Ἐρέπτεϊρα εὐστεφάνου Διούρου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόρου Διούρου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διούρου Τροφοῖς, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae toridem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφὸι in Aeschyli dramatum indiculo, Hesycho, & Photii Lex. Mf. v. 'Ε-ψιούσζ' male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. καὶ δύναται) Codex eikóτως. νεκρίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his reponere ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. Percussa, & ravoze simul correpta & vertigine ad volatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro δάμβει, scribitur etiam δάλπει, quod non probō, quamvis possemus explicare: sed συσχεθεῖσα, pro vulgato σχεθεῖσα, cunctis, fat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. Δυνατός G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. Δύναται teneas, an δύνατος, minimum refert: contra ἡ Ἑλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὀχήματος παραδόξου) Erat enim caper volans; vide ἀστρ. c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici δάμβει vel ἐκπλήξει ἔχασθαι, ut μανίαις ἔχασθαι apud Platon. p. 940 D. ἔχασθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι Anton. Liber. c. XXX, vel συνεχέσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχασθαι Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi δάμβος & ἐκπλήξειν, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. περὶ Πρῆσβ. ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεθέντες. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ θάλλει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur: θάλλος enim interpretari licet *fervorem aeris*, qui spiritum deliculae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem verat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto θάλλος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλλει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ θάλλει, & ἅμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: inprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radius solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιωῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppressio manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατῇ τε γινόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνιωῶν; abreptum se rerum affluentium acitu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀπθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικός) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς, καὶ βλέτων μετέωρος ἀνωθεν, ὑπὸ ἀπθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) Σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγίον. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγίᾳν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτουσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλῳ συστρέφεισθαι. Hel'ych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπειλήπτο) Ἀπ' ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. SO-

LAN. Reieci vulgatum ἀτειληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀτειληπτο legendum est ἐπειληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passive etiam (potius dixisset *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *usu* trahitur pro *apprehendo*. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβατὴς εὐκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. Arrapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κερατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hefych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα: ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη: cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hefychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήκτος· Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Ms. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

pus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὖρεα θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθελίην ἀνάγκη, Ἄλλ' ἀφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commodè iungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari mersus, vel saltem salo fluctibusque testus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε: neque illud ἔτι opportune poni quisquam dissitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Advorf. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀνάφην, ἐπεὶ δὲ ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανῆς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holstern. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN.
ead. l. 13. Ἀνώμοτος) Thom. Mag. in Ἀπόμοτος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehi immanis Triton, & caerulea concha Exiitrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegafum nomina navium fuisse putat Palaephatus *περὶ Ἀπίστον*, non monstra, ut poetae fabulari sunt. Tritonem Lycophron *Νηρείως γένος* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυόκενταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acetandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenus liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni ribicinem; protuba concha utri, quam *buccinam* vocitatum volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. *Αὐτίκα μετῆσι καὶ τιμορήσει*) Mf. *εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμῶ*. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. *Εὐπρεπῇ*) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, omnia esse parata: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verre: omnia, ut decet, parata esse, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & Bz. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parara. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοί τε πολλοί &c.* Euripid. Cycl. v. 593, — *ὥς σοὶ ταῖς δ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facerissima Ep. X, *καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπῆς*. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάρος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi : neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lussit in utriusque conturbandis vocibus incertum librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. *Stell.* I, p. 70, ἔστω τὸ εὐτρεπὲς, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri *Strat.* c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὥσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐπρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad *Eq.* v. 908, ὅδ' εἰ γὰρ τὴν τριήρη παντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐτρεπῇ in *Τριηραρχεῖν*. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit *Iphig. in Taur.* v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῇ ποιομένη· sicut *Herc. Fur.* v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρβει εὐτρεπῇ ποιοῦ, γύναι· & *Long. Pastor.* IV, p. 129, παρασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῇ τὰ γυναιρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud *Athen.* XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἐνδὸν εὐπρεπῇ ποιεῖ λαβὼν, & *Nicostrati* XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῇ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῇ; tamen si posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *Aeschyl. Sept. contra Theb.* v. 90, Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπῆς· ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπῆς ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπῆς. Par dubitandi ratio in *Supplic. Euripid.* v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπῆς ὕδ'ε. Verum apud *Athen.* VI, p. 268 F. & *Poll.* VI, 59, praeulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρὴν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ· nusquam enim ad εὐτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθε) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius*, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* II. Ξ & Θ, his verbis: Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι, Ἐν καθαρώ. — Huius meminit *Eustath.* circa finem II. B, & *Strabo* lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπνηθράκωμαι ὅλως) Lego ἀπνηθράκωμαι ὅλως. Vide initium *Περ.* SOLAN. Quin scribere potuerit *Noster* ὅλως,

miniine dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermoumi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπεφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατασέσ-
σον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θετιδος) Parum commode *Theis* & *mare* diverbia fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Theis* *emai* omnibus undis. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελεαὶ τε καὶ ἰτεαὶ ἡδὲ μυρίκαι &c. Τείροντ' ἐγ' ἑλύνες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, sanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγ καίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαληλιπται, μᾶλλον δ' ἐκκέκoptai. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγηρακός ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui per. onam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἶον ἐγκαυμάτά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἑμμόνα μοι γεγόνε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: *Forssque etiam quod studio-
sa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impres-
serit animo notam*: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lana-
rum infectiores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

ἡπρογραφίαν & ἐγκαυστικήν vel κηρόχυτον γραφήν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicæarchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscri. apud Sponium, quod Aufonio dicitur *ceris inurete ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν* verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἰκε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plur. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός. Erymol. τὰ ἐν τοῖς σκελεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμεῖλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, costilia, arida surmenta, quae igni admoxa flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυνάμενον εἰς τὸ ἐκκαῦμα & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοῖνικος πεποιημένοι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένοι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. Δολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans *Δερμὸς*. In P. ὦ Ξ. καὶ Δ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Δολερῶς & Δερμῶς, scilicet διακείσαι: quia praecessit, ὅπως διακείμαι. Eo factum, ut, cum Δολερὸς mutare instituisent in Δολερῶς, desierint in Δερμὸς, absteriti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Σελήτι* εἶ, ὃ Ξάνθος, καὶ Θερμύδης. Mox ἐπὶ τὸν ἑμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifeste discrevit *Θάλατταν* & *Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱῶν*: nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ *Θέτι* καὶ τῇσι Νηρηίδεσσιν. *HERODOT. VII, 191. HEMST.*

ead. l. 15. Τὸν ἑμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro *υἱὸν υἱῶν*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱῶν* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subdii. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige τὴν γαῖαν postquam multum a terra propecti essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνος δ' ἄνεκα, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἶτε*: nondum enim scire potuit Doris, rem totam Theridi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta existisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπὲ*, *εἶσι*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθένευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω*, virgino: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. Καθίστο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίστο, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod laepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, descendebat vel demittebatur. Abundat igitur litera, & lege καθίστο. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθίσκτο, ut *ἐπρ. c. 16. SOLAN.* Lubens accepi, quod egregie suppeditebat Cod. Graev. Καθεῖσκοτο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε θειρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ἦκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Scriphum appulerunt omnes: Lati-
 nis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis
 filia, cui virium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.*
 GRAEV. Ἐπεμειδία G. & P. In L. vero ἱπεμειδία. In impres-
 sis ἱμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχρην σε προαρπάσαι. Quid enim?
nam te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
 amabam, decebat? GRAEV. Senius sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repererit, an in-
 genio fuerit affecutus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*,
 mallem omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Λ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσας ἐσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τοῦτου ρέεθρα φοιτῶσα, τοῦτοις ἀπώδύρετο· quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χως φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνι-
 πῆος πωλείσκετο καλὰ ρέεθρα· vim verbi Homericī explanatus
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε: nam vocula postrema, quam pravè cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο getulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐμενον; ἔφης γὰρ ἀπίων) Delenda interrogatio, & interpretandum: Nequaquam. dixisti enim abiens. Vertunt inscite: Nihilne? dixisti enim abiens. Μοχ ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κύμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. A, 242: Πορφύρεον δ' ἀρα κύμα περιστάδην, οὐρεῖ ἴσον, Κυρτώθεν' κρύψεν τε θέον, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μελαν, nigrum ex altitudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere vitus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνήσδα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) Caerulcum: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Nηρηῖς & Νηρείς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κύτος ὑμῶν, ὧ Νηρείδες. Κύτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεζέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, *Νηρείδων* & *Νηρέως θυγατέρων* has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ *Νηρείδας* κοινὸν ὃν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ *Νηρείδας* Ἰωνικώτερον ἐκ τῆς *Νηρείος* Ἰωνῶν γυνικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae: *Nereïdesque Deae, Nereïdumque pater*; — & *viridis Nereidum comas*. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein idem liber addit τινὰς πῶς, ὃ Τρίτων, μένος, ἢ καὶ τινὰς ἀλλους συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἐνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solenni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ἐπου διητῶντο quod ipsum videtur postulare ἐνθα ἦσαν nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. Gorgoneas tetigisse domos — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspicii Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit, violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἀνὶ ἰδῆ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἰδοι;) Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.) Intervit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationis; ut in Isocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὴ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat: eundem usum habet *ἐν*, γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν *ἀπὸ*. ἐνεπλήσθη γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης: quod verbum ut nonnullum reperitur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens: in Ἑπιστ. c. 11, ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστιλβεῖ. Ζεύξ. c. 10, τοὺς ἐδόντας ἀποστιλβεσθαι ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzet. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατὰ πτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ε. & omnino in P. i. εἶς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἰκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἀνεμον: lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὄργανου. De harpe organo Casaubon. ad Pers. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἑτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμογαλεύχει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba pater ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta : Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae conrumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γὰρ οὕσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ ἐώρα προσπεπατταλευμένην, ἤλγυσεν ἂν· si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γὰρ μήτηρ ὥς ἀληθὺς ἦν, ἤλγυσεν ἂν. COGN.

Ραβ. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Μοχ εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exempta. Tum porro malim, ἐπὶ πνευσσά δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς· aliqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus ὁδὰς pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet reposita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδὼν ἐπιβεβηκὸς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γογγυῶς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχούμενν, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumsisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην) IV, c. 108, ξύλον τετραπ-
 γησίμων πομπῇ· ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇ in-
 terpretari πεμφιν, ἀποστολήν. pro πέμφις in V. prave legi-
 tur μέμφις, ut monet Solanus. HEMST.

Ps. 125. l. 7. Ταῦρος εἰκάσας ἐαυτὸν) Si dixerimus fabulam
 hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
 rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
 ciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate
 narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit hi-
 ce aut similibus verbis, Zanni *hasschôr g. gal & Chôraph*, quae
 possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Iuppi-
 ter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
 menerat Chôraph, *alba facie*, quam stuprator pudori eius in-
 fidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabu-
 lae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpre-
 tationis antiquissimae historiae inania ornamenta. Zanni pro
 nomine proprio sumtum est: *Hasschôr* vero pro tauro, cum
 praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum expref-
 sit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideo-
 que ferme poëtica in hac descriptione luxuriat. CLER. Plenique
 non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur:
 Κούφε θεόν, καὶ τρέφε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος, argutia fere
 sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Ni-
 gidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit
*Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
 sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
 Agenoris filiam ad se portaret*: fontem vides, unde sua deriva-
 vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
 Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχρους.
 Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάριμαίρε μετώπῳ· neque interce-
 do, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eua-
 dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
 pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
 diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
 τὰ κέρατα εὐκαμτῆς tuetur Heinsianam emendationem in
 Ovidio Metam. II, 855, *Cornua vara quidem; sed quae contende-
 re possis Faeth manu*: quam iisdem illis particulis, quas exclu-
 dere *cornua vara* censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
 bitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nafonis locum Luciani
 verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet.
 HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολισθάνοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adverteretur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνει. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Γρωτος δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatus πετώμενος quanti πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτῶνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Προχοιμένην) P. & L. In aliis παρεχούμενος. Sed melius ad Amphirriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui omnis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Diſtaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Diſte, neque adeo Diſtaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo vifos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camerterum ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Iohnſtonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

sule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Celf. 116 A. Hesych. *καταθρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαιος ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperiatur, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικὸν Διάλογον) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant*. Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβίωναι αὐρίον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevissset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpret. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* diserto a seise ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Susis, Ecbatanis aetatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις ὥρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, κακῶς διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθώσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκνων ἐν Λυκείῳ, οὗ εἰ ἀθλοῦται τὸν ἀγῶνα διατιθέασι. Quamquam eo iam venturare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβάς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐξήρρησε σχολὰν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ,

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ βαλιδοῦντας &c. ut mirum minime sit, ad eundem fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διαγων ἐν Κράνειῳ τῷ πρὸ τῆς Κορινθοῦ γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσω ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaum fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaum frequentasse. Vide Arrian. in Epiet. 337 B. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκην) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκην συνέβη τὸν μὲν κα..... ὡς ὑπὸ. GRON. Satis apparer, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθην &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιδῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano traſtantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ..... SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν aëctivae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V..... SOLAN. Recte fuit facta. Schol. ad Homeri Od. Δ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ..... κεκληρ.) Oratio crebris hiatusibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀπομοίῳ κεκληρωμένοι dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερίμεροι &c. postea, ἄλλῳς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν αὐτὶ κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις: denique, πρὸς Πολυδεύκην λίγος ἐστὶ τοῦ Διογέους, ὡς δὴθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατὰ σχοι. Ἀδηλότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρος βρότοιςιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανάειν δ' ἀπειρία. Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκείον γυμνασίον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δειπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrumque Ἑκάτης δειπνον & ὥν ἐκ καθαυσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Des. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique El. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius invettigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omittae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius eripiendae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vasserimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθαρμاتا, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurparum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo resticulis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπὸνυμίας ἔχειν, τούτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίσειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleteret, aviculas lustrales e coctibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χορῶν, οἷς καθαίρουσι: cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίους μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ δέσποτον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, ἃ δὲ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται: nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδου, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὁξυθύμια καλεῖται nam Hefychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα. τινες δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatim, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεστολεστάς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Practerea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγαστο ἢ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertè VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτη πομπήματος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἔπέχει μοῖραν' idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit Hefychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρειν τὰς Ἑκάτη κύνας, similique modo in Ἀγάλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταῦτα γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hefychio &

propria loquendi formula ἐκέρεσθαι, peractis lustrandi car-
monis efferrī, inque triviis abici: Plutarch. Quæst. Rom. p.
280 B. καὶ τῇ ἑκατῇ σκυλάκῃ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίην ἐ-
φέρουσι ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκέρεθ, quorum nullam
partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Ap-
stroph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud ἑκατῇ
totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præ-
ter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F.
ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ ἑκατῇ
καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνῶν, μὴ γενομένου αἰ-
τούς μηδὲ τοὺς οἰκοί, πλὴν καπνοῦ καὶ δορύβου μετέχοντας. Ap-
strophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmo-
dum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc per-
tinere mihi visa sunt, quæ Pollux servavit VI, 83, X, 81.
Sophoclis verba, sive legas, Τὰς ἑκαταίας μαγίδας δέρτῃ,
seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς ἑκα-
ταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a
Luciano ὡς ἐκ καθαρσίῳν, quorum usus scilicet in expiando
familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo
tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non
solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare col-
ligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ
ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλαθεῖν, ζωογονοῦμεν· οὐ
αὖν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος
κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfaban-
tur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos pau-
pertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὡς ἐκ καθαρσίῳν) Καθάρσιον Graecis videtur purifica-
tio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt con-
ciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet po-
puli conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos no-
minabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui diceban-
tur a collustratione Peristiarum. Ova lustrationibus apta mon-
strat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraveris ovīs*:
sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis
versibus, *Ei veniat, quæ lustrat anus lectumque locumque, Prae-
ferat & tremula sulphur & ovis manu*. Sed nil tam necessarium,
quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσε θεῖον, γρη῏, κα-
κῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum
sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovīs lustrato-
riis dico alibi: καθάρσια. ἐθες ἦν Ἀθηναῖσι καθαίρειν ἐκκλησίας,
καὶ τὰ θεάτρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάντο

χοιριδίοις, ἅπερ ἀνέμαζον καθάρσια. Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Helych. verbo καθαρχία. τούτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστάρχει, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστῆναι, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Helych. ultimam tangit originem. Ex his Peristiarchis καθαρχία dicta περιστία. Scholiast. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολυθυρον) Utitur hoc loco Oët. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, *Αἰεὶ, scelus*, inquit heri, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixcris involutum?* tum Carion: *διὰ τοῦ τριβωνίου*. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας? commode; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λειοῦν τρώγλατον est *slicharium lineum ac lacerum*: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, *ῥάκη διοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ* in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, *πολύτρητα*. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum *τυχεῖν*. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνῆντο) C. M. ἀνείτω. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐὰν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. V. ἀπεμπτήσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano *πολλὰ ἐπισκώπτει* ut *πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι* nunc nullam interpretes notam committit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ, quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

Cc

Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τερατεύεσθαι· ἀρεὶ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένη· τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24 vel inviro clariss. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἰ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατινὴν λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλιον. De quibus in Vitar. auct. BOURD. *Ceratinæ & Crocodilinae questiones & ambiguitates*: Quintil. L. VORST. Philosophos omnes, præsertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, consilio factum, ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori iam ætate in proverbium abiisse observavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, existat in Onirocrit. l. II, cap. 11: Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. *Corne*. Verus hæc Sophisticatio. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλιος) Κροκοδείλιος sophisma ex fabula mulieris Aegyptiæ huiusmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auctione sub finem. Quintilianus lib. I, c. 10, *ceratinas & crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. COGN. Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondentem: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non*. Hæc & eiusmodi ἀπορα philosophis illa ætate, iuventutis exercendæ causâ, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἑρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem ἐρευνᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νοῦ, cui parum accurate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀρυκτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, captiosas interrogationes nescire, ex quibus concessis con-
clusiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἥρωτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἴαν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricatur: paulo melius Cressol. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpabant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξῃς. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμώζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigeli,*
Discipulorum inter iubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· nos modo valeamus. COGN. τὸ
εἶδος Ἀττικὴν ἀρχαίον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiaf. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὀβολόν) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβο-
λόν, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae.*
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virum excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λευκιανὸς ὁ Σύρος Μενιηται' λέγων ἀρίστον ἐν παλαισταῖς τυχεῖν, Οὐδ' ἐν ἥττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἀλλῶν. Πρᾶνε Δαμαξένου· *peius Damaxenis* interpretes: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrium, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hesych. φοβερά simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρυθρία) Ἐρυθρία, βαμμία κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρία, ἢ ρίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hesych. verbo Ἐρυθραίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ρίζα ἐρυθρά, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχούσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt Plin. Ruell. Fusch. Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garcense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις apud Nostrium D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἰτῇ κόνις ἥδη γενόμενον· & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν ῥα φιδίῳ τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνώστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λίπρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiussore dato: nec minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πλάτῳ

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσι, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi servant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeſo, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις: satis erat, κόνις πάντα: quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόκειται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφῆνας τὸ συμπόσιον: cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum dissita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεδὸν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμπερεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν: non poterat clarius exhi-

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in Μύκονος, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae protecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deferuisse Strabonem videtur: ἔθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παρόντων μίᾳ ἡφῶ, ἥγουν ἐπὶ τῶν μίᾳ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἥγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδικῆν. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγεῖν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, exstirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μύκονοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰσι) L. solus. Alii φασι. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις . . . ἐκλεῦσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκκελεύσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & virtutis indices crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὴν παλαιότητα τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus ferius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Pollici iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus*: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσομεν Mf. Ox. ed. B2. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν ποί καταστήσῃ. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φεροῦντας τὸν Διογενῆν ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυτουνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τὰ φροδισία, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἀλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀτεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὥς οὐδὲ τῷ παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων malle Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Περ. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερὰ Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lysistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilocho vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli existisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσῆρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, poitulat εἰσῆρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδ εἰς) Ἀμνδ εἰς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciph. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Nat. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἰτίαι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδεῖν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἔχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδοῦσίν τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι: ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, eis Τροφωνίου, καὶ eis Ἀμφια-

ρεω, καὶ εἰς Μόφου· ἐνθα φησὶν ἀνθρῶποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κελσός, οὐ φευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Ongen. in Celf. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατελθοὶ παρ' ἐμέ) Vulgatissima sunt *μαντεύεσθαι* ἐν vel ἐς Τροφωνίου χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: *καταβαίνειν* εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσεατός ἀναβιβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. Θεσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σπηκοὺς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appeilat v. 300, 393. Rarius invenies *κατελθεῖν* vel *καταβῆναι* παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι· μοχ: ἐπειδὴν δὲ ἀνὴρ ἐρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδειαν ἐλθοῦσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβαντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ἰθύναις) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρως Τροφωνίου περὶ Λεβαδειαν πόλιν) ὁ θεόμενος συγγενέσθαι τῷ δαίμονι, ἐνσκευασάμενος ἰθὺν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκώς λινόν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεῖς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στοιχείου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείπῃ αὐθὺς ὑπορήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripatericus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Διχίαιρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφονίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγενῆσθαι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφονίου κατιόντες a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectioe praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφονίῳ, καὶ ἀρεστῆς καὶ ὑγίειας ὁμοίως. Modo βοῶν placenta genus cornutum descriperat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologos

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἔστι βους, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακούντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἀδύτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χερσὶν μειλίγματα ἐρπετῶν, ἀ τοῖς κατιούσιν ἐγχιμπτει· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiastes lege, lac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὠρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Προπατήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco προπατήρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τιθεῖ) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τιθέναι pro λογιζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores fatis est usitatum. Crates in Ephem. Τιθεῖ μαγειρομίας δεκ', ἱατρῶ δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionysf. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπομν. p. 146 ex Lyfia: καὶ θῆσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τιθῆμι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τιθέναι est, numerare presentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τιθέναι & θείναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς· δὲς ἑτέραν μνᾶ. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu*, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὀβολῶν *quinque drachmis emi acut*. Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est *emere, comparare*, ut apud Latinos *sumere*. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumpsi*. Ibidem: *Est mihi gratissimum, tantū a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres*. Horat. *Quae parvo sumi nequeunt οὐσόνια captas*. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, *acut ad velum sc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos tanquam expendi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῖράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκιστής. Benedictus ita vertit, *Et pro acu ad refarciendum velum* (nam Micyllus tantum dederat, & pro refarciendo velo) *quinque obolos exsolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκμισα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν καὶ ἡλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo capter, quidquam secius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωγότα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua Festus in *Maltha*, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθην τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos desinabant*, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inapte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis sera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hysera funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέρας, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχεδῶν p. 138. HEMST. *ead. l. 11.* Ἀξία ταῦτα ὀνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 38, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionī substituit, *Refle sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπῶτις) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχουσιν τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interpolavit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fretine in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητίς) Ex. G. & C. ἔπ. καὶ ἔπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπητρια καὶ ἡπητίς καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῤάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἢ βελόνη ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκίσσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεβρωγότα τῆς ὀδόντης· τούτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασιν. ἔπει καὶ ἡπητρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρίς, οὐς νῦν ῤάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιὸι γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκυ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριόν φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ὀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἡπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσσαι & ἡπῆσαι plura norat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Mf. Cod. Reg. proferens: ἀκεσταί, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ῥάπτειν & Ῥάφης. Th. Mag. in Ἀκεστής post allatum Homeri locum ex Βατραχομουσ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Helych. in Ἡπῆτρης, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνίσταται) L. ᾧ ἀνέϊται. SOLAN. Scripsi ἀνίσταται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπερὰ τὸ ἐξηρητημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστού σχοινίον, ᾧ ἀνίσταται καὶ τείνεται abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρως post γέγοτε δὲ abfuit καί, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενεσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosit. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρήνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hoc Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me mover, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΑΟΤΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

rum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnique generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditatis capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immaturos, quid nati sint, cum feminis patientia certent &c.* V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum uique X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quinquagesies mille*. Quantum rectius Micyllus, *quinquaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρησας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων υμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: *ille etiam saepe admodum scite ipsos latet & spe inani pascit*. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad *desperationem* eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) *Latet, pascit*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, norante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχρηότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ *ἐπελπίζειν*. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζον, εἰς ἐλπίδας ἄγον. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπι-
 ζον ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπειρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη.
 Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπ-
 ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
 ptime, etiam huic loco, conveniat, *scite laſſai & ſpe alie*, Eu-
 crates nempe adulatores suos, eoſque ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ ἔχει, ut
 loquitur Noſter in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
 exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic Noſter in Trago-
 podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαία μωρὰ βουκολούμενοι, *Ναπ ſpe
 ſulte laſſai*. Euripides quoque in Phoeniſſis v. 399: Αἱ δ' ἐλπί-
 δεσ βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero laſſai profugos, ut
 aiunt*. At, ne quid diſſimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
 loco non ἐτελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
 eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω ubi de
 hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
 ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικαῖς· Εὐ μάλα δια-
 βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδῇ· Ὅποσοι
 τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπῆλπισαν, ὡς λήφονται Σικελίαν.
 Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
 vel τὸ ἐτελπίζειν idem iudicaſſe, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Lu-
 ciano revera legiſſe ἐτελπίζει, & ab editoribus corruptus eſ-
 ſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum re-
 fert, utrum in Luciani hoc loco ἐτελπίζει, an ἐλπίζει, vere
 legendum ſit, cum & ipſum ἐλπίζω, ſive poëticum ἐλπω pro
 ſpem facio, iniicio, ad ſpem adduco, uſurparint veteres. Sic cer-
 te Homerus Odyſſ. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχε-
 ται ἀνδρὶ ἐκάστω· quod ἔλπει Hefychius ἐλπίδοποιεῖ, Scho-
 liaſtes verus & Euſtathius εἰς ἐλπίδας ἀγεί exponunt. Pro
 ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἐλπω, unde ἀέλπων, *deſperans,
 non ſperans*; quae vox inſtauranda apud Hefychium: nam ubi
 legitur Ἀελποντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum eſſe
 Ἀελποντες· idque, ut innumera alia, ſumſit Hefychius ex
 Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
 ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀ-
 ελπών· ſed ſine auctōritate; nec dubito, quin legendum ſit
 ἀελπτών, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctōr
 Etymologici Magni. Nec num ελπών dixerint, certo ſciri po-
 teſteo, quod Hefychius affert ἐλπειν. IENS. V. Ienſ. Leſt. Luc.
 V. Hemſterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ— legiſſe videtur. Sic Thu-
 cyd. VIII, 1: θειάσαντες ἐπῆλπισαν ὡς λήφονται Σικελίαν. &
 Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
 βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioſo codice deceptus, an ipſe

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinarī velir, non inepte pueret, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mos patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπὶ ἡλπίσαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam oblitare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἀγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prius accommodare: Ἠλπίσαν καὶ Ἐπὶ ἡλπίσαν διαφέρει· Ἠλπίσαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινος· Ἐπὶ ἡλπίσαν δὲ ἑτέροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit lensius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere*, *spe propostita lassare & frustrari*, iam Stephanus annoraverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐλυχάγωγησε, ἐπὶ ἡλπίσε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφεσίου, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντε, ἀπαλλάξαι ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπὶ ἡλπίσαν (Φαμαίαν) περὶ πλείονων de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῶ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπιζόντες: ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς εἰδὼν ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπὶ ἡλπίσας μέ illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπίζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον & ne vos *frustretur Ezechias spes vestras ad Dominum convertendo*. Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μηδὲν αὐτῷ συνειδόμενα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρείττωνων ἐπελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπὶ ἡλπίστας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἡλπίζειν, Ἀθηναίων δὲ διηθεντων ναυτικῶ, κάθοδον εἶσεσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cass. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς κάθοδος εἴσεται σφισιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται) Si confideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille plunus improbiſſimus, quaeſtu iudiciario ruſus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κερτοὺς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος· eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπνέμεους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννέμεους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρυσταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam sorte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48.* Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-

ros descendunt, si scriberetur ἐλκίσθωσαν, haud equidem asperraretur: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰστασιν ἐξ ἧς πάντας, & mox κατὰστα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σῦρετ' αὐτὸν εἰς τὴν πιδός. Quod autem mox τὸν ὄνειροποληθέντα πλουτὸν, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem titulus indicat) apud Suidam in Κορυντος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κληροῦ διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ὁλέως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine matris Ora reformatus primos Iolaus in annos*. COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀστ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristaeon. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθιῆς) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. ἰαντος) L. Αἶαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Oilco: & mox ὑπέργηρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορυζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ulum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κορυζα· alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicitè demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάρους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederò castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέραντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σοφέλῃη per convivium appellitare solent. HEMST.

Pug. 144. l. 2. Ἀνὰ ποταμῶν) Ἀνὰ ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀρειλύντων. Reperit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξ αὖ τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam haecenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta fatis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξ αὖ τὸν βοῦν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) Λεῖπει τὸ ἔλκει ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένων τι ποιούντων Diogenian C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μηδ' αὖτως, & ἀνα γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo puridum, πολλάκις ἐκφέρει: quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: refecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίνετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, alienis inhians: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίνετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτσσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαλόντες. SOLAN. Ἐπιχαίνετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχαλόντες & in Tim. ἐπιχευνοῦντες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichii Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημὴ καὶ τεχνὴ οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας: unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρει κακοῖς sunt dicti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος οὗτος ἐποίητο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, οὕτως αὐτοῖς αὐτὸς εἰς παῖς γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευταίων εἰσίων, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τούτῳ τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ νοσούντος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλούσιος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἀθροισθῆναι, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἱ
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΘΗΝΕΙ. Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνῶς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
prandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; saepe
tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἰτερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσποιούμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσηνιοὶ γὰρ οὐκ εἰσποιούσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διί. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας αὐτοῦς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποιήσεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰσποιήσα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
prans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditarum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἐαυτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt πατέλλον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei sublatæ indole emphasis
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendet, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐρανίοις φέρον παρέθηκε γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθεύκοντες τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἴχεται, καὶ καθεύκοντες φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoeque memini participiis ἀγων & ἀρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέροντα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραγῆλίσιν φέρον, φέρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὥθησεν ἑαυτὸν φέρον· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem tacit) ἀπὸ τῶν περὶ Τιμαρχὸν αἰτιῶν ἐπέστησα φέρον ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρον περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρον· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακίῃθεν ἀτοδράς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρον Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravam mancipium τοῦτω φέροντες ὑπεβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἢ ἡμεμονίαν) ἀρδὴν φέρον ἀνεβηκε Θηβαίοις· v. 23, προσεμίζε φέρον τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῇ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque ultro & de dicta opera. Studium etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique futurum apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρον ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precarum refert: Iuppiter, simili cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρον δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρον αὐτῷ τὸν ἵππον parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διεφύγον ἡγεμῖνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκτων καὶ γυναικῶν ἐνέχειριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diss. XXXI, p. 315, καὶ τινι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρον ὁ Περικλῆς τῷ δῆμῳ προσενεμμέν ἑαυτὸν. Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοι μὲν, ὃ θεῶν πάτερ, ἑμαυτὸν φέρον ἀναβήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

P. 14, προσέβητο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34, Aedesius ἕλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν.

P. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρῳ τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριατός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούσαι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βαρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἐξινέκα πῆλυσσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sententiam explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impulsus adhaesit, cui agglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu sollertiam*. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures hereditetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαίδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκας παρενέγραψας: quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πῶποτε φέρων ἑαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitasti novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiam si liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liqueet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι confitere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. ΣΥΝΕΝΤΕΣ ἀπὸ συνιέν-
τες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. ΣΥΝΕΝΤΕΣ ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligit vestras artes aut astutiam. GRAEV. ΣΥΝΙΕΝΤΕΣ G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interprez; sic reposuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. BOURD. Δωροφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή—. V. Nizp. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρῶτον τοῦ ἐρωμένου καθαιρεῖν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρόντα πάμπόλλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγορᾷ πάντα χόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum praebuisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσφυγόντες, dolore ardentess: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσφυγόντες, quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω emungere est, (vide 1στ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferretur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo exprefferunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύκτοντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμίχουμαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμύχων de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέτες pro ἀπ— substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum Luciani, quaecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέτες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπσμυγέτες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέτες) Pluribus in libris exstat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscunque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperiatur, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nunquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχων, Deuro, igni absumo. Metaphorice utitur Lucianus in dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέτες, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμύχων significat non solum καίω, verum etiam μαραινῶ. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poeta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἔστι δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδούναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἥτοι ἐπίπτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχέροις ὑποκρυφθεὶς τέως μὲν ἐνδόθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βίαιώς ἐνδόθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everisae Sodomae documenta, καὶ καπνός, καὶ ἡ ἐτι ἀναδιδόμενη φλόξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἴκοι καίόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, οὐ καθαρῷ πυρὶ. Medici tradunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἶον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴπη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιλειζθήσαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορία τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνοῦχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγέους. Verum dignusest, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βρομούς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδείκνυμενος, πλεονεξίαν δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Var. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπιζηήσιν appositum fervare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηπὸς τι καὶ κατεσμύχμενον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut iellam indignationem facile proderet, in illam intuita. Existat illud κατεσμύχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, ὧς δὲ κατεσμύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (μυο-
ris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατεσμύχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλείστω μὲν εὐφράνασαν τὸν ἀνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sentium habebunt expeditum. Hefychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξει, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἄχ' εἰ σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμύχόμενος, binarum literarum accessione Scholiastes: τῇ λυπῇ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alii venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἰονεὶ πυρὸς τιнос ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων sed ibi, Hefychio duce, reficiendum est διαζέων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς με περισμύχουσι μελιδόνες sed maxime solet ὑποσμύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβεβνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικαλίαν Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδοῦ ὑποσμύχουσας φλογὸς πυρπολούμενος. Suides laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promittit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

ciensis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Theod. II, p. 206: ὅπερ (έλαιον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος οὐ καὶ τὸ παθος ὑπεσμήχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσθενείας οὐκ ἀτηνέλαγν· cuius ille copiam sibi fieri postulans, seseque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una absterfit) sanitatem patiens: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμηχε, statim existat nativus orationis color: Quod oleum cum ille posuisset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urebat. Hesychio simul opem feramus: Ὑποσμήχει, (melius ὑποσμήχει) θλίβει, ἀνίᾳ, καταπονεῖ, ἐκ μεταφοῆς τῶν τραυμάτων ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut de vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφοῆς τῶν καυμάτων sequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἐνδον ἐρεθίζουσα: Suidas amplius: ἐνδὲρεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονούσα: totidem vocabulis Etymologus, nisi quod διερεθίζουσα: nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta. dederant hic διερεθίζουσα, alter ἐνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste monent, eorum in censum τὸ σμήχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consecrati, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire Luciani verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni itatus controversiam optimo iure moveant. Omitto usum Aoritti secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμήχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμήχοντες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zosimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλεόν ὑποσμήχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodosius, pro ἐπεσμήχετο. Deinde cur non ὑποσμήχόμενοι; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut faterentur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure do-

Ita callent. Tandem magnum est corruptelae latentis docu-
 mentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabu-
 lo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem
 vulgatum ἀποσφυγόντες reperisse nequaquam credi potest;
 tanto enim intervallo utraque dissident, ut ad quandam com-
 muni significationis affinitatem nulla machina conciliari queant.
 Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo
 nodo conferre possit: blanditur enim vero mirifice perpulchra
 L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literu-
 lae detrimento ἀπομυγόντες fateor equidem, in eo verbo flo-
 rem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studiose
 Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius inve-
 niatur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Polluci
 tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78,
 ἥδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν
 εἰπον accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici:
 Hesych. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod posterius
 sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum,
 ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eu-
 stath. ad Od. Ξ, p. 1761, Ἀπομύζαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Ne-
 que aliter intellexerunt προμύσσειν in Hippocrat. Παραγγ. p.
 26, Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὁλβρίας ἔχοντας προ-
 μύσσειν, modo ne vitio sit scriptum pro ἀπομύσσειν quam-
 vis ibi quo minus pro ludibrio habere, ludificari accipias, nihil
 obstat. Congruit Latinorum emungere, quod est per dolum &
 astutis technis defraudare: ut de Comoedia sumtum scias, no-
 tissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de
 A. P. v. 238 — *audax Pythias emunċto lucrata Simone talentum.*
 Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo.* Vete-
 res aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corol-
 lario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens.*
 IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo
 velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit:* ut Hierony-
 mum, imitatore[m] antiquitatis non segetem, praeteream. At-
 que adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de
 Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus atque unxeris suppe-
 ditat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Ver-
 saris atque emunxeris lautissime.* Hinc simul patet, quanti sit fa-
 cienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio
 Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis.
 Quamobrem eleganter ἀπομυγόντες, ab eo, qui testamento ne-
 quissimos vultures excluſerat, delusi atque emunċi: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud καταγλασθέντες: quam enim explicuimus potestas ab ista non parum dissidet. Igitur ἀπομυγέτες vel alia virtute, illudendi nimirum subsannandique, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est ἐπιμυγέτες. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris adducto naso, vel etiam, excussō per nares spiritu irridere: ad confirmandum facit simile verbum ἀτομυλλαίνειν, atque ille Clementis ἀτομυκτισμός Paed. II, c. 6, Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi: τοὺς χρωμένους αἰσχρὰ λόγια ἐπιστομιστέον καὶ ὁψείδριμυτέρᾳ καὶ πρὸς ὧ του ἀποστρεφῆ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ ubi subsannationis explicatio adeo placuit, ut Porterus etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi porius voluerit: ego non discefferim a vulgato, quod a μυκτῆς five ἀπομυκτῆς prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀττιὰς εἰρωνευτῆς: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum ἀπομυκτίζειν Έτ. Δ. VII. Neque tamen dissiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae suspidiendi virtutem, corrugatisque naribus, ut sordida solemus, averfandi tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, naso suspendere adunco, vel irrisiōnem & fastidium iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspensa, Ἀπομυρίζω, ἀπικοστομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Sed alterum ἐπιμυγέτες ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monstrantibus, irridere, subductoque naso & excussō illudere. Suid. Ἐπεμύζεν, ἐξεμυκτῆρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν Hefych. in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυζαν, ἐπεμυκτῆρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an separatim sit scribendum, Ἐπεμύζαν, ἐπεμυκτῆρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit Il. Δ, 20, Θ, 457, — αἰδ' ἐπέμυζαν Ἀθηναῖιν τε καὶ Ἥρην ubi quæ admodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus mussitandi compressisque labiis ingemendi potestas arri-

fit, secutus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπειμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo risu at-*
que indignatione insuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μύξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tamen-
 si ab eadem radice μύειν propagata, distare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significandi
 discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin sit, *duſto per nares spiritu in-*
gemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo
 spectat Hefychii Μυχθισμός, στενωγμός· nec alio fonte ma-
 nantia μυτταζειν δὲ μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, δὲ *adun-*
co naso subsannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μοκτριζου-
 σι, χλευάζουσι· neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί· τί μάταια γελάς, καὶ σιμά σε-
 σπῆρὸς Μυχθίζεις; τάχα πού σαρκόνιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad
 posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκείνα μὲν μὴ γελῶν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μῦθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μέ-
 τη τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi senten-
 tiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obscurum est.
 Verum minime negligendus est impressae maculae similitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν.
 Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam in-
 de extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν· nisi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa
 praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἀρροστὺς, ἀσπαστὺς, γαιετὺς, ἐδητὺς, κτιστὺς δὲ
 ληίστὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si Scholiasten se-
 cutus probaveris in Luciano ἐπιμυγίντες, sensus orietur a
 priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de
 quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται, quorum
 plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insi-
dias appetitae spem irrisi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσι in ἐπιπρίουσι illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Hesych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα ὄξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Page. 146. L. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macro. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιώναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιώναι. Aristae. II Ep. 21, Ἄλλ'. ὃ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ζῶις ἐπιμήκιστον, εὐζῶις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικάλους ἐποίησεν, βιώναι τε ἐπιμήκιστον. Ios. Waffius Add. praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. L. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius moriare, quam ubi praemiseras omnes adulatorem.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescribi voluit Iensus. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμὰ βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παῖδον καὶ παρδένων Dion. Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεία ἄση ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικάλλῃ quod aliis ignortum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Propert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971, ὑπὸ πνοῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, mallem fere apud Dion. Chryf. pag. 286 C. διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇς. HEMST.

Pag. 147. L. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN. ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἔμοι τεθνήξ.) Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἔμοι τεθνήξασθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἔμοι κληρονόμῳ τεθνήξασθαι, *me herede instituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. l. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἔμοι pro ἐπ' ἔμοι legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81, τούτων ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι ita legendum est. V, c. 35, ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo refigas ὑπισχνούμενον illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνῶσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fides, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3, ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem amiserat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstite me: non ut interpres meo bono, quod Græca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παῖσιν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυζῶ ὑπολειφόμενος ἐπὶ ἑρφανῶ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσεια· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παῖσιν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παῖσιν, relictis, superstilibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsum in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελευτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παῖσι reddens, diem obiit ternis relictis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλουτοῦ ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatius demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐπὶ νηπίῳ γὰρ μοι τεθνήκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ πατράσι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξῃσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitè cesserit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπετίειτο) Placuit aliquando ἐπετίειτο vel ἀπετίειτο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet exiento Proculus aevum. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγυγνόμενου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρεία ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγ γινόμενου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγενημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι: ipse Thucyd. VIII, 9, διατριβὴς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, χρόνος ὁλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ἴσως ἂν ἀκαιρὸν μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τίθωνον) Erasmi. Adag. in *Tithoni senectute*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut *celerissime simul atque Ptoeodorus potum posceret*, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiac. dec. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut *celerissime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius: sic hoc loco haec distinctio sumenda, ut ex Homero Il. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio celerius, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότέρῳ δὲ χείρει μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristor. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον: si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Proeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quoddam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω Phil. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχεαντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & μοχ, δυο κύλικας ἑτοιμούς ἐχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesis videtur esse, πειεῖ δ' ἐπεικῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficius autem, quo est meracius. IDEM in Addendis.*

ead. l. 8. Σφαλῆς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκειμένην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κειμένην. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοῦ παρσκευαζομένων. Ἐκτάδηναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἄν σοι) Ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Mf. venisset enim ad te, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vacula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος nimirum ὁ κληρος nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ταστός εὐπεπεσμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκεν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Οὐ βέβηκε τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσκινῶτων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurratur, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρείων, ut est in Charmide Platonis p. 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Luciani locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor: sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto manifeste patet. IDEM.

ead. l. 16. κατασοφισθεῖς) Ms. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, misere deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet amplif. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam rerulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae coniugum institutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris affectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant infidiorum malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subiecerunt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu nocturne tundendo, maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, testamentum ei ostendere: praefero sensum paulo ampliorem, in publicum proferre, cum pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51, *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt interpretes, imminente morte, sed spe mortis, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuam ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat p. 240 ἀλλοτριῶν θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θηρᾶν & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *viduas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editionibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS, *ead. l. 10.* Τὸ ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de hereditatis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio, *Escam hamo circumponere.* Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθὲς ἀγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μείζονι ἀπιστίαν Zenon Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tamquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: opportune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἀγρὰν ἀγρευτῆς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσκαλεῖς sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V. L. III. 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπίειν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλῆθους καταπίων εἴλκετο τῷ ἀγκιστρῷ πειθόμενος de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωματικῶν δέλεαρ εἰσδέξαμενοι μετ' ἐκείνου καταπίον τὸ τῆς παραβάσεως ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δεικνύσι τοῖς πνιγμένοις τῆς θήρας δέλεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχρῆναντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His assimilia sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praerосо captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον perquam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ubique Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Infidiatorem praetoso fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab auctore nostro captatoriiis artibus conferre non poenirebit. Aristaen. I Epist. 17: συχρότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον καὶ αὐθις τὸ ἀγκιστρον καταπίη, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Erasmus in Vorare hamum parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὐοσμος, περίσμος, ἀνθρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Sicularum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo inva-
luit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc di-
ctionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de il-
lis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui po-
tens est, & in mensā Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis
leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas
immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus af-
fluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Si-
culae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN.
Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque
mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lysis Ep.
ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata
Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae discipli-
nae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit
Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic.
Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theo-
doreti sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae
deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προσ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὃ
ταλαιπώρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς
ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομί-
ζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθασμίας, καὶ
πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι
τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδιαίτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον.
Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει το
ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰω-
νικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν
αἰὲ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T.
II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδιαίτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι
τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur
plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pon-
tan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranis exara-
tur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τάγαθὰ, mihī, o
optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino
legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio
ὑπέρρει, quae omnes insidet edd. sententiam obscurat; haec
illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti sciturgine, quia,
ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium
apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροι-
μίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναῶν
δωρ πίθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αὐτῶν σκάφαις τισὶ μεγάλας ἀνάον τε καὶ πολὺ ἐπὶρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρὸς αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρύη, p. 548, & Homeruni ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρεῖν ὑπορρεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam imple manum tucbitur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπὶρρεῖν τὰ γαθα. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀνάον τε καὶ πολὺ ἐπὶρρεῖ. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπὶρρύντος Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπὶρρέοντων Liban. Declam. X, p. 367 C. ἀλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπὶρρεῖ τὰ τοῦ πλοῦτος καλὰ Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέρρει καθ' ἑκάστην ἡμέραν Aristtaen. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἀνέκ ποταμῶν ἐπὶρρεῖ. *Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπὶρροή pro copia & affluentia: σβεσθῆναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπὶρροήν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλοῦτων ἐπὶρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.*

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genus suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallet abesse τινα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σύ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti? videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te fenem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placer, orationem ita constitues: μῶν καὶ συ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθημεν. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάως πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hesychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaephlat. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum misso, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit.* Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucydid. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμώζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeter plorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφοδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βαρβάρους ἦν καὶ ὀλέθρους) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλέθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλέθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod prior loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant imprimis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρύξ καὶ ὀλέθρος, ἀναχρημάμενος προσέπτυσε τῇ ὀλει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τῶν δημοσίων εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo s. i. g. r. i. s. ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρύξ ἀνὴρ πλαγίως ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλᾶγεις (vel παισῶν) nam vulgatum παῖ-
σει nullius est pretii) βακτρῶ καλίνῳ σκύταλῳ φρύξ ἀνῆρ. Σκύ-
ταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una
litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχην, Σικελῶν.
HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c.
22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula
reddiderat, cum obsequium domino fuerat praeistandum: si-
millimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi si-
gnis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant,
καταπυγῶν οἰκῆτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἐτι τῆν
γνάθον neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum
manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque
Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod
Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἐτι huic
opinionem adversatur. Archilochus exponens, qualem impera-
torem optet, Οὐδ' ἐβροτῶν οἱσι γαῦρον, εὐδ' ὑπεξυρμημένον pla-
cere sibi scripsit apud Dion. Tat. I, p. 399. Ita Nannarus Ba-
bylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Va-
lesius amplexus est, cum tamen Nannarus Suidas habeat, ab
eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei
lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ
κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὄφθαλμῷ. Alibi
iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim capta-
torias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetu-
stius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet,
quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονο-
μαχῆσε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν,
quamquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere vi-
sum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν alterutro
certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O.
momentum impulit, ut hic mallem. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνὸς ἐπιβαίνειν χοῦ) Huius dialogi in-
demque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis
Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fa-
bulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima di-
lucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡόνος, si Tho-
mam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡόνος quamvis

Moschopolus assentiat pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatior illa, quae pravo iudicio premittitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡδὼν & Ἡϊόν. Vocem restituat Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἑωρακότες ναυᾶγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἥονας vel ἡϊόνας, scrupulus omnis erit sublatus: pro more suo mirificus est in his vertendis interpret. HEMST.

ead. l. 6. τὰ ἐπιπλά) τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proiei: verte, proiciantur. GUYET. Pro ἀπορρίθῃσαν Attice, proiciuntur, non proiei, ut habet interpret, quasi esset ἀπερρίθων. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, singatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam num habere eum peram. IENS. Ἀπερρίθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίθωσαν. Huius temporis exempla videtis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπερρίθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, au plurali Atticorum more pro ἀπερρίθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσων, μαχέσων ponant pro χρήσωσαν, μαχέσωσαν sic ἀξιούσων, ἐκκρήσων, ἐρρώσων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedaga. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prians. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt et Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλασιονεῖ vel οἶον ἢ κουφή κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρκόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπεραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretari. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

eud. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένῃ. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, elliptin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορυβαίς, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαι οὐτοι; ἢ ὁ Μιδρὴς ἐκεῖνος ὁ Μιδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραι; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῇ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφιστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ βαβυλῶν δὲ σοί, ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπύργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cinēta valeat. Simili ellipti in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, *Ubi ille est, qui fustem gerit?* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adle & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σεμνός. Ρο-

tius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoprare: ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctissi. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ θεόπλουτος, ὁ τὰς ὕλας ἐκατόμβας· ex Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὐτός, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie iruculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός habet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰνωμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνῆξεν ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damascius Ol. CCI. Lloyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολόβιον deinde pro πυρρὴν βεβρῶν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmaf. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν fibulis adstringebantur ἔφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἔφεστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν· erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρην. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria*. GRAEV. Inepte interpres, neque *epitaphia*: ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι· quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δολονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco considerares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην· in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταῖς τιμαῖς ἀναδούμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen vocolae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκέρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuisse veritus, si vel unus certae fidei Codex addidisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς) De quibus dico ad Capl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Def. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. l. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam trophaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθύόμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

tessellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque
 finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis li-
 bido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύε-
 σσαι significandi vim exemplorum ope declares, quam ab-
 strusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt
 a βρενθίω vel βρενθείω, unguenti Lydii genere aestimatissimo,
 quod Pollux testatur VI, 104; vetustatem & rei & nominis
 Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Re-
 cte Hefychius & Etymol. βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὃς ἡ
 βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem
 viri doctissimi securus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad
 Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. λυδῶν vel
 λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve ra-
 dicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent,
 idem evenisse huic βρενθίω nihil est cur dubitemus: βρένθις cer-
 te vel βρένθιξ Cypriis erat θριδάξ aut θριδάκινη, auctore Ni-
 candro apud Athen. II, p. 69 B, & Hefychio: idem βρενθινὰ
 commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro
 colore inficiant: Etymologus praebebat βρενθία, tanquam si di-
 minuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γύτειον p.
 230, βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque
 ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177,
 βρένθειον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἡδύος. Qualis autem fuerit βρένθος,
 ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum
 herbae florifve genus, mihi quidem definire non est in prom-
 tu; multoque minus an Arcadica βρένθη, cuius ex Pausania
 meminit Stephanus, nomen huic germi acceptionem retulerit.
 Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appella-
 tionem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius
 iampridem interiisse, tamen si Pherecrates apud Athenaeum
 βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est
 scribendi ratio βρένθιον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae
 non minus quam consuetudini respondens: nam quod Lucia-
 ni Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθιον, ni-
 si de industria, quo melius ad τὸ βρενθύεσσαι congrueret, ita
 finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymo-
 logus, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρενθείον
 praefert. Iam illum esse fontem verbi βρενθύεσσαι, Grammati-
 cis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, ius-
 tius obici potest, minime concessero: repugnat tum sincera
 interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis
 explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρενθιον, ὃ ἐστὶ μῦρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύμενοι καὶ βρενθυόμενοι μῦρον χρῆσθαι εἰώθεισαν· quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Erymoll. p. 212, in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαυτινός, (ita legendum, non Βισαυτίνος· alibi paulo rectius Βησαυτίνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύρον, nec cum Guyeto in θυμόν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro *fastu tumido & arrogantia contemptoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum, etsi longiora δια τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφοι* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κομικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθιος, μῦρόν τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitiatō exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λυδίων) περιεδήμενον· ἐξ ὧν ῥήμα τὸ βρενθύνεσθαι ἔγουν κατατρύαν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequè pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθύς, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, Βρενθύς, πυθμῆν, τύμβος, καὶ ὄρεον, δ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus in idem habet; non secus atque a πληθύς existunt πληθύειν & πληθύνειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: *μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, παίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμῷ*

σθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι in quibus citius curam, quam copiam desideres : nullum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου· neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole sententiæ non alpernetur. Non una vice Aristophanes usurpat : notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν φθαλμὸν παραβάλλει Scholiastes cum scribit, ἀποσεμνύνει σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυριδὸν ἔρᾳς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τὸν φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipsum Comici verbum ponat, ita praeatur : τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγάλῳ φρονεῖν ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως· alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66 ; quod ab elegantiss. Menagio praetermissum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin ista hac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabaeus in Pac. v. 26 : — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit Schol. magnificum se facit, multumque sibi arrogat : quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύνται, ὡς μόνος ἀνασπᾶσας τὰ κοττάβια· Lyfistr. v. 887, X' ἂν δυσκολαίνει πρὸς ἡμᾶς καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι συνήθες αὐτοῖς, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἠσέλγαινον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iacunde indignari, ipso vulnus & oris habitu indignationem profiteari : περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθύμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μεταγδρίου βρενθύμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36, avis asterias, εἰ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὁ δὲ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noster in Tim. c. 54, βρενθύμενός τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 621 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθύνονται, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκούσατε δὲ αὐτὸς τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεύων ὑψιλολογουμένου καὶ βραδυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si labem exiguam elueris, sensus, qui Peravium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύνεται ἰσως καὶ αὐθαρξίᾳ καὶ ἐπεστόμισεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· αἰ ego me forte ob ista pauca superbus effecto, mihiq; multum tritū: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obtuleret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζω μιν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλακίσει τι εὐγέρειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. καὶ νυν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθυέσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. θεράπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρητοκαχομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μάλ·λον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλακίζόμενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δωματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Helychius emendatus faciat: βρεναίεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum est βρενθύεται· nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeterat, βρινδίσται, vel βρινδεῖται· nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμουσδαί, ἐρεθίζειν. In eodem malim, βρενθυεται, ἀξιοπιστοί, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Aufst. cap. 22, & alibi BOURD.

ead. l. 3. καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίας πρὸς Δία, καὶ χρυσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proximè antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *αναριτιαν*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo infitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquereimis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus teteretur, se solum δικωπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναϊ) Coll. P. & L. In impressis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων λικύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆρα· κοτίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφισμένον τῶν ἀνθρακῆρων —. Posteriora submisit Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπη) Sic vocat truncum, super quo aliquid difsecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, qua naves fabricant, eam refecabit scansorio navis tabulato suppositum*. Pro ἐπικόπη in Ms. est ἐπικόπτω sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐπικοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἑλθόν, ξάνιον, ἐπίζηνον dictam esse istam mensam coquorum ἑλθόν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἑλθόν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἑλεοῖσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἑλθόν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem reperit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Ms. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237.

ubi ἐτίξηνον exponit ἐπικόπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἐν τὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὥς ἐν ἐτίξηνῳ ἦτουν ἐπικόπων ἦτοι ἐπικερμῖω θέντες ὥστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad huius nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες ὥς ἐτίξινω, ἦγουν ἐπικόπων, ὥστε κοπῆναι, pro ἐτίξηνῳ. Sic & male legitur apud Hesych. ἐτίξυλον pro ἐτίξηνον, τὸ παρ' ἐντοῖς ἐπικόπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verbe Luciani locum: *Menippus isle capta securi, qua naupege utuntur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda impununtur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπικόπος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, ut *Budaeus* interpretatur apud Lucian. in *Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam Lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse *Eustathius* tradit, eique synonymum ἐτίξηνον, at idιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. *Aristophanis* autem *Scholiastes* ἐτίξηνον esse dicit (ad *Acharn.* v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. *Eustathius* exponens *Homericum* illud *Od.* B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiungit, προτείναντες, ἢ ὥς ἐν ἐτίξηνῳ, ἦτουν ἐπικόπων, ἦτοι ἐπικερμῖω θέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπικόπον substantive dicitur, quam ἐπικόπος quemadmodum apud *Poll.* ἐτίξηνον, & apud *Scholiastem Aristophanis* ἐτίξηνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον, aut aliquid aliud. Sicut vero tam ἐτίξηνος dicitur, quam ἐτίξηνον, ita tam ἐλεὺς, quam ἐλεδὸν, ut *Eustathius* annotat. Postea de ἐπικόπων profert, quae *Pollux* scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεδὸν apud *Homerum*, vel ἐλεὺς, hoc enim numero solum occurrit *Il.* I, 215, *Od.* Ξ, 432, τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive mensam coquinarem veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεδὸν *Aristophanis* in *Equ.* v. 152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poetae ἐλεῖσι non aliter *Pollux*; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεδὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος τις ἀναβάς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtent-

peremus, Ἐλεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὼς, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἐλεεῖσθαι Delii διὰ τὸ τοὺς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακορῶντας ἐν ταῖς θοῖταις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, an Ἐλεοκότοι Lyfiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παραμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεῶν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινόν, γεγένηται τοῦνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κέρκος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βαμοῦ πατρώου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει Θερμῷ κοπέισις φοινίφ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγείται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me coniundit plagis: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigienfis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βούν ἐπικόπων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλῆξων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὥς οἶα ἐπὶ τινος ἐπίξηνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κέρκος μαγειρικὸς, quos lanionum codices ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio rescindendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, tabella, super quam aliquid inciditur. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεύου ῥακώσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου γε-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμεν. Porro,
quod Hesychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τῷ
ὕφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήσιον, ἐπικόπον, κρεοδύχον λέ-
βητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρέιον
sive κρήσιον duplicem; hī codicem coqui Ianionisve accipiebant,
alii *lebetem*, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptæ ruto fidimus, μάλλην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari He-
sychius ostendit: illi autem coniecturae, qua suspicatus fui in
eodem retitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάφριον aut Πάριον,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπων, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigen-*ti*, *Cala*, ἐπικόπις, ἐπὶ γλυφίς. Ergo Lucianus ad prae-
cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
nippum uri voluit vice codicis aut trunci Ianionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularet. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνας)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt.
Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque verte: *Euge vero; nunc ho-*
mini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφνας in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud nor-
ma Graecæ linguae, arque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
§ 1, οὐδ' ἄλλος ἢ δὴ ἀναπέφνας. Κατάπλ. C. 24, πῶς καθαροί
ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνας; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θυὼν τισὶ καίτοις δαίμοσιν, οὔτε θυῶν, οὔτε ὀνομάζον ἀλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνα. Suidas: Ἀναπέφνα, ἀπεδείχθη, καὶ
οὐχὶ ἐναπέφνα. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθεσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae
habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πάγονα τοῦ-
τον ἀποθεσθῶ, &, ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθεμενος. Sic πᾶσαι ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae ia-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae
Mercurii personae convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, parebit. Securis loco ferram
Menippus ad deradendam philosophi barbam rursus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis fatis est idonea: tum Menippus dicto audiens uritur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illum spurcitiam deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ἐρ. Ὁ πέλεκυς ἰκανός. Εὐγ. ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi diviserat, repetitur. HEMST.

ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit *hircum in alis habere*. Lyfimachus apud Plautum in Mercat. *Iam plenus aetatis, animaue foetida Senex hircosus* — COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἰροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπραγεῖντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. l. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκεν τὰς ὀφρῦς. Alciphr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας; ubi praeter hunc Luciani locum comoda notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν; verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & nostro familiare, sollicitetur. Si quid murandum foret, exigi malletm ἑαυτὸν; quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταῦτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγονα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας; & Etymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφθαλμούς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilia*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆρκε τὸ ζῦλον. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non proptulato, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. Ψευδομαρ. Οὐχίς, οὐδέ ἐδύο ταύτ' ἰσαίνειν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγευεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων· non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κάλπου, sub sinu. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraeos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης de re furtiva & occulta solere dicere observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac taeter; at fastidire, *aversari σιαίνεσθαι*. Cyrilli Gl. Σιαίνωμαι, tecto (taecto) Σιαντία, fastidia. Σιαντός, taeter. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάειν· nam Nicephori & Ioannis Moschi σιανθαῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum factor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δυσ-

δὲ αὐτὸν πάντας σιάνειν, αἰτ Lucianus *gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quicquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακείαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Παρίσα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Πητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: Ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars.* Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδού, posita post ἦν' apostrophē nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνίσταν τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών Poll. VIII, 120, μὲν ἀποβάθραν, μὴτε ἀγκυραὶ εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Viderur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iupioris & Lisonis p. 46, huius ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀτίλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατεβλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse ductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per me dum lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίσειν) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μετῴσει καὶ τιμωρήσει τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήφεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπυσσα) Consule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχῆται, unde petitum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspiciabar olim, συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λυμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphy. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐμπλῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπολέτω. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensisbus Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀεθόνις) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφραντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *LLOYD.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Lucretio. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Μοχθάρτωσί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Ms. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοιρίχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλουσιος καὶ αὐτὸς ὢν) Perperam in Aldina, Sal-murienſi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὢν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δε ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulyſsem colluſantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίζω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παιδες nam ὧς nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις οἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἴτε ἄ. τῶν ὅ. οἴτε Χ. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valefrus ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subseruntur gentiliū extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristes viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentī vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστεῖαν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστεῖαν appellarit; & merito miratur. Ms. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεῖα, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεῖα) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum fustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristes nullus. SOLAN. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεῖα reponatur, quia Ἀριστεῖας ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde dissidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciph. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορέας haec notat: *Pro οἱ βορέας, quasi a βορέως per metaplasmum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορρῆος Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριστεῖς, verum Ἀριστεῖας vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεῖς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditīs viris tentata. Quem Μελανθῆος Homerus plerumque appellat, idem Μελανθέως Od. γ. 255, φ. 176. Ἀμοιβῆως & Ἀμοιβῆας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnīus ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius*

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Taniaſo p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. reſingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diſf. XXVIII, p. 282. Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celi. p. 113, Rurgetſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριſτέαν τὸν Ἀδεϊμάντου Κορινθίου, illum ſemper Ἀριſτέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quortum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noſter, quæ Achillis Hectorisque fata exigebant II. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι vitiōſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριſτέας καὶ Μοῖριχος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criſſam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡὺξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην quamquam ſæpiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίου) Ex cuius fronde ſτέφανος Ὀλυμπιακός. Hefych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nulluſque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur. Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld ſien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel εἶναι eſt affectare, petere, cupere, adiuncta praeſepoſitione ἐς vel πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἀλλ'

ὦ ἀρίστε, οὐκ ἐς φίλὰ τὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non
 ienuia nos expetimus dona. In Charidemo c. 25 : Καὶ σχεδὸν οἱ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τίθεμεναι,
 Et propterea, si quis unamquamque artium expendere velit, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, easque consequi ante omnia
 ducentes. In de Mercede Cond. c. 24 : Καίρως ἦν πρὸς ἐλευθερίαν
 ἡδὴ ὄραν. In Hermotimo c. 4 : Ἀλλὰ θαρρύνει χρῆ, καὶ θυμὸν
 εἶχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀνω εὐδα-
 μονίαν, Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viam me-
 ritam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem. In De-
 monaste c. 2 : οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiosi.
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult;
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Aelian. H.
 V. I, 28 : ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθὺς ὁρῶντα καὶ θαν-
 μάζοντα αὐτούς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ἑρᾶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδόμεναι Ἀθῆναι,
 καὶ Δεκλείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντες;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino *afficere*, *cupere*; sed ta-
 men *speculare*, ut illud verbum saepe apud Latinos: verten-
 dum autem, cum vita ad tyrannidem *speciares*. Non intellexit id
 interpres, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraseos callentissimo. Sed plane pro *afficere*, *petere*,
studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22 : Οὐ γὰρ οὔτε χρῆ-
 σιον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρειν περὶ αὐτῶν &c. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,
 ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per *videre*
 verti, cum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter po-
 test explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν δὲ
 μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpli-
 citer aspiciat (nam cuius, eidem accumbentis epulis, oculi ita
 coërceri queant, ut plane non coniciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ira oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitarum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *eis & μὴ δέμις ὄρωντα*. At illud *eis* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὄραν pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὄρᾳ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζήλωτὴν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα ἱμπλάναι Σοφούς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὅδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, muraverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. Ἐξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δὲ πρὸς κεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominare traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciffet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, cum Epheſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocatum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiussorem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus avert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde diffidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustri Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculus interfuit, narrat *Ἀλ. ὧστ. II, § 8.* ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De *προεδρία* vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaeque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διευθυκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur *πολέμιος & πολεμικός*. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucyd. I, c. 18, *εὐ παρσκευάσαντο τὰ πολέμια*: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλλήμους pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, *ἔθνη μὲν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλλήμων* p. 101, v. 13, *ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλλήμους* v. 23, *ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφαιής* p. 544, v. 7, *τὰ πολέμια ἀλλήμους*. Thucyd. IV, c. 126, *ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια*. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin *τοὺς πολέμους διέφερον*, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si diuini

me profiterar, & Scholiaſtae Caſſ. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere conſtet, quod bello ſtrenuum atque egregium eſſe, lubens deferam. HEMST.

ead. l. 5. 'Εν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Iulian. Caefar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Noſtrum frequens, ad quod, eſſi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, ſaepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit Iac. Gronov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.) Non neceſſe erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuscula Graece ſcripſiſſet. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtrictus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri ſunt Graeco ſermone conſeſti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulſtonis in Aſia rebus geſtiſ.* CLER. Credemusne Luciano inveniendi hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exſilio Graece neſciviſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile. Corn. Nepos ait, eum *ſoſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Luciano τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iuſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conſtari ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, cum uſus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariſſimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eoſque ſe praeſente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia. Dion. Coic. in Exc. Valeſ. p. 593, καὶ παρὰ πολλὰ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλὰ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἤσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεκτον ἀλλοτε ἄλλην ποιοῦμενος, ἥδ' εἰ γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; mihi levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μινως, ὡς αὐτὸν ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα.* Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciano patrociniū suscipi, aequissime fero. IDEM in Addendis.

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Haïdrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. *Non fratri, sed sororis viro.* Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est *κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλήν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν* contra ab indole linguae Graecae abhorret *κατατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας*: longe aliud est *κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος*. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὢν ἔτι ἱβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπίαια ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδεὶς πᾶσι θάρρουντος, ἐμβαλὼν τετρακοσία ἀνέστησε ἄσθη &c. Si pro *τοσαύτας* in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur *τριακοσίας* vel *τετρακοσίας*, neutiquam aspernarer: *πεντακοσίας πόλεις τῶν μαίων πορῆσαι* Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. *ἅπαντας*: horum uterque *ἅπαντα* reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorttio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, *τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν*. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις) Variae de horum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium*. Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

darius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositique; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περί δὲ τῶν ἰπτῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον* Χοϊνιζι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλων, ὧν ἑκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφορευμένων. Commisit erroris si quis Dionem insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublara, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui, post πολίταις excidisse κλάπον, cui commode iungatur ἀνάπλων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De modio & μεδίμνῳ vide ad Tim. c. 57. Eutropii modios in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam; ut orationem cultius expoliret, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοῖς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. HEMST.

. ead. l. 9. Ἀντεξισταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignavia insimulatio. Videndus denique Phutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντιξέταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. Ν. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάσσασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congregi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciphr. III, Ep. 54, ῥωμαίους συνεξέτασθαι νεανίαις, cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere. Similis potestas, quamvis ab Articis fastidiatur, in συγκρίσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, armis inter nos experiamur: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρόν) Cave veritas *miserrimum Darium*: ὀλεθρὸς est exitio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoris artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστος καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίλλα καὶ καρτὰ πρὸς. Leg. Ἀμίλλα τοῦ καὶ Βάρκη πατρὸς. GRON. Ἀλμικα' στονι καὶ Καρκα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστος καὶ καρτὰ πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸςprehendisset πατρὸς, dudum ante coniectura fueram assecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas.* Polybius: Ἀμίλκαρ τὸν Βάρκα ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατέρων) Subaudi ἠθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit εἰς vel εἰς, legendumque sit, καὶ εἰς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbelas devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud εἰς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. I. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρίων ἐκ διαίτησιν ἰθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατέρων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloecc. § 5, subdubitan, an recte legatur πατέρων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloeccista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια* & *πατρῷα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *inftar licitoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivium contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, interficientibus opem ferre. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat opem ferre, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit interficientibus? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam ad mortem. Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, aliquem comprehendere ad mortem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὸν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκείνους, comprehendere iubebat, vel, comprehendebat per alios: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνητον ἑμαστίζωσεν, Αφθονetum flagris cecidit, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, in sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ. Longus II, p. 48, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς: mox iterum, ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς: sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐτέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ ληστήρια πολυάνδρα φανερώς, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐρεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρᾶ ἐπίπλεον τῆς ταπρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominus

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβάς ἐν κοινῷ ποιούμεαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ αἰὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὄν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in cfferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem profecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ Ἕλληνας ὄντας οὐδὲ προσήκοντας οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ Βαρβάρου ἐντεύθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *alienigenas* esse & *barbaros*, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chryf. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἄτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odysseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἦν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλυῦσιν· εἶχεν δὲ αἰ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστορήκεν. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Euthath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Ῥαφωδῶν) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ῥαφῶδουν. A1. H1. V2. ῥαφῶδουν. B2. P. melius ῥῥαφῶδουν· portentum dedit A. ῥῥαφῶδων. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius belli multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdū fortuna passus est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tia* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀπὸ & Ὁμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripti pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τῷ. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpretis, qui *mentis sententia magis, quam fortuna, est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Το παρ' Εὐριπίδῃ πάσαι καλῶς εἰρησάζαι δοκοῦν, ὅς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῷ τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀπτήτητα πλῆθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Vales. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶν χρόματος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἣτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Vales. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῶν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *Lutrones*, communisque omnium libertatis raptore appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio:

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem vel imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigesimalum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim frequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno infernum est καὶ ποτὶ χειροτονηθείς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστῃσε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει. Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκῆσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγύντας πάθει τηλικούτῃ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρχεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχειν ἀρχεῖσθαι ita & C. nisi quod ἀρχεῖσθαι. SOLAN. EX V. refecerat Solanus κατέχειν ἀρχεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praeuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρχεῖσθαι, ἀρχεῖν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξάμενους) Commodius utique συμπηξάμενους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

tutis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *παρεμφερίως* *figendoque distinguere*, vel *ita desigere*, ut *stabilitum esse pendere*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασείβμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίζαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μόνιμότερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, ἦτας τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλῦσι ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὑφηνεν. HEMST. *ead. l. 16.* Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐνφυγῇ ὄν) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε ματὴν πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τυγχόν. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem imprimis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginienſes, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Valef. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem incuſasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valef. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὁμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον υπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικάσις ὡν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ὁμότητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδ' ἐν) *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, *numquam iussu aut claritudinis alicuius memor*, ut absurde habet interpretes. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, *servata ludorum lege*: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumſit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνὸν) Pro *ἐτέραις συνὸν* lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἐταίραις συνὸν*, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. GRAEV. Ἐταίραις συνὸν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, *relictis Romae, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit*. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campanium traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius alique historici quidem non produunt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiet, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Invisum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapsos duces per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuisse cubili, Nec crimen Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine duces Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit, occulta mentem vitiant sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit *ἑταίραις συνόντα*. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. *Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας* (obsidione liberandae Capuae) *ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχέιμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἢ οὐ συνήδους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἀγριος ἀνὴρ.* Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula *τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθυπαθεῖν*, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaes C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit assecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*. Plutarch. in Anton. p. 928 A. *Ἐκεῖ δὲ μείρακιον σχολὴν ἀγώντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκει καὶ καθη-*

δουπαβεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸ
 χρόνον eamque potestatem pluribus verbis confert affixaprae-
 positio κατὰ. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τιμὴν
 σίαν, καταπεπαιδραστήκεναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδροδεκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in καταγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροτιζεῖν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffi-
 det Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπιπλά-
 το τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκένας τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν εἰκομένη
 δημοσιεύσειεν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑπεβέσεως, καὶ καθυ-
 παθήσειεν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius
 existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evul-
 gare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τῇ
 τῆς ἐξουσίας καίρῳ καθυπαθούντα ἱκανῶς notatque, geniti-
 vum etiam annexi: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθυπαθῶν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔζης χρόνον, καθυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ
 διαρρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranis ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, ὅτι μικρὰ τὰ ἐσπέρια δέξεται
 ἐπὶ τὴν εἰς μᾶλλον ὀρμησάι, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, qui-
 nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, fu-
 turus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dia-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto,
 tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95:
 deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invi-
 ctum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, Capuam Hannibalem
 Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis fumam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in Addendis.

*ead. l. 16. *Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro Ἦ. SOLAN.*

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλοῦς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὗτος. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

*ead. l. 10. *Ὀμοία) Quorsum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγ. νοεῖς, ὅποιον ἀνδρὰ διεπρόβλεψας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesijs, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admoovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: οὐ παύσεται με διαβάλλαν Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἑρὰν quod dictum ut ipsi sit hono-*

rificum, Alexandri certe fluititiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) in *Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, intervntuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitavit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binæ lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι; ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi furtivus accessus, & emissitius testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum intervntu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint; supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρίωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνῶν παρὰ τῆς Σιμέλης. HEMST. Ὁμοία praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia* oraculo Hammonis. Mallem, si retineri debeat ὁμοία, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδ' ἔν ὕγιές αὐτὴ ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων τροφῆται ἐλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usum verborum volutari & κυλίσθαι eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Miles. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut testantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἔξαπατάσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret.* IENS. Ἐξηπατῆσθαι Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) *Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonius vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδόντα. Hi ciues Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔαν δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τὰδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: *Obiulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἐθάσα ἐπισκήψαι legas, ἀν' ἐπισκήψας, τὶ ἀν' τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργίῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

Lucian. Vol. II.

H h

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάλασσαν ὅπως· utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐπὶ ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpret: At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud rideam, quam quis in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythaeae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῖς τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεοὶ δὴθεν εἰς τὴν μὴν θεοῦ ἀφικόμενοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσιρίδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponnium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, Summus Alexander regum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poeta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φίλα εἰδὼς Ἑδριάει Πέρσαισι βαρὺς θῆς αἰολομήτας pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. II. p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: infaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descendit. In verbis ἔς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἰσὼ τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Τὸ εἰσὼ optime ed. l. & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani consuetudini quadrat κεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταινία λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimium, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore in super habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοσηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium πάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhniius, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro *ειδέναι* reponendo *διέναι* ad Diogen. L. VIII, 30, *ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele*. Sol-
 lerter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut repertae veritatis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana detegat. Mirum autem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem, cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum proferret Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: *τὸν δὲ σοριſτὴν* (Calliſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L V, 10.) *ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντιπρὸς ἔν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην.* & p. 706 A. ad Caſſandrum, *ταῦτα ἐκείνα*, inquit Alexander, *ſοφίſματα τῶν Ἀριſτοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων.* Invidioſe vero Athen. XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Herculem haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inſignibus ornari, *Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτελικοῦ τοſούτοις αὐτὸν ἀπομοιοῦντος θεοῖς.* HEMST. Si color aliquis vulgaræ lectioni poſſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſuggeſſit Io. Marth. Geſnerus: *Non puto, inquit, hanc vocem eſſe ſilentio regi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, ſine me ſcire, id eſt, concede, ut ego melius quam quiſquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſtri, das muſs ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita.* IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Magiſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, *ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων* in Ως, perverſe tamen praemiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷσθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἷσθ' δὲ δράσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρῶντας) Ed. I. ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔχαρος γένοιτο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas trefve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgatiſſimae ſtructuræ modum merito caſtigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. l. 5. ὥς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὥς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὥς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὥς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Luft. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πείθουσι γούσασθαι ὥς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς δὲν τὴν γενεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μενοῦ ἐνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύναι) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταῖας vocat Hefych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Confer. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videretur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλωτερῇ δέ,
ὥς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα cetera minus quadrant. Οἰ-
σύναις ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύναι) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προδοαῖαις ὠνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

ratio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTER.

Ραβ. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) MS. Θετταλικὴν ἵππον. Scio ὁῖμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν Σήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἶσιν ἀδμήτεις ἐτι καὶ ἀβατοί. In Amor. cap. 45, Θεσσαλὴ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Ζ. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, com-
mode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Perias Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαργάρων Χρυσοφόρων Μήδων ἐσφόρσαν δύναμιν. Simul hinc patet, delendum esse καὶ, quod praecedat χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύρια) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, sive diducens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vulgata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διίστάσθαι est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν: quemadmodum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo Demosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. Διαστιχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum editionum irrepsit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Ραβ. 185. l. 2. Δορατίῳ) Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io. Freinsheim. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμουν) Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae comparetur*; Iuſtinum, *Lydorum reges ſucre variis caſibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandas. Et ſic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Conſule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum veſtis, ut ſupra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem conſtat; 'Αλιξ. c. 27, *θηλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάνδυν) *Χιτῶνα Περσικὸν ſτρατιωτικόν* lege Suid. Heſych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίαραν ὀρθὴν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι ἐλευθέρων) Admodum diſplicet illud ὅτι. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachus leoni obiectum ab eo ſcribunt, ait Curt. VIII, 1. Iuſtinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιοῦτους) Seponere non poſſum levem vitii ſuſpicionem in vocabulo ſecundo: debuiffe videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obrrudo, quod in mentem venit, *γάμους ἀθῦτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipſe verbis plane ſimilibus laudi ſibi ducit in illa elaboratiſſima oratione apud Arrian. VII, c. 10: *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες ſυγγενεῖς ἐſονται τοῖς παισὶ τοῖς ἡμοῖς*. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano diſſentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem hiſtoricorum opinionem ſecutus eſt Noſter, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audaciſſimum facinus edidiſſe docens. Utroſque Mallos & Oxydracas in hac hiſtoria coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinſhem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Calliſthenis hiſtoria: quamquam de eius poena & morte valde diſſentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; ſed quem Lyſandrum, caveae leonum itidem incluſum, indicet, non reperio. Suidas in *Καλλιſθένος* Nearchum Tragicum illi aſſociavit: an pro eo memo-riola vacillans Schol. nobis Lyſandrum ſuggeſſit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὀξυράκας) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus HEMST.

Ps. 186. l. 13. Ἐπικερτομουῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VH, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὐν σιγῇ ἔχοντες ἐκάρτερον, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀταλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι: τὸν Ἀμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομουῦντες. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αἰβύσι) Debuerat Αἰβύσι: sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χηρῶν δεησόμενος ἦλθε. HEMST.

Ps. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri. Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνόν) Ἀορνόν Ms. non ἄορνόν, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνόν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Περ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Περ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Aornon & Aornia Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-hem. ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνης) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συήση, ut γνώση, ἀπομάθηση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρώην) Dialog. ex his versibus Odysf.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,

Βουλοίμην κ' ἐπαρούρος ἔων ζητευόμεν ἄλλω

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,

Ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπαρούρος ὦν) Argumentum huius dialogi ex Homero Lucianus derivavit Od. A, 488, utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin animadversionis, tectae quidem atque ingeniosae, maculam ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib. III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit. Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεῶς ὦν παῖς καὶ Πηλέως σωφρο-νιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σιζωτάτῳ Χείρῳι τετραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem ἐπαρούρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & Hesychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κη-πουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον: cum aliis scriben- dum videretur, Βουλοίμην κ' παρούρος ἔων, id est, φύλαξ, εἰς φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag. 353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Luci- lius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro- batum*, Ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. *Μοχ δε- λν* non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige- re non videtur ἀγενῆτινα Φρύγα, considerandum est, an prae- flet δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat Lucianus, non ad δοξάριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὁ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἀνωρᾶ φερόσουσι, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime, celestime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ἐπιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum add. exinde cunctae corruptius ὁ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δὲ στήνον ἐκείνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελης qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davis. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucydid. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474 Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingenientem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadverteret, scribendum & distinguendum eum sic esse: ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, *quantia turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas eorundem rerum*. Nam solamen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Ms. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπῇ γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφθαμεν, ὥστερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redendi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἵρεσιν προθεῖναι &c. δέξαιντο ἂν ἀντὶ πάντος. ... τῆς ἀμείνωνος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήρους καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβίοι τε καὶ ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, *ipopes*, & *elephantis equorum loco vestii*: errorem interpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβίος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλήρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δεδοται legendum sit δέδοκται, minime dubirandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογῶτε, ταύτη χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequitores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis*. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, *σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν* particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, inidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. A, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter removere conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, faceris huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίζει εὐφυνῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati consulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἰδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare centemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abijt Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, *sciendum, simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Dii facti sunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἰδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanae disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελευστικῆς καθάρμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετὰσχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σκῶν ἀρετὴν ἐζητοῦ τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἰδωλον in Plutarch. Παρκαμῶ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. ὁ Καλλίνικος) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in Pifcat. BOURD.

ead. l. 4. καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. ἔχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum esse, rectene ceperit interpret. Hefych. ἔχεν, ἐγγαμήκει* quod ad Homerum pertinet Od. A, 269. Propert. I, El. XIII, 23: *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis He-*

ben Sensit ab Oetaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhufium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑπεβολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi Is. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή· εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικοῦ ἐνεστώτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἑρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Ms. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρὸ χειρὸν. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. A, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇ φιν ὀϊστόν. *Nudum arcum habens, & ad nervum fixitas.* Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. A, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχ' ελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homericæ loquendi ratio: Ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, Ὑπ' Ἀγχιῇ II. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε Od. A, 298. Imitatur Eunap. Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὅσπερ ἐλεληθεῖτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὃ δὲ ἐκ
 λήθει πάλαι τεθνῶς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedi-
 ctus, & illud nos latuit, cum iam olim fuisset defunctum: & de Salsa-
 tionne, ἐλελήθει, ἔφη, ὃ βελτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πού τις
 δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc
 corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Με-
 νειππος ἡμὰς ἀποθανόν, & ἐλελήθει δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἡμῶν) Cum hic dixisset, quid
 quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vive-
 re, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero repo-
 fuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos,
 alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Her-
 cules, οὐκ, ὡμάταις, ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἡμῶν. Ratio loquendi
 & sententiae requirit, ut legas ἡμῶν, & veritas, *nequaquam, sa-
 tue, solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, fi-
 lius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe *μόνος.* Aristoph.
 αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν, *soli enim sumus:* & superius in dialogo Mer-
 curii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἴσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς
 ἡμῶν ἄμφω est, ut apud Phaedrum, *Aesopus cum solus esset so-
 milia.* GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quo-
 rundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen pro-
 fus incommoda: nam λύσθαι de corporibus, quae post mor-
 tem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens,
 nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres reda-
 ctum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sana
 dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ: nam in
 Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαύον-
 τα δεδὲν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse
 p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν
 Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδῶλου περὶ τὸν ἥδον,
 οὐ καταπαίξει εὐφρῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς
 δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις τε-
 κρῶν σύνεμι, Ὅμηρον καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγε-
 λῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hu-
 ius loci perspicere satis non potest, nisi obversetur memoriae
 locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσερόσασα βίην Ἡρακλεΐην

Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρπεται ἐν Δαλίδι, καὶ ἔχει καλλίσφουρον ἦβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Obletatur convivii, & habet pulchris peditibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Ms. habet ψυχρολογίας tam frigidae sententiae: optime sane: quae sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Ms. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, & Isocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοιοζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογία tamen auctoritate membranarum sustulatae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hefych. Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων Phot. de Damascio, οὐκ εἰς αἰουσον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, ἕως γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. ἴστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὐ τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστὼς) Respicit omnino locum Homeri Od. A, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit ἑσταὸς ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενεῶν: eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, Mento summam aquam attingens, enectus fuit Tantalus. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstret, imminetis saxi, quo suspensio ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πού) In Siplylo sepultus; quod eius monumentum Δίας ἄξιον vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hefych. Σίπυλος, ἕρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Asclepiadae sunt deprompta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. A, 581, Ἴοῦν ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεσμέοντος τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκίδευτο, ἀνατρέψαι. Plures; quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Fig. 196. I. I. Δέδιδας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ α.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque immittentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾧδου Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῇς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾶδιον διαγχεῖν οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος-μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ᾧδου λέγεται τὸν αἰὶ χρόνον διατριβεῖν φοβούμενος μὴ δὲ ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo fatis dives, nihilo minus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eius mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾧδην si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μεταλλάχοντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῇς πρὸς Ὀδυσσεᾶ διεξέρχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμύρφου σκιάς τὸ της οὐρανὸς γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντας, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus vuculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Δ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέροις δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθηηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἐσχατὸν τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορβμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ταυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud *eis* agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet *eis*: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑλλέβορον) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπὸ λωλα ὑπὸ τοῦ δίδου, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδῃ δ' ἀπολωλώς. & τῷ δίδῃ κολλάζουσάαι nunc mutato genere δίδαν non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Attricam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chryf. p. 133 B. pro δίδην vel δίδαν alii codices δίδος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἑλλέβορον) Affert Thom. Mag. in Ἑλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὗ τὸ ἑλλέβορον verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἑλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum ληρεῖς. Cerre iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δίδωσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομένοντος) Doctiss. amittinus meus Abrethius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, delecta distinctione legit: δίδωσι τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λιμνῆς aquam, quae initio dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἑμὸν οὕτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Οχ. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceſſat ego etiam auctor ſim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonē filia, ex qua & Nepruno nati Neleus & Pelias. Vide Od. A, 235 ſqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Deſcribunt iis verſibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praefertim ſcriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kuſterus illuſtravit ad Ariſtoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticiſmi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, ſeſtabatur contempto vocabulorum faſtidioſo delectu, ſaepius uſurpat: nec ſprevit pater epiſtolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diſſ. de Styl. N. T. & poſt eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem poteſtas reſidet in &, quod qui Graecae particulae loco poſuerunt interpretes, digni non ſunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum veſtigiis inſiſtere non piguit. Ut autem mox Noſter πόλεις ἀναſτάτοι γεγόναι, ſic verbis iſſdem Iſocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιώρων καὶ πόλεις ἀναſτάτους γινομένας, καὶ τῇ χόρῳ πορβουμένην ὥς τε μὴ πρός δαί αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσῃον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Ariſtaen. alii. BOURD. Nobiles Homeri verſus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conſpectum tam inuſitatae pulchritudinis ſe velut igne novo concaleſcere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conſervata penſentur. Expreſſere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noſter περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Euſtath. de Hyſm. Amor. III, p. 93. Ariſtaen. I Ep. 1 ſub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσῃον Syneſ. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσῃον δὲ ἐκπερινοſτεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quinſtilian. l. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graecos Troianosque propter Helenae ſpeciem tot mala, tanto temporis ſpatio, ſuſtinere: quaeenam igitur illa forma credenda eſt? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖς δ' ἀμφὶ) Τοῖς δ' ἀμφὶ γυναίκε] Delenda haec: neque enim novum eſt Scholium, niſi forſan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. I. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel *corpora humi prosterunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες ἐαυτοὺς ἐκλαϊον· p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἐκλαϊε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν ἐαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἐαυτὸν ἐκείτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in Arriani Epiict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, *Et quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abiceret in herbam: sequitur Crassi responsum, Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promptu Vulsteio Fabricio, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus ἐαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Notter tribuit: supra pag. 189, κεῖμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα Τάκινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμιτελής, inquit, ἥτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφηρημένος τοῦ ἐτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελειώτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι δάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. *domum inceptam frustra*, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sentus paene flagitat. Mihi haecenus illa δόμου ημιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ημιτελὴ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero, διότι χῆρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελὴ δόμον velut interpretaturus adiungat χῆραν τε τὴν τέρψαμον γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χῆραν δὲ τὴν γ. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνέπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamide, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poeticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad II. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῇ παρακλήσει· lege, Πάρις κληθείς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικελῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησάι μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Ἐμῶς δὲ τὴν περιήγησά

κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν
 ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγη-
 σαι μοι τὰ ἐν ἄδου, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγού-
 μενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀτήγησιν· non
 fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos ha-
 buit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat au-
 tem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, mon-*
strandi atque enarranti. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ
 πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Jac. Gro-
 novio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mer-
 curium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπνέθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲς consentiens Eustathio:
 neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, pote-
 statem huius verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ
 οἶδ' ὅτι ξυμπερίνοστών, καὶ δεῖξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταί,
 qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum mo-
 numentis claras, se peregrinis comites applicabant, & osten-
 dendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant:
 tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequen-
 tes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμ. τὴν
 Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eisdem, qui
 saepius ἐξηγηταί vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in
 Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, tabulae pictae interpret
 & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ραδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen.
 I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille
 Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorum-
 que disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae pi-
 cturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac
 origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes*
narrando persequi: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de
 Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἔκφρασιν Theon Prog. p. 118 de-
 scribit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de
 hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν
 & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum
 fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγήσει, revolvitur,
 ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insi-
 gnem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie il-
 luminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὲν ἀλλ' ὅσα γὰρ μὴ σμικρὰ,
 καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ
 περγραφῇ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. HEMST.
 ad. l. 18. Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν πορβ-

μία τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interponendus, οὐτοσί μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα. καὶ τὴν περιθμία &c. Omnia exponere, Menippe, *hand facile est*. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, & ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοσί μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν περιθμία τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε ut ad εἰώρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα: nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & fine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obf. I, c. 3, p. 10, & Aeacus ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ ᾧ δὲ φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πέρθ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἀδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor αὐλῆς Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτῳ καὶ Κόρη τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκαίνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicium infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet verustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμενητὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γονᾶσθαι νεκῶν ἀμενητὰ κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκῶν ἀμενητὰ κάρηνα Od. K

& A. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερὸς) Τρυφερῶ... V. SOLAN. Τρυφερῶτατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non prorita: eodem spectat, quod ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol. Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφήλος, καὶ τῷ εἶδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pug. 203. l. 6. Προσπύσσομαι γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι) Vid. Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh. SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eruditorum suspicionem vitii praebeuit. Ostendam primum maculam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haec enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura dissidere me cogat. Nego verbum illud Medium *προσπύσσεσθαι* vel *προσπύσσεσθαι* ex ingenio linguae Graecae recte Darivo coniungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem dabit Noster Dial. D. VII. § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερτὸν ἔκλεψε *προσπύσσεσθαι* αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Homerus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295, *προσπύσσεσθαι* με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa verbi *περιπύσσεσθαι*. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν *περιπύσσεσθαι*: nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ *περιπύσσεσθαι* αὐτῇ δεσμός ἐσομαι, ita capiendum est: *amplexus vinculi modo ipsi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, si forte repererit *περιπύσσεσθαι* τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα *περιπύσσεσθαι* τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part. Corp. Hum. lib. I; *σύκονταις τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπύσσεσθαι* Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura, recorderet haec forma passiva proferri, multumque adeo distare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus indecenti orationis structura, reficiendum est emendatione proclivi *προσπύσσομαι*, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, *προσπύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι*. Gravem habet contumeliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque populorum moribus *προσπύσειν τινι*, os alicui conspuere, qua de re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτόσας προσώτω· ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriarum per ignominiam illatarum vocabula, praeter τὸ κοινυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τατὰ χόρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, λαιδονήναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι· ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγὴν quorum ὕβρεως γράφην γράφασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum verat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: 'Εστιώμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενομημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ πάντα πασὶν ἡμεληκότῃ, χρημψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν περίξ ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας· hoc Diogeni Laert. dicitur εἰς τὴν ὅψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὅψει II, 75. Asini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me facesses &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympof. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quacunque rem abominari, despectam longe a se aspernari, &, quod Latini dicunt, consputare. Aristtaenetus, si ve quicunque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθαι ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· & fastidiosè aversamini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρυάζου τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύου ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς· quae, si vel nomen abstulisset, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam praeter alias voces insolentius formatas huius scholae sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κατὰ αὐτὸ δαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περπτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epiet. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortali Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte oscam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρῃς ἐπαίει· τέλος δὲ πλατὺ χρεμίσμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinarī aggrediarur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST.
ead. l. 11. Ὡς εὐφορβέ) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Luciani loci meminit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσούς ὁ μὴρός) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδ' ἐν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde disces in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἐσθῆναι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. Π. Τ. III, p. 184, ἐνιοὶ δὲ δᾶττον ἀντὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κύαμους· observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχει τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχρὴν γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοήμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Pr. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κυάμοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσὺν τοιούτον

ἴσόν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλῶς τε τοκήων

διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζῶν βάσιν ἔμμεναι, ἥδ' ἀνάβαθμος

Ἐξ αἰδέω ὕταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphyrr. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrium B. πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyrr. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

eud. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκεστιδίου) Ceteris de Solonis patre restem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκκλητο πατρωνυμικῶς alium hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expedit Κοδρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κοδρίδης ἀτίκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

eud. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυταρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοτυρίτην. BOURD.

eud. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Salus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, εὐκ' ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθείσις

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *μεροδοξία* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκῆπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius: GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἴς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat: Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκευάζον*, *fabrum formatione senatores creabant.* De *κυάμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kustero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἀξιον*, legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienſius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἐτ. Δ. XIV.* De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. *Ἀμυκλαι*. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censer Daceryus ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἀξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ.* ἴστ. pag. 127, *κατεκῆν δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἀξίως τῆς εἰκείας μεροδοξίας*. HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuste Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὕψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο διὰ Σειληνωδὲς σοφδρα γὰρ ibidemque Σάτυρος & Μάρσας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, τῇ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δραμασιν) intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἀνείπ· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτίγχανε προσεμμερῆς τοῖς αὐτοῖς ὢν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui eternam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. οὐν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλὸς· προσεμμερὲς δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἐξωτῶν ὁμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Iulian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim vel eum sepe*) *scribunt esse grandibus superciliis, filonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνωθὶ σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Sallustio ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. καὶ τοῦδ' ὁμοίον) *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit.* Aesc. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile: simi enim omnes.* Lucianum scripsisse exilimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρῃ τὸ γὰρ σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum:* & sic passim. IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) *Legitur in editionibus: παλ-*

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Ms. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷός ἦκε παρά σοι Ἀριστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. *θεραπευτ.* β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archanastram Colophonensem. Inde & ab Antisthene Σάβων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restituas: Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Ms. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα: in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugium, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς εἶρακα*: tum colorem Lucianum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel *αὐταῖς*) καὶ *τὰ βυδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post *τὰ δ' ἄλλα* praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum verbum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *εἶρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σὶ*) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρον) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ *τάγε τοιαῦτα*: πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ *τάγε τοιαῦτα*. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθις λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpres. Vulgo priora ita disponuntur. Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. *τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν* &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ *τάγε τοιαῦτα*: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praecessit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post *ταῦτα*, ubi vulgo habebatur punctum. LENS.

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commode distinguendo medicinam Iensius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae (scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταῖς. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκμηκόμενα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τᾶλληθές λέγειν οὐδὲν εἰδὼτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὼτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαριμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. 'Απομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτεῖ τὴν σαυτοῦ τέχνην) Notabile virium Cod. O. μεγίστην ἀσκήεις σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτεῖ in margine positam inveniebant ἀσκήεις. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαστίαν sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davisius, HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ἄλγισταις τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incedere arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstericem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Alpasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμ. π. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀποσιμῶ) Benedictus: Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum aieo. Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδ' ἐ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Δεραπεντία τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὐσα. ἢ Δία εὐνοστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, Itane? immo ad Croesum &c. GRON. Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hicce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatu forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θέδν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Benti. n. CLXI, Ξείνος Ἐχιδναῖον πέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξείνος: nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Ραγ. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἴλεως, οὐδ' ἐν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδ' ἐ διασθεύρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰσθεῖ, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον' similis variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον προσώπον optime respondens verbis Platonis οὐδ' ἐν διασθεύρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου' iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος· vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώτῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priorie video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Infer. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν' ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακῶν τῷ κωνείῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: maiore audacia, sed quae facerissimae ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἶδ' ὅτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & rapaces fuit manus memorer Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους· Ἀκούτας δ' Χάρων, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἀγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus. Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi, Lucian. Vol. II.

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic iniuriæ subscrībunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐστὶ ζῆν τὸ τεθῆναι αὐτὸν κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τᾶλλα τὰ γὰρ προσάντης ηἷ, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο· commemorataque Socratis σοφία & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐπιεικέως ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τὸν ἀνδρᾶ ἀξιωμακαριστότατον νομίζω. Menander in Ὅργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακνόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὅπως) Credo legendum οὕτως: sic ipse contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manes abire veruit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additus est iustae nunc canis Erigonae. Quod imitatus est Aufonius, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύνε σάϊοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένης) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. Pr. c. 10. Vid. Soradis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὕπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνέβει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐπρέμασσαν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolus ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖτο δὲ γ' οὐδ' ἐν ἔχων ὀβόλου πλῆον — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφείλετο μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος· ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantissimus iustitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίᾳ

ὄβολον, sive τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctōris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκαυδευόμενον τοῖς τελευταῖσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδοντα: quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis defuntam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebri esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορβμῇ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορβμῇ δίδωσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι: ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turbat Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον. & Charon apud Aristophan. v. 372, ἔκβαίν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaferunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmas. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκην usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimarit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus *Δανάκην* —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore tridentem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV. El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obferat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolvunt iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obferat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, *Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵ τε θανόντων Ψυχὰς εἰργουσίιν, καί περ ἀναινομένας* nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat Scholiastes Iuvenalis, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonni sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δίκαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychae iussu Veneris ad *Orci ferale penates* defensionis praecipit *offas polentae mulsae concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, redditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (susplicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exspirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, *stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obrorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbè cogunt. Sic & Basil. Hom. in Pl. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent faepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνάμην εἰσέηι & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνάμην εἰσέηι. Long. pag. 71, τοῦτων ὄρνιθων ἐπὶ προφάσει θήρας. Aristae. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτακτίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, si quis πεπτακτίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς: quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σε διὰ τοῦ τριβώρος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI; 48, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα: neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν nec multum abit Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exspirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporū

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ δίδόναι* &c. id est, *nihil pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἐσθ' πεπλευκὸς τοσούτον πλοῦν, νῆπι ergo tam longo traiectione gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia: nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Ms. καὶ γὰρ τῷ ἔσθ' ὡς πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον: male in editis σου πατάξας.* GRAEV.

ibid. "Εσθ") Εσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γε ἕνεκα νεωλύσας τὸ πορθμεῖον παράμεναι) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, nave subducta naulum vel portorium expecta.* GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόρος... προῖκα) Etymol. Magn. v. Δαίμων docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμιος) Profert Thom. Mag. in Θέρμιος. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero vendirat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonfal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρὺς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἰσθα, φησὶ, πῆρ' ἀνέμειν ἡλίκην ἔχει, Θέρμιον τε χοῖνιζ', καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πύρας καὶ δέριον, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀσχευτον καὶ ἀκολάρευτον.* Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De δειπνῷ Ἐλάτης dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενός αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *neque quidquam ipsi curae est. Mavelim ego, neminem curat.* Illud οὐδε-

οὐδ' ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. *L. BOS Animadv. c. XII, p. 55.* Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refragabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζαν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀβώπρευτον καὶ ἀκολακευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentitur: longe ab ista mente aberravit interpretes Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant infidiosam proposituri de censu Caesaris solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. *Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.* Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud *Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει.* Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει *Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει.* *Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέλῃκεν.* *Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει.* atque adeo *Xenophonem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ.* *HEMST.*

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΔΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *GRON.*

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero *Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος.* Eodem nomine appellat *Virgil. IV, 638, Iuppiter Stygius.* *SOLAM.*

Poëtarum usu *Zeus* commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοτύπων Ἡρα ἄλιων μυχῶν, *praefes & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, *Zeus* ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoria pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauerit πόλον σφαίροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit ἡμέτερο Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cuius est II. I, 457, *Zeus τε καταχθύνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα*. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Ms. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. II. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphiclus abier.* Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακείος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαιίδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιίδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utraque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θῆβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata II. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinſius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phyllides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa iube, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla ulquam Phyllus compareret, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vaturn fonte fuerit derivata. Tzet. Chil. II, c. 52, poſtquam Proteſilai hiftoriam explicuit, *Λουκιανός, αἰτ, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱſτορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιητὰ καὶ νέοι*, ſine dubio dialogum iſtum indicans: Philoſtratum vide p. 662, cum Oleario, & ſaepius in Heroic. Ariſtid. T. III, pag. 374 C. *καθὰ περ τὸν Πρωτεſίλαον φαſὶ παραιτηſάμενον τοὺς κάτω γεγενηſαί μετα τῶν ζώντων*. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo comœatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum eſt, quod monet Tzetzes, multos decantatiſſimi caſus ſeciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, ſcilicet ἔρωτος. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑκτορος*) Homerus Heſtorem non nominat, ſed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano ſentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρροχον ἦν*) Id eſt, amor, deſiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benediſtus; ſed haec res praevaluit pondere: quamquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto, ſed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit exſtingui*. Eiuſmodi certe ſententiam nexu orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρροχος ferat. Quare, niſi quid vitii maioris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dederō, *meus amor omnem modum excedebat, molifque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet*. Ὑπέρροχα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρροχον Heſychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλόν, ſed & ὑπέρμετρον: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eandem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro αὐκούν for-

te non deterius legeretur, οὐ γούν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. l. 5. Κακείνη) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὅρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενή μου Ἀλκίεστιν) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσῆσται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγινῶναι δυναμένη, nec cum φέρεται σε satis accurate conveniret. Moschopol. Ὅν. Ἀττ. Ἑλλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀρίστος προσηκάμην &c. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Aedcurium iube, postquam ad lucem pervenerit Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθιζέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus II. Ξ, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλήν, O Ulysses, valde meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σύν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. lentius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτεις & ἔλετ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

nus, τάχα δ' ἂν τιος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληθῆναι ἐν τῷ τριόδοι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄρι πληγῆς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐν σύμφ. Χείλεα —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθεῖς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληπτιμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Physiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δόμοις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχῇσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαδύνειν· Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli dederet ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἐρίν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicc non effugit, Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Cadmum suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo Σαυμασία τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiafles monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut comode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσὶ &c. nam ὑπηγαγόμεν & ἱεβήν a superioribus pendent, ὅς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἀγχι Μιλήτου ἱεβήν quamquam ex Polyacno constet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo Alatius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cic. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανθῶλου μάλα πολλὸς (πολυτελής, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἀνδρῶν περιεργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων: nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmorae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolos iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes*. HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgari libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχῃς εἰπεῖν: quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum epitaphium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' αὖ εἰπεῖν ἔχῃς, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thef. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥίνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: τῆς ῥίνης τὸ μὲν κάτω μέρος χοιρῶδες δὲ οὐ κατάγνυται οὖν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμουται καὶ διχστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuamine nares. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amanteam struaturam aliquando in verbo εἶμι paulo aliter Lysias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μανθῶλου τάφος

IN DIALOGOS MORTUORUM. 525

ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὗτις ἐκεῖ τυμβολέτις παλάμῃ. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφεῖς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legisent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ μέρος τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρώπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confectis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophὶ ἀνδραποδα vocent & ἀνδραποδωδεῖς eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus fervili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus fervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Ταφὸν ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βέλυσκός) Adscripsit pater, forte βελυσκότος sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφώτερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφώτατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στέρρωτέροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφώτερος & στέρρωτέροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίνην θερμώτερον, pro θερμώτερον ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τινὰς ἀντὶς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφετέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. *Τίνες δὲ καὶ ἐστέ;*) Vide, quam inepte distinguatur haec *περικοπή* *τίνες δὲ καὶ ἐστέ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι* hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: *τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι*. *Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire.* GRAEV.

ibid. *Πρότερον*) Lege omnino, *πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ*, non ut in libris est, *πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ*. SOLAN. *Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ*) Priorem illam, quae cunctas edd. obsederat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. *τίνες δὲ καὶ ἐστέ πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ*.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ἐμώμοκα γὰρ αὐτῷ. Aristoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ ἀδάδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ παρῆσστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἶχε σοὶ Καβίδος ὄλως γὰρ ἦ παρ — ita recte Calaubonus, qui simul annotat, *coniunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe*. Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... *κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγραρικὴν δεῖ γὰρ*.... Xenoph. K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κόμφῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἠδονήν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβιάδειας γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. *Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.*) Auctore Mf. Ox. sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θερότης deum legebarur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. *Σύμνης*) Σύμνης esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. *Ὡρα δέ σοι*) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγή. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes*: sic interpres. Sed in Graecis non est, *ut pronunties*: haec interferunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Ms. ὦρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγή. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. ὦρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὦρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. ὦρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὦρα. Aelian. V. H. I, 21, ὦρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, desideram ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.

ead. l. 5. Χάρπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάρπος pro Χαρόπου nam pater ei erat Χάρπος, non Χάροψ. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος φύλαξ, φύλακος τριβαξ, τριβακος ἱέραξ, ἱέρακος ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακες & Ἀνακοί Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάρπος in Hesychio, quod rarius est, πάνδεξ invenitur pro πανδόκος simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέροψ pro στεροπή Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Thersitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Thersites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidiſſe se, cum animus ejus reli-

ἐτο corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspiceret; τὴν τοῦ γελοιοποιῶν Θεορίτου ψυχὴν πιθικὸν ἐνδουμένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuvabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, aliqui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obcuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἀδεν, alii quoque Therpsitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾷ γὰρ Μείων Θεορίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως: in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Aët. Erud. Lips. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν δ, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspicione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεορίτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσσορον.

Τὰν γυῖμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἰμὲν ὃ δὲ φθονερὸς κλαίετω, ἕς κε θάνη·

Ἄλλ' ἔμπας δοξας κενεὰ χάρις· εἰν αἰδᾷ γὰρ

Μείων Θεορίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θεορίτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiores munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκευσα, ὧ Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ἐπιθυμίας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὦν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *θεὸς ὄν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπὸ πηλαγμένους ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένους εἶναι συνοίκους θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicarius: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ τελευτήσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε* ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα* ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte mellius *ἀθάνατος ὢν* scripsisset, quam *θεὸς ὢν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω? Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραςτος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* *ἔσχεν* &c. Et si *τίς* non videatur plane repudiandum, maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* *ἔσχεν*; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὄραν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *Τὸ φῶς τὸδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὄρων φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione ἀνακλόουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . : *τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν* hanc feriem interrumpunt, quae post *τροφῆς* addita leguntur: quamobrem γοῶν idem, quod saepe, munus habet. ut priorem structuram reperi patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρώτερ*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L I

μένων, τὰ σμυνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸ κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, γῆν, Πῦρ' ταῦτ' ἔτι τις καὶ ἐκατὸν βιάσεται, Ὅφει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους. Σμυνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄφει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὅν φημι, τούτον, ἀπιδημίαν ἄνω. Ὅχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβείαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero summsit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synesii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παραπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παραπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς πάντων δευλλοούμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἀ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adpectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φῶς ἡελίου, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληνάϊς τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἡδὲ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξιλάου Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Hiftor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

ita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ἐρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῇ τὴν θείαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeano, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχίστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοῖρον ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσεται Ὅψι παρόντα· καὶ ἐν ἑαυτοῦς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὕψι ποτέ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

ibid. Αἰ ὦραι) Καὶ ὦραι. μοχ, post αἰ αὐτὰ, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondere hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suffixatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyet μετεβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκὺ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comici irrisum, Aristoteles etiam usurpat 'Hθ. Εὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Reti-cenda non est viri doctiss. Io. Iac. Werstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἦκει) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάνθ' δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem stili Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδ' ἐν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεις) Thomas Magister v. Ἀτέλειστον videtur in suo Codice legisse ἀτελείς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελείς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελείς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensu e-rit, itque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sutiendi esuriendi-que sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιπτῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipse sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi vincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem verari Menippus demonstrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Παθ. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δέήσει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, εἰμαι, καὶ φασί) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianea protulit adiecta Benediſti verſione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus ſis contentus. Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a ſcriptoris noſtri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil eſt apud veteres iſto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatiſſimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· εὐ τιθεῖσθαι τὰ παρόντα· ἀρεσκεῖσθαι, ἀρεσκεῖναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει* ſic ut paroemiae communis imaginem ſaeppiſſime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam verſionem exegi. HEMST.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc ſententiam minus apte Menippo ſuo tribuit Lucianus, utpote qui ſibi ipſe, ut ſupra viſum eſt Dial. XXI, mortem conſciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπικεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσαντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προίεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλώνας & plura Noſter habet. Ita vero ſcribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24, ſolius temporis ſignificatione gaudet: quamquam poſterius pro altero nonnunquam vitioſe poſitum reperiatur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν ſicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *reſta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus aſſentitur praefantiſſ. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter eſt ſcribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἀγειν. Hoc de genere Kuhniiſ ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἐτέρην ἡλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἄδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non ſolum εὐθύς & εὐθὺ proſus eadem habuit, ſed & εὐθὺ pro *ex adverſo*, *e regione*, non diſtinxit: vide H. Valeſ. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyſide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· μοχ: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique ſaepe. Haec cum ſint ſatis nota, atque in aperto poſita, iure mireris, Olearium in Philoſtr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνίας ἦκον, verti voluiſſe, *ſtatim poſt pugnam Chaeroneam accedens*, cum ſine ulla dubitatione vertendum ſit, *reſta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeronenſi negligentius ſcriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅπως ἀντιτεχνιόντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον) Micyllus: *recluſari tamen & reſupinus obniti mul-*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset*. Ut de Saltatione: *ἐπαίνους ἐπιβοῶντα ἐλέθρῳ τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*. Hermotimo: *διεξιδὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβοῦς οὐδ' ἐν δέον*. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, *πλίῳ ἢ χίλῳ καὶ πεντακλίσῳ τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδ' ἐν δέον*. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμενέδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: *Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρωτι πληγῆς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει* quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μυδίας ὑπαρχος hic Arfaces, non video: praeterea *τῆς ἐπὶ τῇ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς* quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiss. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse *αὐτῷ ἐπισημμεῖτο τῆς τ.* HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαερῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ξ. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definiit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Δ-

ticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐμβολαὶ αἱ Κιθαίρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιδῶν φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλῶσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὶς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenies, qui
de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαίρωνα καὶ Δρυὶς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διακοντάς. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutheræ,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνῶν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B. §82 C. Soli Aristophanis Scholiastæ ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθήραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Ae-
thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα: digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἐστὶ δὲ
καὶ ὄρος, ὃς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐπεὶ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθέριος, Hefychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem po-
tens periculofum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
pua habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλύων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβον quod scilicet *rarum* alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ὅσυχῃ μὲν ἔρημος καὶ λιβαδής, ἀνατεινούσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαειρῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπὶ σφαλῆς· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλῆς· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλοπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθεράς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγέτο) Μί. ὑπήγέτο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ρυτὰ καὶ φιάλας διομαζών· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανιδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eisdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrob. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hetych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonestus) graviter ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonestus facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικόν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικόν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικόν apud Thucyd. lib. 6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικόν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.*

ead. l. 7. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastiae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminerunt in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio Plutarch. in Crass. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianeae phrasi proxima, πόδας διαμπαῖς προσεληλαμένους πρὸς τοῦδατος quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηρούς ἑκατέρους ἐν μεσαγκύλῳ confer Suidam in Ἑξέσχῃ. Pondera conti Sarmatici Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπεῖρει καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Ml. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII, 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπην — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἑπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

uione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πᾶν ἀπαλὸς τὸ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quamquam ne sic quidem illud ἰδιώτης satis placeat; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰππεύειν εἰσθῶς καὶ πᾶν ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vestis, paene fuit turpe, iam Briffonius annoravit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καὶ ῥὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκαλεῖ, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στείλαμενος εὐτρέπως οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκότεν. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. F. T. pag. 292, 293: Ὑπὸ τῆς ἰσχυρίας, inquit, αὐτοὺς κόδατα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχαλοῦνται, καὶ ἔλπονται τὰ ἰσχύια. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραῖως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Et si vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. HEMST.

Pag. 226. L. 7. Ἐτεροπόμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἑτεροπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πᾶν ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραυνόμενους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 539

ead. l. 9. Βλεψίας . . Λάμπης . . Δάμης) Aut obscuri, aut ficti Romines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Παιραιῶς) Angl. Πίσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπης δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἄθλιος ἐλέγχετο ἀποσκληῖναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλιος: alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀποσκληῖναι: nam fames extenuatum corpus contabescit; atque adeo fame miserum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad Il. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: existant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλήναι κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κεντούμενος: sequitur inferius, ὥς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρόε. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' αὖ φθάνομαι λιμῶ κατὰ σκλήναι: ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀποσκλη, ἀπὸ θανεν: Ἀποσκληαῖν (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαῖοι) ἀποξηραῖοι, ἀποθάνοι ubi reponendum ἀποξηραῖοιτο, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλήναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλήναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναθῆναι, ἀφανισθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὥς ἔοικεν, ἀφανισθῆσμαι & ἐπαφανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀπροσμένους ἐποίουν ἐπιταπνομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανισθῆναι lib. IX, p. 491 F. ἢ οὐ μὴ καὶ σὺ ζή-

τῶν τὸν σύαγον ἀφαινανθῆς poterat scripsisse, ἀποσκληνῆς. Taceo consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis Philoct. v. 951, Ἀλλ' ἀνανούμαι πρὸ ἄλλ' αὐθιγνέμαι. HEMST. in Schol. col. 2. l. 3. Κατέζηρᾷ σθαι) Virium ed. Α. κατέζηρᾷ σθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Ραμ. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere conseruata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum, & significans *circiter, admodum*: ut in illo Demosthenis loco in Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ· Εἰς τὸ ὁμοῦ δισμυρία πάντες Ἀθηναῖοι· ubi Wolfius a Valefio reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λεγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ ἔγγυς· quod autem addit, ὡς καὶ ἐν Εἰρηνῇ, καὶ μὴν ὁμοῦ στίβῃ ἡδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ στίβῃ, ἡδ' ἔγγυς· eiecit Scholio vel recribendum est, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Ms. Vatic. ὁμοῦ στίβῃ ἡδε. Vide L. Bos Obs. Crit. c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Casaubon. ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lucianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34. HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτωκαίδεκάετει) Iuveni illi octodecim annos nato. BOURD.

ead. l. 10. Ὅτι δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope sententia verbisque abiunt a Thrasonidae querela in Menandri Μισομένη, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in Epict. III, pag. 351: Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελές, Ὅτι οὐδεὶς ποπότε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἰ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Berglerus ad Alciphr. II, p. 271, non coniectura est, verum certa fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ καμικὸν ἐκείνον Θρασωνίδην ἀλλήσκηνη, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτελές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίον εὐτελές in Alciphr. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχὸν παιδισκαρίον. Ut

autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri Μισουμένω, Ἀπαμριεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μοῦ (ἀν σοῦ;) καὶ λαυθάνειν βουλόμενον ἢ μέθη πότε· quae a Suida conservata v. Ἀπαμριέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργῃρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργῃρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἄπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἀλιέων βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciani locum attulit. Dicacarch. de Anthedoniis: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἐτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hēr. M. v. 281, & Fragn. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτης καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex διαῖ verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἐτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrafi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγοι*, nec soloecum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγοι*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogarionibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἅλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπῶ ἔχουσιν*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπῶν ἔχοι τις ἄρ'* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἦ τίνας γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοτο ἂν;* Aoristum in Ne-cyromantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελοῦν*. paulo post, *πολλῷ δ' ἂν οἰμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *λέγοι* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγοι*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγοι* certe *λέγοι* vel *λέγῃ* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. Ὅμοια) Melius Mf. *ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κατὰ*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κατὰ*. GRAEV. Ὅμοιος omnino scribendum cum ed. I. & Mff. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. Ὅμοια τὰ ὅμματα κατὰ) Credi poterat excidisse *καὶ* propter similitudinem pronuntiandi, *καὶ κατὰ* sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κατὰς γλῆπας*, id est, interprete Scholiafta, *τοὺς κατὰς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς*, ut Oedipi *vacuos oculos* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. Μόνον δὲ αἱ) Mf. *καὶ μὲναι χῶραις*. BOURD.

ead. l. 3. Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς) Phineus fuit vates oculis caprus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ἐξυδερκέστατος*. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅποτε ἀνὴρ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. ἢ *ὁ γυν. ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ *ὅταν γυνή*, quo ferme modo 'Αλ. c. 19. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem movitum semel non larebunt. SOLAN.

ibid. Ἦ ὁ γυναικείος;) Malim, ἢ *ὅποτε γυνή* τὸ ὁ γυναικείος

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κεῖος. GUYET.

ead. l. 9. καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδίας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδὲν χαλεπὸν, ᾧ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Blon πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Poteest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκῃσαν, μαρ-
τμαε μαρcuevunt, μαστμαε factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκῃσαν, μαρcuevunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτεινέειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, distensae, extensae. Statlm D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τητυδὸρ
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκῃσαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affsecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Celf. II, c. 8: Μυ-
λῆρι gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπότε ἀκούσης ὄρεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκῃσαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quia
relinendam puto descriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati pectoris intensae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτεινέται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτεινέσαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa. HEMST. in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὅτι ὅτ' ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τις; Tunc igitur nec aliā etiā ita facta fuisse creās, ubi quādam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocula, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspatia; de qua, invivissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Παισιδεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἰένου, καὶ εἰς τοῖς ἐπιταγμασιν, ἀλγοῦσα ὁμῶς, οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἐταιρικά πρᾶττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgaris interpres ad lubitum intorsit. Verum sentium Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta inducebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὁμῶς ὥς οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἐταιρικά πρᾶττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripssisset ὁμῶς, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. ὥς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σίμωνις, οὐδὲς ἀντιφύσει; & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, ἔλεγε ὥς ἑυμπαντες ξενοὶ εἰεν adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὥς utrum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. ὄρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρίων γυναικες ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδρόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, ἢ πεν κλεινὰς ἐντόχῳ, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc συγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, ὅτι ὅτ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Δ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δεῖδρα, ἢ θυρία. HEMST.

ibid. ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

eod. l. 6. τὴν Ἀνδρόνα) Ad τὸ πιστεῦεις referendum. GUYET.

eod. l. 13. ἔειπεν) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

eod. l. 15. τῶν φευσμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Erymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μηδὲν ὅγιός λέγει) Non ita penitus veterum

animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter *αλαζόνες*, qui se scire, quae prorsus ignorarent, luctri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Ἠθ. Νικ. IV, c. 7.* Aristoxeni Selinuntii verius in Hephaest. Ench. p. 25, *Τίς ἀλαζονείαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάρτυρες.* Illud imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici *μηδὲν ὕγιες λέγειν*. Dinarch. p. 96, v. 18, *Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὕγιες λέγειν ἐτοιμῶς χρῆται.* HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλισας) *Ἐμέλισας.* GUYET. Pro *ἐμέλησας*, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe *ἐμέλισας*. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? *μελιζειν* est *membratim concidere*. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiacem flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur *ἐμέλλησας*, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem *φονεύειν*, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiacem noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. A. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: *Παῖδες δὲ Τρώων δικάσαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.* De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro *ἐμέλησας*, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πᾶν Graevius scribendum *ἐμέλισας*, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mitos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. *ἐμέλλησας*, ut subaudiatur *φονεύειν* ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras*. Simili plane modolocuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφόν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλί-
 σθενην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσα-
 το. Julian. Or. I, p. 33, ὡν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν
 & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἥδη
 μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod
 praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπο-
 κτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐ-
 μέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I.
 H. Fr. IV. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλυσας, vi-
 tiosae. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
 tus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri
 lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubiravi:
 μελίζειν enim cum sit *membratim discerpere vel concidere* apud
 Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156,
 Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
 quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes ta-
 men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc
 sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum ad-
 iecit eruditiss. Kuhniius ad Diog. L. I, 98, *elegantem esse Grae-
 cismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν,
 ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat,
 etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
 que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί',
 inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμέλλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν,
 quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
 formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ.
 VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ
 ἀπέφηνεν ἡ βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
 βάρβαρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Pa-
 neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
 βουλευεῖ. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπὶ ῥόδου, τὰς δ' ἐμελλον,
 ταῖς δ' ἡπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
 δὲ οὔτε πᾶσχοιτες κακὸν οὐδ' ἐν, οὔτε μέλλοιτες, οὔτε δ' ἐδιό-
 τετε. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσ-
 σονα Πάσχοισι, τὰ δὲ μέλλουσι. — Thucyd. III, 55, οὐδ' ἐν
 ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
 mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαυῶρον μηδ' ἐν μη-
 δέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exem-
 pla vero plura, ubi πᾶσχειν praemittatur, ideo potissimum
 adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanius intellexe-
 rit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδ' ἐνός τῶν ἐγ-
 γυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδ' ἐν, ἀλλ' οὐδ' ἐμελλή-

θαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiss. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deserit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lips. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν εἰς τὴν Καϊάδαν, οὐ-
περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον.

HEMST.

ead. l. 9. Προσεῖπ' εἰν ἡζιώσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγωνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀνα-
γωνιστοὶ non contemnendae notae libri ἀνανταγωνιστοὶ le-
gunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγωνιστος
esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial.
Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque
locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς ἀντεποίηθη μόνος) Ut qui so-
lus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas,
an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel exprefferint.
Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti de-
bere, solus vindicabat. Sic in Reviviscitibus Philosophia mi-
natur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν
ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule
sefe habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δίκ.) Homer. Od. Λ, 544, Παῖδες δὲ
Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudi-
cii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus
eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses,
respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Ho-
mer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota
praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicave-
rit, non docent aut poeta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didi-
cerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyssē in Ai. Flag. v.
128, — ὑπέροκτον Μηδέν ποτ' εἰπὴς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

Etum est ab Aiacis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, traditὸν Αἰάντα τρίτον πειθεσθῆναι περὶ τοὺς θεοὺς. πρῶτον μὲν ἐκέλευεν τοῦ δειρροῦ τὴν Ἀθηαὶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλείψαι τὴν γλῶσσαν τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἑβρῶν πατρὸς τρίτον ὅτι οὐκ ἐπεισθῆναι τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πειθεσθῆναι τοῖς θεοῖς. Egre-
gie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysssem se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo di-
cto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum aucto-
rem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus re-
cte vertuntur ab interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit*. Tu verte:
non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret. Sic eleganter post negationem
ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E. 644: Οὐδ' εἰ σὶ Τρᾶσσι δόρμαι ἄχαρ
τοῖσδε· Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερὸς ἔσσι. Sic Lat. non si ie-
quitur negationem; Liv. VII, cap. 10: *In iussu tuo, Imperator, extra or-
dinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam*. Idem lib.
XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σοστράτος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones
famosos recensetur. Sostrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lu-
cianus, ut in Δρυάδων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi,
ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab
hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, la-
boribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere pos-
sunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a la-
tronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut
sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum me-
moriam intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita ha-
bet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius
ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sostratum illum, de
quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia
maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπερεπέντης) Synes. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ
γὰρ ὅτι γινώσκει ὑπερεπέντης τῷ χρεὶν, οὐκ ἀστειας ἀπολογίας ἐστὶ. Fru-
stra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Ore-
stem confugit Clytaemnestra in Aeschyl. Choeph. v. 910, dicendo: Ἡ
μῆτερ τούτων, ὃ τέκνον, πρᾶξις. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπὶ οὗτο τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his
σκαπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονοίᾳ: cum nem-
pe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem,
qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damna-
retur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellatum de festis
Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur;
& mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsitan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc.
Cod. Reg. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucia-
num sustineam; praesertim si suspicio non levis subfit male fidae ma-
nus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisiss sen-

tentia loci satis apte procedit; tamen non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτης δὲ τὸν μῦθόν τῷ Ἀπὸλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τῇ αἰτίαν) Ut Syγγρ. c. 1, & Τυραννοχτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Ζ. Ἐλισχ. SOLAN.

ead. L. 7. Ἐπιδαφίλειον) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subvertit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebuit. Ad ea iam Sostratus, Εὐγε ὦ Μῖνος &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & vis est phraseos, ἐπιδαφίλειον δὲ αἰ τινὶ πράγματι, superaddere quippiam rei alieni, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εἰληφμεν, καὶ ἐπιδαφίλειον αὐτῇ τοῖς ὑποβήσοι τῆς ἀπικαρύξεως. Ipse dedit (documentum) posuit cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 40. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφίλειον παραύνημα τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, aegrum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλης, δαφίλεια, δαφίλειον copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλης τῶν ὑπερῶν οὐσίς, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Σπιονία δαφίλης μύστος; δαφίλι προventu fatigασα νιτῖς, Columellae. Δαφίλεια τῇ ἐνδύει, quemadmodum τῇ ποτὶ πλούτος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φθορὴν ποικίλην δαφίλειαν trita sunt δαφίλεια τρεφῆς, τῶν ἐπιτηδίων ἀπάντων πολλὰν ἔχειν δαφίλειαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφίλειος δὲ non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγύλαις ἐλεφάντων ἢ λιβύων δαφίλειεται, pro quo peius editur οὐαφίλειούσται: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρότος αὐτοῖς ἐκατὶς δεδαφίλειται πρὸς τὸ πείραν εἰληφῆναι τῶν κατ' ἐκαστα πράξεων: nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνῶμην καλοῖς τὸν ἵπαιον δαφίλειούμενον, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφίλειος δὲ, solet reperiri, Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, *ἰδὲ φιλεύσασθαι*. Heliodor. VIII, p. 398, *καὶ πολλὴν πρᾶν καὶ χεῖρ ἀφθόνον ἰνὸν φιλεύσασθαι* χτήρεις νομῶν ἀπαυτοματιζοῦντα sed apud Suid. in Φιλίσκος Κορυναῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, *ἰτεῖται αὐτῷ ἰνὸν φιλεύσας*, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius alius utebatur. Indidem hocce nostrum *ἰδὲ φιλεῖν* potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Aepae nomen olim habuisse *ὡς τὸ ἰνὸν φιλεῖν* ἐν αὐτῷ τὸ *φύσει* pariter modo apud Helych. in *Συβασιτικῇ λόγῳ* Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, *ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ ἰδὲ ἰνὸν φιλεῖται καὶ Συβασιτικὴν προσαγορευθῆναι*. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. *ἰνὸν φιλεύσας* τὸ ἡ πόνημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *municipe largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in *Ἐπιχλύται & Ἐπιχλύστα*. Helych. *Ἐπιδφιλεύσαι, μεγαλοφύχισαι* ubi *μεγαλοφύχισαι*, perinde atque in *Ἐπιδφιλεύσας & Δαφιλίστας*, valet *splendidum ac liberaliter esse*: nam *μεγαλό-φυχος* aliquando, ut *πινγκανίμους* Latinis, nihil aliud quam *μεγαλοπρεπής*, Achill. Tat. VI, p. 387, *χρηστος τε καὶ μεγαλοφύχης τοῖς δομῆσι* & *μεγαλοφύχια*, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταφορῶν ἐτοιμίαι *δαφιλία* sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, *ἀετὺς ἰνὸν καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν εὐταλειπτος μεγαλοφύχης*. Deinde forma verbi *ἰδὲ φιλεύσασθαι* media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se proficere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, *ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολιμῶν πισόντων καὶ ἰδὲ φιλεύσας* τις ἐν τούτοις oratione copiosa luxuriatur aliquis, atque ingenio fraena laxat: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Χρήματα ἰνὸν φιλεύσασθαι, Philostorg. apud Suid. in *Λόγιος* Εἰ σοὶ θεὸς . . . ἢ παῖ, κληρονομήσεις, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δοῦτὰ προσῖδὲ φιλεύσασθαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo lud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχόμενος (οὐκ ἔστι γὰρ ἀνάγκη) ἀνακρίσθαι προέλοιτο, ἰδὲ φιλεύσας τὸ πέντατον, *super adiciat & persolvat quintam partem*. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Perias legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ οὐ καὶ τοῦτο τὸ πάντας μίγισται, τὰς τε ἰωῦτῶν μητρίδας καὶ τὰς αὐτοφύχας ἰδὲ φιλεύσας ὅμιν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transiit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo lud. confirmabit p. 712 C. ἰνὸν φιλεύσας οὐδὲ τὸ ἰπικίς παλιν πλουσιώς αὐτῷ καὶ κατακίρας χεῖται iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum furorumque naturae adverſa connubia conſcedens εὐφροσυνὴν εἰς ἀσιλγίαν ἐπιδαφιεύμενος δυστέρα πύλον χαλὸν σάμασι καὶ ψυχαῖς ἀκμασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φερέον ἀνὺ τέχνης γιωργικῆς ἐπιδαφιεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπιδαφιεύσεται μοι ὁ μυσσωνίτης (Theodosius) καὶ ἀμεινότεος καιρὸν μελωδίας: quod a Petavio verſum, *insuper occasione sit praebiturus*: malim, *sed opportunitatem mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεύρειν ἐπιδαφιεύμενος αὐτῷ πόρους: ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, 'Ο Σωτὴρ . . . τὴν ἰαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδαφιεύσατο: quae verterentem Valesium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeslantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. Π. II. p. 29, *ἡμῖν δὲ πάντας, ἐφ' ἣν τοιοῦτο τοῖς φίλοις τοῦτου τοῦ ὄλγου ἀξίου γίλατος ἐπιδαφιεύσῃ*: ubi pro liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *prae large nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basilus Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum infaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὅστις, ἀν' ἐμοὶ πειθῇ, καὶ ἐπιδαφιεύσῃ τῶν ὕβριων: quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ τε εἰπὼν καὶ ἀδοξὸν καὶ μῦθον μῦθον μῦθον, σὺ δὲ γῆν εἰπὼν καὶ σπῶν σπῶν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαφιεύσασμένης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζῶων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποιχίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδαφιεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν κατεσκευασμένην μεγαλοπρεπῆ: profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud Nostrium ὑπὲρ Εἰχ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εἶδ' ὅπως ἀθροῖαν πεποιῖνται τὴν μεταβολὴν ἐπιδαφιεύμενος: nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπείφνης sublequi iubeas καὶ ἐπιδαφιεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum venit. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεοῖαν . . . συντίθει διδάσκων ἡμῖς ἐπιδαφιεύσατο. Philo Iud. pag. 711 C. Moses προδιατάχμενος (non προεδίδωκε) ἐπιδαφιεύται τὰς ἀσκήσεις: Interpres, *insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praefertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenititiae vitaeque sanctioris aboleret: ἰδοὺς ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτῶν ἐστὶν ὁμοίαν καὶ ἡμᾶς λαβεῖν· οὐδὲν καὶ ἐλλοφισμένῳ ἐπιόχῃ φιλεῖται τοῖς ὑπεβίβασσι τῆς ἀποκαρυστικῆς. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem uisus est eadem formula, κατὰ κράτος ἔχειν, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae eiectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa mulercula Ep. XLI, οὐδέμιναι ἑλλοίπον μοχθήσας ὑπεβίβαντες ἐς τὸ προσθεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἀκρὴν τῆς γυναικῆς οὐκ ἔλαττει τοῦ ὑποσκαλοῦ προελθὼν μισθῶν ἐπιόχῃ φιλεῖται τερατολογίας: magnus Valesius cum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιόχῃ φιλεῖσθαι πλῆντος, τιμαῖς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magis se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μισθῶν ἐπιόχῃ φιλεῖται τερατολογίας, magis aucta cumulatque impii ductoris absurda portenta. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 25 B. ἀφουδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγελισμὸς, ὑπὲρ τῆς αἰτίας ἐπιόχῃ φιλεῖται (multum enim abest, ut ex ἐπιόχῃ φιλεῖται, quod depravatum editur, cum Suicero verbum plane inutilitatem constituam ἐπιόχῃ φιλεῖσθαι) τῇ μεγαλοδυνάμει τῶν χαρισμάτων, qui promissit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impenius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς κολάσαι) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν φωνῇ εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερτίτας γενεμένους ὧν ἡ Κλωθὴ περὶ σπασσῆται, τιμωρεῖς δὲ τοῦτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθεῖ. HOURS.

Pag. 238. l. 5. Δεχέσθαι) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπ' αὐτοῖς: sin ἀπολαύσεις placuerit, δεχέσθαι itidem migrare iusserim in futurum δεξέσθαι. HEMST.